

Giới thiệu Nước Mắt Người Vợ

Gia Minh là một giám đốc có năng lực. Anh cưới Hạ Uyên, một thiếu nữ dịu dàng và thủy mị. Thế nhưng anh vẫn còn qua lại với mối tình thời trẻ của mình. Giữa người phụ nữ anh yêu say đắm và người vợ hiền dịu của mình, anh không lựa chọn được nên cứ tìm cách chu toàn cả hai bên.

Giấy không gói được lửa, cho nên Hạ Uyên quyết định ly hôn, sau việc chồng mình lừa gạt phản bội, cô muốn giải thoát cho bản thân mình.

Lúc này, Gia Minh mới nhận ra mình đã yêu và cần có Hạ Uyên bên cạnh.

Liệu Gia Minh có vượt qua những cám dỗ ngọt ngào mà Linh Chi dành cho anh hay không? Liệu Hạ Uyên có đủ bao dung để tha thứ cho Gia Minh sau bao nhiêu tổn thương anh dành cho cô hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nước Mắt Người Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Gặp nhau

Buổi hoàng hôn của một đầu hạ với những ánh nắng lạnh lẽo cuối chân trời. Ánh sáng màu hồng chiếu rõ mông mịt trên gương mặt Hạ Uyên. Cô mặc chiếc váy dài màu rắng nắng rào bước trên bờ biển. Từng con sóng dồn dập đánh vào bờ mang một hơi lạnh thấu xương. Từ phía xa, Gia Minh trong chiếc sơ mi trắng, hai tay xỏ vào túi quần nhìn thẳng ra đằng khơi.

Uyên nhẹ nhàng lướt qua người đàn ông ấy. Khi Minh quay lại và phải ánh mắt của cô làm anh liên tưởng tới người con gái anh yêu-Linh Chi. Anh đưa tay định vén lọn tóc bị gió cuốn bay phấp phới trên gương mặt của cô. Cô vội lùi ra sau tránh hành động ấy nhưng bất cẩn và phải hôn đá cuội dưới chân khiến cô ngã nhào. Cùng lúc đó, Minh đưa tay vòng ra phía sau lưng cô đỡ lấy. Cứ thế hai người nhìn nhau đắm đuối cho đến khi tiếng còi tàu từ ngoài khơi vọng vào.

Minh đỡ cô ấy đứng dậy. Cô vội thu hai bàn tay đặt trên khuôn ngực rắn chắc của anh ấy. Sau đó cô lùi lại phía sau. Minh tiếp tục xỏ tay vào túi quần nhàn hạ lên tiếng:

- Cô không sao chứ? Tôi xin lỗi đã làm cô hoảng hốt.

Hạ Uyên cười nhả nhặn đáp lại:" Tôi không sao. Cảm ơn vì đã đỡ tôi."

Sau đó, hai người tạm biệt nhau. Cô quay đi nhanh chóng bỏ lại chàng trai mãi vờn mắt ra ngoài khơi mòn mỏi tìm kiếm một lí do. Lí do tại sao người anh dùng cả thanh xuân để yêu lại phản bội anh ấy. Tại sao lại chọn người đàn ông ấy mà không phải anh? Anh đã làm gì sai chứ?

Khi quay lại Minh nhìn thấy một chiếc vòng tay màu đỏ nhỏ nhắn. Nghĩ ngay đến cô gái vừa rồi, anh xoắn chân chạy nhanh về phía cô ấy. Gia Minh đưa tay chạm vào vai cô gái nhưng khi cô gái ấy quay lại thì không phải là Hạ Uyên mà là một cô gái khác. Anh đành mang chiếc vòng về nhà.

Hạ Uyên vừa về đến nhà đã vội chạy vào phòng khóa chặt cửa lại. Tại một nơi khác cũng trong căn phòng, Gia Minh trần trọc mãi với chiếc vòng trong tay.

- -----

Từ đằng đông, một hòn lửa rực đỏ bắt đầu nhóm lên, từ từ di chuyển lên đỉnh núi. Một tia nắng nhỏ xuyên qua khung cửa sổ chiếu thẳng vào khuôn mặt còn mơ ngủ của Hạ Uyên. Cô thờ thẩn với tay xem đồng hồ. Kim giờ chỉ thẳng 10 giờ sáng. Từ hoảng hốt cô lật đặt ngồi dậy nhanh chóng thu xếp chăn lại, vội vàng rửa mặt sau đó xuống bếp phụ mẹ làm bữa sáng.

Bước xuống nhà, cô nhìn thấy hình dáng quen thuộc của một người con trai. Anh ta dáng vóc dong dảnh đang ngồi trên chiếc ghế sofa dưới nhà. Nghe tiếng bước chân, người con trai ấy quay sang nhìn cô rồi nở nụ cười tươi rói. Cô chạy tới ôm người ấy rất chặt.

- Anh à, anh về khi nào vậy? Sao anh không báo trước cho em?

Đó là Trọng Nam, anh trai Hạ Uyên vừa từ Pháp trở về sau 3 năm du học. Không còn là thằng con trai ẻo là như ngày nào, bây giờ Trọng Nam đã ra dáng như một người đàn ông trưởng thành. Anh đưa tay cốc đầu em gái mình rồi nói:

- Sao vậy? Chuyện gì làm em buồn vậy?

- Sao anh biết?

- Ai bảo anh là anh trai của em chứ. Chẳng lẽ em buồn mà anh không biết. Ngủ đến tận giờ này có phải đã khóc một trận rồi không?

Hạ Uyên im lặng một lúc rồi ôm chầm lấy anh trai mình trách móc:

- Sao đến bây giờ anh mới về? Anh có biết em đã khóc muốn hết nước mắt rồi không? Không có anh bên cạnh, em..

Không để Hạ Uyên nói hết câu, Trọng Nam ôm chầm đưa em gái bé bỏng của mình trong tay. Bờ vai Hạ Uyên khẽ run rẩy lên từng hồi.

- Ba mẹ bắt em lấy chồng. Em không muốn lấy chồng đâu anh. Anh à, anh mau khuyên ba mẹ giúp em đi anh.

- Lấy chồng. Mà em lấy ai. Thằng đó tên gì? Ở đâu? Gia cảnh ra sao?

Hạ Uyên lắc đầu trả lời:

- Em không biết.

Trọng Nam bắt ngờ vô cùng:

- Trời ơi. Không biết thì lấy làm gì. Ai biết được thằng đó là người tốt hay người xấu chứ. Không được, để anh đi gặp ba mẹ.

Anh vừa đứng dậy thì ba mẹ họ từ ngoài vườn bước vào.

- Là người tốt. Tuần sau hai đứa sẽ gặp mặt. Ba hẹn với gia đình bên đấy rồi.

- Ba à, sao ba biết nó là người tốt chứ?- Trọng Nam bước tới điu ông ngồi vào ghế.

- Nó đang làm giám đốc của một công ty nhập khẩu nước hoa. Là con nhà gia giáo lại tài giỏi thì còn gì bằng.

- Nhưng con vẫn cảm thấy có gì đó không ổn, ba à.- Trọng Nam nói.

Ông ấy liền ghé tay anh, trêu đùa:" Mày thì biết cái gì chứ. Thằng nhãi này. Cho nó đi Pháp là nó ở rết bên đó, không thèm gọi điện hay về thăm hai ông bà già này chút nào. Sao về đây làm gì?

- Thì con về đây luôn, về đây chăm sóc cho ba mẹ và em gái nữa.

Nghe nói anh hai ở luôn, Hạ Uyên vô cùng hớn hờ:

- Thật không anh?

- Thật.

- -----

Gia Minh nghe chuyện mẹ bắt mình kết hôn liền tức giận:

- Cho dù mẹ có nói gì, con cũng sẽ không lấy vợ đâu.

- Vì con nhỏ đó mà con định không lấy vợ luôn sao? Con nhỏ đó ngay từ đầu mẹ đã không chấp nhận được rồi. Mẹ nói có sai không? Nó thế nào cũng bỏ con theo một thằng khác mà thôi.

- Mẹ à, đừng nhắc tới cô ấy nữa. Con quên cô ấy rồi.

- Quên rồi. Vậy thì lấy vợ đi. Mẹ đã chọn cho con một cô gái tốt hơn con nhỏ đó rồi.

- Mẹ à.

Bà anh chỉ tay vào mặt anh với giọng kiên quyết:

- Mẹ nói rồi. Con sẽ lấy cô gái mà mẹ chọn chứ không phải con nhỏ đó. Hôn nhân của con phải do mẹ quyết định. Thứ tư tuần sau về sớm, con và mẹ sẽ đi gặp con bé.

Anh tức giận không nói lời nào liền bỏ đi. Ra tới xe, anh vừa mở cửa xe thì ông quản gia tới:

- Cậu chủ, cậu hãy nhớ rằng bà chủ bị bệnh tim. Tôi chỉ nói vậy thôi.

- Được. Tôi biết rồi.

Gia Minh liền đóng cửa xe lại chạy mất đi.

Cả Gia Minh và Hạ Uyên đều không muốn hôn nhân này diễn ra. Nhưng phải làm sao khi cả hai đều bị ràng buộc bởi gia đình.

Bạn đang đọc truyện *Nước Mất Người Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Thứ tư cũng đến, buổi tối hôm đó rất mát mẻ, không khí không quá oi cũng không quá lạnh. Một vài cơn gió thoảng qua mang theo mùi hương của loài hoa dành dành. Một loại hoa được trồng nhiều trong sân nhà Hạ Uyên. Dành dành- màu hoa trắng thanh lịch với cánh hoa dày mạnh mẽ vươn lên trong gió cùng một hương thơm nồng nàn, quyến luyến.

Hạ Uyên mặc dù không thích nhưng vẫn phải phụ mẹ chuẩn bị cho buổi tối. Những món ăn tuy không quá cao sang nhưng qua bàn tay Hạ Uyên liền trở nên hấp dẫn người ăn. Sau khi chuẩn bị xong, cô lên phòng tắm rửa thay đồ chuẩn bị đón khách quý.

Hạ Uyên chọn một chiếc váy dài màu trắng nhưng trễ vai. Phần vai cũng không quá lấp ló bởi vì từng lọn tóc của cô đã phủ kín bờ vai ấy. Thêm vào đó, cô dắt một bông hoa dành dành vừa mới hái lúc chiều cài vào mái tóc của mình. Ngay lúc này, Gia Minh và mẹ anh cũng vừa đến.

- Mời chị vào dùng bữa tối cùng gia đình tôi. Cả con nữa.- ba cô vừa nói vừa kéo tay Gia Minh.

- Con bé đâu rồi anh xui?

Mẹ Hạ Uyên cười dịu dàng đáp lại:

- Con bé nấu bữa tối vừa xong, nó lên phòng trang điểm lại rồi. À, nó xuống kia.

Mẹ cô vừa nói vừa chỉ cô cho mẹ Gia Minh thấy. Cô nhẹ nhàng nắm lấy tà váy bước xuống cầu thang. Hình ảnh cô xinh đẹp, thoát tục như một nàng tiên nữ. Đến cả Gia Minh cũng phải ngẩn người. Cô bước xuống, chấp tay lại cúi đầu nhẹ nhàng chào mẹ Gia Minh.

Trong suốt buổi tối, Gia Minh nhìn cô đắm đuối. Lần này không phải vì quá đẹp mà vì cô quá quen. Rồi chợt nhận ra, chiếc vòng tay mà anh đã nhặt được ngày hôm ấy là của cô.

Lúc mọi người đang trò chuyện thì cô xin phép ra ngoài. Gia Minh thấy vậy liền đi theo làm cho mẹ anh cảm thấy rất vui vẻ. Nhưng anh đi không có mục đích nào khác ngoại trừ trả lại chiếc vòng tay ấy. Anh bước nhẹ nhàng lên từng viên gạch lát sân vào trong khu vườn, sau đó liền thấy Hạ Uyên đang ngồi trên một viên đá tảng, tay vuốt ve những đóa hoa dành dành.

- Hạ Uyên.

Giọng nói Gia Minh gọi cô nhẹ nhàng, bay bổng khiến cô quay mặt lại. Khoảnh khắc cô quay lại đẹp tựa như thiên thần. Cô đứng lên, lại nhẹ nhàng, e ấp gật đầu chào anh. Anh bước tới, móc túi trong túi ra một cái gì đó. Bàn tay nắm chặt của anh từ từ mở ra. Chiếc vòng tay của cô hiện ra trong tầm mắt cô.

- Cái này hình như của em.

- Vâng. Làm sao anh có nó?

- Lần trước chúng ta có gặp nhau. Lúc đó em bị ngã rồi chạy đi. Còn chiếc vòng tay này bị rớt lại.

Hạ Uyên đưa tay lấy chiếc vòng, bàn tay cô mềm mại chạm vào tay anh khiến anh khẽ giật mình.

- Cảm ơn anh.

Cô đeo nó vào tay mình, lúc này bông hoa dành dành đang cái trên mái tóc cô rớt xuống. Gia Minh đưa tay đón lấy bông hoa đang rơi ấy. Anh cầm nó rồi đưa lên mũi ngửi nhẹ.

- Thơm lắm.

Hạ Uyên đưa tay dịu dàng nói:

- Cho em xin lại bông hoa.

- Để anh giúp em.

Gia Minh bước tới gần cô hơn, anh dùng tay trái vén mớ tóc của cô sang một bên, tay còn lại cầm hoa từ từ cài lên cho cô.

- Tóc em thơm lắm.

Tiếng nói thì thào khiến tai Hạ Uyên nhòe nhột. Cô ngại ngùng lùi lại phía sau. Nhưng nhanh chóng tay Gia Minh giờ xuống ôm lấy eo cô. Cả hai lại tiếp tục nhìn nhau mất 5 giây.

- Uyên ơi!- tiếng Trọng Nam gọi Hạ Uyên khiến hai người buông nhau ra.

- Em ở đây, anh hai.

- Thì ra là hai người ở đây. Ba mẹ gọi em vào trong đây.

- Vâng.

Hạ Uyên bước qua Gia Minh chạy vào nhà. Làn tóc cô vội vàng lướt qua cánh mũi của Gia Minh lại khiến anh một lần nữa cảm nhận được mùi hương dễ chịu trên tóc cô. Trọng Nam bước tới vỗ vai Gia Minh:

- Thế nào? Em gái tôi xinh lắm đúng không?

- Vâng.

- Ba mẹ tôi chỉ có mình nó là con gái, tôi cũng chỉ có mình nó là em gái thôi. Con bé ngoan hiền chưa bao giờ làm chúng tôi phiền hà gì cả. Có thể nó hơi yếu đuối một chút vì từ nhỏ đã được chúng tôi bảo bọc, chưa bao giờ đi đâu xa chúng tôi cả. Cũng vì vậy mà nó chưa có bạn trai, cho nên có thể trong tình yêu nó có chút ngỡ ngàng. Cậu đừng trách nó.

- Vâng.

- Được rồi. Vào nhà thôi.

- ----

Trong phòng khách nhà Hạ Uyên, mẹ Gia Minh nắm lấy tay Hạ Uyên, bà từ tốn nói:

- Tôi thiệt là có phước vì có một đứa con dâu vừa xinh xắn lại giỏi giang như thế này. Nếu anh chị không phiền thì sau này chúng ta làm xui gia được không?

- Con bé còn vụng về lắm chị ơi, sau này về làm dâu mong chị chỉ bảo cho nó thêm.- mẹ Hạ Uyên vừa nói vừa rút tách trà đưa cho mẹ Gia Minh.

Trọng Nam nghe vậy liền bồi thêm vài câu vào:

- Mẹ khiếm tốn quá rồi. Em gái con mà cậu ta còn chê thì không hiểu cậu ta muốn như thế nào nữa. Con chưa bao giờ thấy thất vọng về nó cả.

- Đúng. Đúng. Ngay từ lần đầu gặp mặt tôi đã vô cùng thích rồi. Vậy là chúng ta nhất định phải làm xui gia nha chị.

Cuộc trò chuyện của hai bà mẹ khiến Hạ Uyên cảm thấy ngại ngùng. Cô bẽn lẽn cúi đầu nhìn chăm chăm xuống sàn nhà không dám ngước mặt lên. Mẹ Gia Minh nhìn về phía anh lên tiếng:

- Con trai con có hài lòng với con dâu mẹ chọn cho con không?

Gia Minh liền trả lời ngay:

"Vâng mẹ" chính anh cũng không biết đây là câu trả lời thật lòng hay giả dối nữa.

Tiền hai mẹ con Gia Minh ra xe chính là Hạ Uyên. Anh đứng ngoài cửa xe nói với cô.

- Em vào nhà đi. Trời bên ngoài lạnh lắm.

- Vâng.

- -----

Từ ngày gặp Hạ Uyên, Gia Minh không còn u sầu nữa mà anh rất vui vẻ. Chính anh cũng không biết tại sao mình lại như vậy. Có lẽ Hạ Uyên quá mới mẻ, tính cách cô ôn hòa, dịu dàng, ngọt ngào như một viên kẹo. Còn với Linh Chi, cô sắc sảo, quyến rũ tính cách thì chua ngoa, có hơi kiêu ngạo, nhiều lúc cũng khiến anh bức tức. Có lẽ ở bên Hạ Uyên anh có cảm giác yên tâm hơn so với Linh Chi, lúc nào anh cũng sợ mất cô và cuối cùng là mất cô thật.

Ngày đám cưới Linh Chi, anh đã dẫn Hạ Uyên đi cùng để trả thù Linh Chi đã phản bội mình. Hạ Uyên mặc chiếc váy xòe bằng ren màu hồng khiến cô càng trở nên ngọt ngào hơn nữa. Cô khoác tay anh vào bữa tiệc khiến không ít khách mời ngưỡng mộ cho cặp trai tài gái sắc này. Anh lịch thiệp kéo ghế cho cô ngồi. Trong suốt bữa tiệc anh không nhìn Linh Chi lấy một lần.

- -----

Sau khi cả hai cùng đi du lịch Sapa về, họ đã quyết định kết hôn. Cả hai gia đình đều rất vui về đồng tình.

Một hôm đầy gió bão, Linh Chi chạy trong mưa đến nhà Gia Minh. Anh mở cửa cho cô vào rồi lấy khăn choàng cho cô. Trên gương mặt cô đầy những vết thương mới và cũ. Anh xót xa khi nhìn thấy cô như vậy.

- Em và anh ấy ly dị rồi. Chúng ta làm lại từ đầu đi anh.

- Anh sắp lấy vợ rồi.

- Không phải. Anh nói dối, anh đã hứa sẽ yêu em suốt đời mà.

- Nhưng ai đã phản bội anh trước. Không phải em sao? Em nói đi.

- Tất cả chỉ là hiểu lầm. Anh nghe em giải thích đã. Em không phản bội anh. Em lấy anh ấy chỉ để trả thù thôi. Anh có nhớ đứa em gái tội nghiệp của em không?

- Cô ấy bị cưỡng hiếp.

Linh Chi ngồi vào ghế, uống ly rượu rồi từ từ giải thích.

- Chính anh ta đã làm việc đó với nó. Cho nên em đã giả vờ kết hôn với anh ta để trả thù. Cuối cùng em làm được rồi, anh ta đã bị bắt vào tù rồi. Nhưng anh đã không còn bên em nữa rồi.

Nói xong cô lấy con dao trên bàn rạch một nhát lên tay mình. Ngay lúc đó Gia Minh ngăn lại nên chỉ bị trầy một vết nhỏ.

- Bình tĩnh lại đi em. Anh lúc nào cũng yêu em mà.

- Vậy chúng ta làm lại từ đầu đi anh. Anh không yêu cô ta mà đúng không?

- Anh chỉ yêu mình em thôi, Linh Chi à. Chúng ta đã trải qua 5 năm bên cạnh nhau mà, làm sao anh quên em được chứ.

- Vậy đừng kết hôn nữa. Về bên cạnh em đi.

- Không được. Anh không thể làm mẹ anh buồn được. Mẹ anh sẽ chết nếu anh không lấy cô ấy.

- Em hiểu rồi. Mẹ anh chưa bao giờ thương em.

Nghe giọng nói tức tưởi của Linh Chi, anh liền thấy xót xa, thương cảm cho cô. Anh ôm lấy cô từ phía sau, cô nức nở trong vòng tay anh. Rồi nhanh chóng nảy ra ý tưởng:

- Anh không thể nói với mẹ anh vậy hãy nói với cô ta đi. Nói với cô ta anh vẫn còn yêu em và muốn chung sống với em. Chắc chắn cô ta sẽ hiểu cho hai chúng ta.

- Được. Anh sẽ thử.

Chồng Linh Chi đúng là một tên gang hồ khét tiếng. Anh ta vì buôn bán ma túy nên mới bị công an bắt và người điều tra chính là em gái cô chứ không phải cô. Em gái cô bị cưỡng bức là sự thật nhưng người cưỡng bức không phải là chồng cô. Cô chỉ bị đặt nhầm lấy lại sự thương hại của Gia Minh dành cho cô. Bây giờ không còn ai có thể cho cô dựa dẫm nữa. Cô đành trở về tìm Gia Minh, người mà cô chắc chắn sẽ không bao giờ bỏ mình.

Cô dùng thủ đoạn này với anh nhưng anh không hề biết. Anh cho rằng tại mình đã không hiểu được cô, còn trách tình yêu cô dành cho anh. Anh hối hận và muốn bù đắp cho cô những uất ức mà cô đã nhận lấy từ người chồng vũ phu đó.

Còn đối với Hạ Uyên anh thầm nghĩ " Xin lỗi em, chúng ta không thể kết hôn được, tha thứ cho anh"

Bạn đang đọc truyện *Nước Mắt Người Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Một tuần trước đám cưới của Hạ Uyên và Gia Minh, anh đã đến tìm cô nhiều lần. Anh giải thích hết sự việc và muốn Hạ Uyên hủy bỏ hôn lễ. Nhưng cô nhất quyết không chịu bởi vì cô sợ ba mẹ cô sẽ buồn, thêm nữa cô không muốn tổn hại đến danh dự của gia đình. Mẹ cô đã từng nói: "Đầu xuôi thì đuôi lọt", cô tuy là em gái nhưng là người kết hôn trước, cho nên không thể để hôn nhân gặp trục trặc được kéo sau này anh cô lại đi vào vết xe đổ của cô.

- Tôi không thể hủy bỏ hôn lễ được. Anh tìm sai người rồi.
- Tôi đã nói hết lời rồi mà cô vẫn không chịu hủy bỏ hôn lễ hay sao? Cô lấy tôi vì nhà tôi giàu, nhà tôi có tiền. Nếu bây giờ tôi đưa tiền cho cô, có phải cô sẽ đồng ý hay không?
- Anh muốn nghĩ gì thì nghĩ, còn tôi tôi sẽ không hủy bỏ hôn lễ này đâu.
- Cô, vậy thì việc tôi có người khác bên ngoài cô có chấp nhận được không?
- Được. Tùy anh.

- ----

Linh Chi đã nghe Gia Minh kể lại hết mọi chuyện, cô ta tức giận đùng đùng nhưng sau đó đã kiềm chế không để lộ trước mặt Gia Minh. Cô tỏ vẻ đáng thương:

- Anh không cần phải cực khổ đi thuyết phục cô ấy nữa đâu. Em... em... em yêu anh. Chỉ cần có anh bên cạnh em là đủ rồi. Chỉ cần được nhìn anh mỗi buổi sáng, được chăm lo cho anh từ món ăn đến giấc ngủ là được rồi. Em không cần danh phận.
- Cảm ơn em. Anh sẽ không để em chịu thiệt thòi đâu.

- ----

Hôn lễ được diễn ra trong một nhà hàng rất sang trọng. Lúc Hạ Uyên đang trang điểm trong phòng thay đồ thì Linh Chi bước vào. Cô ta mặc chiếc váy đỏ xẻ ngực rất quyến rũ, lên giọng nói:

- Tại sao cô lại khiến mình đau khổ như vậy, lấy một người không yêu mình.

Sau đó càng tiến lại gần Hạ Uyên, nói nhỏ vào tai cô:

- Tôi... cho cô mượn chồng tôi một chút đó. Chồng cô đêm nay nhất định sẽ bên cạnh tôi.

Sau đó cô ta kênh kiệu bỏ đi.

Gia Minh hôm nay diện một bộ vest đen, trên túi áo anh cài một bông hoa dành dành. Màu trắng tinh khiết và sự e ấp thẹn thùng của hoa Dành Dành tượng trưng cho tình yêu đầu thầm kín, mang chút ngại ngùng mà không dám bày tỏ cùng đối phương. Tình yêu đầu trong sáng như màu hoa Dành Dành, rất nhiều người chọn chúng là nhân vật chính của bó hoa tặng người yêu, thậm chí là hoa cưới. Hạ Uyên cũng vậy, cô đã cầm một đóa hoa dành dành bước vào lễ đường.

Linh Chi bước ra không lâu thì Gia Minh cũng bước vào. Anh buông lời khinh bỉ cô:

- Vì tiền mà bán đứng bản thân mình, cô không thấy xấu hổ sao?
- Tôi không hề bán đứng mình đâu mà là tôi được mua.
- Cũng vì tiền hết thôi.
- Không phải chỉ tiền mới mua được tôi đâu. Còn có những thứ khác nữa.
- Còn gì nữa- anh nắm lấy cổ cô.
- Nói ra anh cũng không biết đâu.
- Cũng được. Tôi cũng không muốn biết.- sau đó anh xoay người cô lại, từ phía sau anh vịn lên bờ vai cô, nói nhỏ chỉ mình cô nghe- Cô hãy tận hưởng hết ngày hôm nay đi. Vì có lẽ trong đời cô chỉ có ngày hôm nay là hạnh phúc nhất thôi. Sau này tôi sẽ để cô nằm trải tất cả mùi vị đau đớn.

Sau đó anh liền xô tay vào túi quần rồi đi ra.

"Hôm nay mình là cô dâu xinh đẹp nhất, hạnh phúc nhất. Cô dâu thì không được khóc. Không được khóc..."- Hạ Uyên thầm nghĩ.

Ba Hạ Uyên cầm tay cô bước vào lễ đường. Cô mặc chiếc váy trắng dài tay, phần tay được may bằng ren đính thêm kim sa rất bắt mắt. Phần chân váy xòe bồng, thân váy được may bằng nhiều lớp layer khiến cho cô khi mặc vào y như một nàng công chúa bước ra từ truyện cổ tích. Chiếc váy tuy kín đáo nhưng vẫn toát lên vẻ quyến rũ và quý phái kết hợp thêm kiểu búi tóc cao khiến cho Hạ Uyên khoe được chiếc cổ kiêu hãnh của mình. Cô cầm bó hoa dành dành trắng tinh khiết nồng nàn mùi hương từ từ bước vào.

Ba cô cầm tay cô trao cho Gia Minh. Ông ngậm ngùi nói:

- Ba giao con gái của ba cho con. Sau này con hãy thay ba chăm sóc và bảo vệ cho nó. Đừng để cho con gái của ba khóc, con hãy khiến cho người phụ nữ đầu ấp tay gối của mình luôn hé nụ cười trên môi. Hãy... Ba... ba.- nói đến đây ông không kiềm được nước mắt, Hạ Uyên choàng tay ôm lấy ba cô.

Gia Minh thấy vậy liền ôm hai người họ. Anh dịu dàng nói:

- Con hứa với ba, con sẽ yêu thương vợ con hết lòng. Con sẽ khiến cô ấy trở thành người vợ hạnh phúc nhất trên đời này.
- Được. Được. Ba tin con.

Đúng như Gia Minh đã nói. Ngày hôm nay là ngày cô hạnh phúc nhất, ngày cô còn cảm nhận được sự dịu dàng, ấm áp của anh như thuở ban đầu. Anh ân cần chăm sóc cho cô, khi cô đi thì anh sẽ giúp cô nâng tà váy, cô khóc anh sẽ lau nước mắt cho cô, xoa lưng cô. Anh ngọt ngào say đắm khi hôn cô trước mặt mọi người. Giọt nước mắt ngay lúc này chính là giọt nước mắt hạnh phúc. Nhưng sau này giọt nước mắt của cô chính là giọt nước mắt đau đớn, cô độc, bất hạnh và lẻ loi.

Cuối bữa tiệc, người nhà cô và người nhà anh đều quay quần bên nhau. Lúc này cô đã thay một chiếc váy khác. Chiếc váy đuôi cá màu hồng nhạt ngọt ngào. Cô nắm tay mẹ cô, mẹ cô nghẹn ngào chỉ bảo:

- Từ hôm nay con đã chính thức làm vợ người ta. Con phải biết bổn phận của người làm vợ. Muốn gia đình yên ổn con phải nhẫn nhịn và chịu đựng. Con phải chăm lo cho gia đình nhỏ

của mình chu đáo rồi hãy nghĩ đến chuyện bên ngoài xã hội.

Ba cô nhìn cô rồi nhìn sang Gia Minh ôn tồn nói:

- Phải luôn yêu thương và tôn trọng nhau. Có như thế gia đình mới thuận hòa được. Có như thế cả hai mới vượt qua khó khăn được.

Gia Minh nắm lấy tay cô rồi nhìn sang ba mẹ cô nói:

- Chúng con nhất định sẽ hạnh phúc. Con cảm ơn ba mẹ đã chỉ bảo.

Anh cô cũng góp thêm vài câu hăm dọa:

- Em phải luôn nhớ em còn có nhà bên ngoài. Có chuyện gì khó khăn phải tìm về bên gia đình mình nghe chưa. Có anh đây, anh sẽ không để em chịu thiệt thòi đâu.

Mẹ anh cũng nói:

- Tôi nhất định sẽ không để con bé chịu thiệt thòi đâu. Bên ngoài nó cứ yên tâm.

- ----

Sau khi hôn lễ kết thúc, cả hai về khách sạn mà mẹ anh đã đặt trước đó. Cô ngồi trên sofa khó khăn kéo rít áo phía sau lưng. Gia Minh từ ngoài cửa bước vào liền tới bên cạnh cô. Anh nhẹ nhàng cầm lấy tay cô:

- Để tôi giúp cho.

Cô bắt ngờ xoay lưng lại đối diện với anh:

- Không cần đâu. Tôi tự làm được.

Anh nắm lấy vai cô xoay lại:

- Cô nghĩ cô có thể tự mình cởi chiếc áo cưới này được hả?

Cô bất lực đành ngồi im cho anh giúp. Bàn tay to lớn lạnh lẽo chạm vào cái cổ cô khiến cô run rẩy. Anh vén từng lọn tóc cô ra đằng trước, rồi nắm lấy con rít từ từ kéo xuống. Làn da trắng nõn nà bắt đầu hiện ra, anh mất 5 giây đứng hình. Sau khi kéo đến ngang lưng thì gấp trực trực. Thịt cô và áo bị kẹt vào khóa rít nhưng cô cố nén nỗi đau khi anh kéo một cách mạnh mẽ xuống. Kéo đến eo, cô giật bản người đứng lên:

- Được rồi. Tôi tự làm được.

Gia Minh ngồi bất třeo chân lại, hai tay dang ra ngã lưng vào ghế nghênh ngang nói:

- Cô nghĩ tôi muốn cô sao? Tôi không hề có hứng thú với cô, cô hiểu không?

Rồi từ từ đứng dậy tiến lại gần cô trong gang tấc, mắt đối mắt, tay anh nâng cằm cô:

- Người phụ nữ tôi thích phải là người phụ nữ quyến rũ, gợi cảm như... Linh... Chi. Tôi không thích loại người nhà quê già khù khờ như cô.

Sau đó, anh tiến vào tai cô thì thầm:

- Người ngủ với tôi đêm nay không phải là cô. Cô cứ ngủ một mình đi, ngủ cho ngon giấc. Vì từ ngày mai cô sẽ không thể nào yên giấc được đâu.

Nói rồi anh quay lưng bước đi. Đến cả cửa phòng anh cũng đóng mạnh một cái rầm. Chi còn lại Hạ Uyên ngồi bên mép giường khóc nức nở.

Anh nói đúng, kể từ ngày mai chuỗi ngày đau khổ của cô sẽ bắt đầu. Một chuỗi ngày tràn ngập nước mắt, một chuỗi ngày lẻ loi.

Bạn đang đọc truyện *Nước Mắt Người Vạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Ngày hôm sau, phải về nhà chồng nhưng Hạ Uyên chỉ về có một mình. Gia Minh đã dành trọn một đêm lẳng mạn cho Linh Chi bỏ mặc cô khóc thầm cả đêm. Cô về trước, chu đáo hỏi thăm mẹ chồng. Đến trưa anh mới chịu trở về. Anh cao hứng đi vào nhà với nụ cười thắm trên môi.

- Đi đâu về đó. Biết bây giờ là mấy giờ rồi không?

Sau đó bà không nói gì, liếc anh một cái rồi trêu mếu nhìn Hạ Uyên:

- Hợp đồng sao rồi? Vợ con đã nói hết rồi. Mẹ xin lỗi vì không để hai vợ chồng được trọn vẹn đêm tân hôn. Còn khiến con phải bận tâm vì công việc trong công ty nữa. Thấy con vui như vậy, hợp đồng ký xong rồi đúng không?

Anh thối mác nhìn cô rồi cũng gạt đầu cho qua chuyện. Tại sao em lại nói đỡ cho tôi?- anh nghĩ thầm trong đầu.

Mẹ anh nhìn sang ông quản gia ra hiệu. Liền ngay sau đó, ông quản gia dẫn một người đàn ông vào:

- Xin giới thiệu với bà chủ và cậu mẹ, đây là luật sư Xuân Kiên.

- Luật sư?- Gia Minh thắc mắc nhìn mẹ anh.

- Mẹ sợ hai đứa không có thời gian làm giấy kết hôn nên đã báo ông giám gia gọi luật sư đến đây. Nhân tiện đây hai đứa làm luôn đi, khỏi cần mắc công lên phường đăng ký.

Gia Minh cầm lấy tờ giấy lên đọc một chút rồi cười đều nhìn cô. Rồi anh đặt xuống bàn rồi ký nó. Sau đó nhìn sang Hạ Uyên:

- Em ký đi. Ký rồi chúng ta sẽ trói buộc nhau hoàn toàn, mãi mãi không chia xa.

- Con dấu con ký đi.

- Vâng mẹ.

Hạ Uyên cầm bút chần chừ giây lát sau đó quyết định ký. Cô không còn lựa chọn nào khác, đã phóng lao thì phải theo lao. Cô đã chọn anh làm chồng thì dù có đau khổ như thế nào cô cũng phải cắn răng chịu. Cô không thể khiến ba mẹ mình lo lắng được.

- ----

Về đến phòng, anh tháo cả vạt ra quăng trước mặt Hạ Uyên.

- Cô vừa lòng rồi phải không?

Hạ Uyên khum xuống nhặt chiếc cà vạt lên thì bị anh đẩy mạnh lên giường.

- Sao cô không nói là tôi đã ngủ với Linh Chi đêm qua? Cô cũng biết nói dối nữa sao? Tôi nhớ cô rất ghét người nói dối không phải sao?

Cô ngóc đầu ngồi dậy liền bị anh ghì xuống giường:

- Cô nói gì đi chứ, sao cứ im re vậy?

- Tôi không muốn mẹ buồn. Chỉ vậy thôi.

- Cô cao thượng quá rồi đó. Để tôi xem cô còn cao thượng như vậy đến khi nào.

Anh đứng dậy, cô cũng nhào người ngồi dậy:

- Đêm nay tôi sẽ không về. Không phải tôi đi ký hợp đồng mà là tôi ngủ bên nhà Linh Chi. Cô cứ tự lo liệu đi. Cô hãy ngủ với tờ giấy kết hôn đó đi.

- ---

Màn đêm phẳng lặng như chính tâm trạng của Hạ Uyên. Cô ngồi dưới mép giường, hai tay ôm lấy hai đầu gối mình, cúi gục mặt xuống khóc nức nở. Tiếng khóc phát ra tận đáy lòng, chưa bao giờ cô đau lòng đến như vậy. Chỉ vì một ánh mắt thần thương của anh trong lần gặp mặt đầu tiên mà khiến cô phải chịu dày vò suốt cuộc đời.

Phải chi cô vẫn giữ quan điểm đó. Phải chi cô nhờ anh hai nói với ba mẹ giúp mình chuyện kết hôn. Phải chi cô đừng gặp anh, yêu anh thì giờ này đã không đau khổ như vậy.

- ----

Những ngày trôi qua, cô vẫn như vậy. Đêm đến sẽ khóc thút thít, cổ nén nỗi đau để mẹ chồng không phát hiện. Ban ngày sẽ cố vui vẻ, thân thiện với mọi người trong nhà. Mẹ chồng cô vô cùng thương yêu cô, cô cũng không hề để lộ một chút sơ hở nào trước mặt mẹ chồng và mọi người trong nhà.

- ----

Một hôm trời khá dịu, ánh nắng cũng không quá chói chang. Hạ Uyên tựa người trên chiếc xích đu trong vườn. Cô nhắm tịt mắt thả hồn theo từng cơn gió. Bất chợt, có người từ phía sau vỗ nhẹ lên vai cô khiến cô giật mình.

Đó là mẹ chồng cô. Bà đến và ngồi ngay bên cạnh cô. Bàn tay bà nắm lấy tay cô, vỗ nhẹ nhẹ:

- Có phải con buồn lắm không, con dâu? Chồng con nó đi công việc với đối tác cả tháng rồi. Kể từ khi hai đứa cưới nhau, đến hôm nay vẫn chưa có cơ hội đi hưởng tuần trăng mật nữa. Đầu tháng sau, mẹ đã sắp xếp rồi, hai đứa đi Sapa đi.

Hạ Uyên liên tục xua tay nhẹ nhàng từ chối:

- Không cần đâu mẹ, anh ấy còn nhiều việc cần giải quyết lắm. Chúng con còn nhiều thời gian, sau này chúng con đi sau cũng được.

- Không được. Hai đứa nhất định phải đi. Gia Minh cũng đã đồng ý rồi.

Hạ Uyên bất ngờ nhưng vẫn điềm tĩnh:

- Anh ấy đã đồng ý sao mẹ?

- Ừ. Chồng con cũng đã sắp xếp công việc hết rồi. Vé cũng đặt rồi, khách sạn cũng đặt rồi. Nó chưa nói với con sao?

Điều khiến cô bất ngờ nhất vẫn là việc anh đã đồng ý đi với cô. Cô vẫn chưa thể nào tin được điều đó là sự thật, cho đến khi chính miệng anh nói ra:

- Mùa này hoa mạn đẹp lắm. Chúng ta cùng đi ngắm lần nữa đi.

Ngắm lần nữa? Là sự thật. Chính miệng anh nói ra với cô. Cô không phải mơ, hoàn toàn tỉnh táo. Cô nhớ lần đầu hai đứa cũng đi Sapa, chính lần ấy cô đã phải lòng anh. Và cũng lần đi hôm đó, cô quyết định kết hôn với anh.

Lần đầu tiên cô được đi xa. Là đi Sapa. Đi du lịch cùng một người con trai. Cô chưa bao giờ rời khỏi nhà, ngay cả cắm trại cùng bạn bè trong lớp ba mẹ cô cũng không cho đi. Nhưng vì đó là anh, họ đã đồng ý.

Tháng 3 là độ hoa mận nở rộ nhất, cũng là lúc xuân vừa sang và hè sắp đến. Những chú chim hót líu lo bay xung quanh các cành mận trắng xóa, từng tia nắng chiếu lấp lánh trên những hạt sương mai tuyệt đẹp. Lúc này cô mặc trang phục của dân bản địa, trông cô xinh như một nàng tiên. Khuôn mặt cô lấp ló sau những cành mận trắng rồi bất chợt mỉm cười như tia nắng xuyên qua trái tim Gia Minh vậy.

Hạ Uyên cầm trên tay một cành mận, cô e ấp nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu rồi mỉm cười. Không khí trong lành khiến cô rất thoải mái. Anh giờ tay ngắt một bông hoa nở rộ nhất, to nhất sau đó tỏ ý muốn cài lên cho cô. Cô thẹn thùng gật đầu. Anh đưa tay ngang tai cô rồi cài nhẹ vào tóc cô. Gương mặt hai người gần nhau trong gang tấc khiến cô đỏ mặt. Cả người như có dòng điện truyền từ đầu lan tỏa khắp người, cô giật nảy người ra phía sau. Gia Minh thấy phía sau có cành mận đâm ra nhón hoắt liền giờ tay ôm cô. Khoảnh khắc ấy tim cô như ngừng đập, những cánh hoa mận rơi xung quanh hai người rất lãng mạn.

Nhìn một lát hai người thấy không tự nhiên nên tự động buông nhau ra. Anh ngoảnh mặt sang một phía khác. Cô nhìn anh, ánh mắt cô chiếu thẳng vào vết trầy trên tay anh. Nó chỉ rơm rớm máu, không quá sâu.

- Tay anh bị thương rồi.

Lúc này, Gia Minh mới quay lại nhìn vết thương trên tay rồi lắc đầu:

- Không sao. Chỉ bị trầy nhẹ thôi. Về phòng bôi thuốc là xong.

Hạ Uyên vội nắm lấy tay anh, lấy từ trong túi chiếc khăn tay màu trắng. Cô quấn vết thương lại cho anh.

- Như vậy sẽ tốt hơn.

- Cảm ơn em.

Cả hai cùng đi dạo đến chiều mới quay về khách sạn. Trên đường về, dọc theo sườn núi có một con đường nhỏ. Hai bên đường cũng là những cây mận nở trắng xóa.

- - -

Bạn đang đọc truyện *Nước Mắt Người Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Hành lý thu dọn xong, cô và anh ngồi trên máy bay chuẩn bị cho chuyến hưởng tuần trăng mật. Cô tựa đầu vào cửa sổ, hai tay ôm bụng nén cơn buồn nôn do say máy bay. Anh vẫn như vậy, không hề phản ứng gì nhắm kín mắt mà ngủ.

Sau khi xuống sân bay, anh đưa cô về khách sạn rồi biến mất. Cô đi dạo một vòng quanh nơi cô ở. Cô đã nhìn thấy một đôi nam nữ tình tứ với nhau. Họ ôm ấp nhau trao cho nhau nụ hôn nồng cháy. Cô dụi mắt không tin đó là sự thật, cặp đôi đó là chồng cô và người phụ nữ bên cạnh là Linh Chi.

Đúng rồi. Không phải anh muốn đi với cô mà là vì nơi này có Linh Chi. Cô ấy cũng ở đây. Cô bắt lực lùi lại, nhắm hai mắt mình để nước mắt tuôn rơi. Cô vội chạy về phòng, cô khóc nhiều hơn trước.

Sáng hôm sau, cô một mình đến rừng mận. Cô từ khách sạn đi xe về hướng Cáp treo, đi thẳng men theo con đường nhỏ rồi lại đi thêm 100m nữa. Cuối cùng cũng đã đến nơi.

Xen lẫn giữa màu xanh xanh của núi rừng, là màu hoa mận trắng ngần tinh khiết. Những cánh hoa mận mỏng manh tạo thành những chùm hoa tầng tầng lớp lớp trắng xóa cứ thế mà vươn lên phủ khắp cả ngọn đồi. Rừng mận có phần hoang dại, đông đảo hơn thường vì nó nằm cheo leo giữa lưng chừng núi.

Cô lặng lẽ đi một lúc phát hiện ra phía trước có một bóng dáng quen thuộc. Tầm lưng ấy là của Gia Minh. Cô vội vàng chạy tới nhưng Linh Chi đã xuất hiện ngay bên cạnh anh. Cô đành lùi lại nấp sau một cây mận gần đó. Hai người họ nắm tay tình tứ đi ngang qua cô. Không biết là sương hay là nước mắt đang vươn vãn trên má cô. Cô lấy tay lau mặt rồi lặng lẽ đi tiếp.

Đến tối vẫn chưa thấy cô trở về, Gia Minh có phần hơi lo lắng. Anh gọi điện liên tục nhưng cô không bắt máy nhưng vẫn không đi tìm cô.

Cô vừa về đến đã bị anh kéo tay vào phòng:" Cô đi đâu vậy? Sao tôi gọi cô không nghe máy? Có biết tôi gọi cô bao nhiêu cuộc rồi không?"

Cô ngheén mặt lên:" Anh lo cho tôi sao? Tại sao không đi tìm tôi. "

Anh liền hất tay cô ra:" Không hề."

Cô cười vu vơ rồi nói:" Đúng rồi. Làm sao anh đi tìm tôi khi anh đang vui vẻ với một người phụ nữ khác chứ."

Cô vẫn hy vọng anh sẽ thay đổi nên mới cố tình về trễ như vậy. Nhưng đúng là anh không hề yêu cô nên mới không đi tìm cô. Là cô ngốc thật. Tự cho mình hy vọng rồi lại thất vọng.

Cô mệt mỏi vào phòng tắm. Đến lúc ra đã thấy anh nằm trên giường xoay lưng lại với cô. Cô đến bên giường, nhẹ nhàng nằm xuống. Cái cô nhìn thấy chỉ là tấm lưng của anh, đến cả chân anh cũng nấp lấy. Cả đêm vì lạnh mà cô co rúc người lại nhưng người bên cạnh vẫn không hề quan tâm. Trong lòng anh chỉ có mình Linh Chi mà thôi.

- - - - -

Chuyến du lịch cũng kết thúc, cô về trước. Anh và Linh Chi theo sau. Khi anh định kéo vali cho cô thì cô thẳng thừng từ chối.

Về đến nhà.

- Mẹ à, con sẽ chuyển sang căn nhà mới. Ở bên đấy con tiện đi lại làm việc hơn. Còn vợ con cứ để cô ấy ở đấy chăm sóc cho mẹ đi.

- Không được. Mẹ ở đây có nhiều người lo rồi. Con không thể ở một mình bên đó được. Hồi đó, con chưa có vợ thì còn được chứ bây giờ thì không.

- Con lớn rồi, con tự chăm sóc bản thân mình được.

- Mẹ nhất định không cho con đi một mình đâu. Có đi thì dẫn vợ con theo.

- ----

Thế là hai người chuyển sang căn nhà ở ngoại ô. Căn nhà được thiết kế theo phong cách châu Âu, phong màu trắng với mái tôn màu xanh. Chiếc xe vừa chạy qua cánh cổng lớn, cánh cổng tự động đóng lại, anh giúp cô mang hết đồ đạc vào nhà.

- Cả căn nhà này tùy ý cô sử dụng. Còn về tiền bạc, cô không cần lo. Tiền sẽ chuyển vào tài khoản cô đều đặn và cô cũng có toàn quyền sử dụng nó.

Cô đặt tấm ảnh cưới lên đầu giường rồi hỏi anh: "Điều kiện là gì?"

"Cô nên nhắm mắt cho qua chuyện của tôi và Linh Chi. Có lẽ sau này cô ấy sẽ đến đây thường xuyên."

Cô ậm ừ "Được rồi."

Biết không thể thay đổi được lòng anh nữa nên cô đành buông tay chấp nhận với việc chung chồng với Linh Chi. Nhưng thật nực cười cho cô, cô có chồng nhưng đó chỉ là trên giấy tờ còn tâm hồn lẫn thân xác anh đều thuộc về Linh Chi.

- ----

Ngày nào cũng vậy, 3 bữa cô đều dốc toàn lực nấu ăn cho anh. Nhưng cả tháng trời anh chỉ ăn được cùng cô không đến ba lần. Có đêm anh về đã say khướt, miệng không ngừng kêu tên Linh Chi. Cô đành ngậm ngùi im lặng mặc cho lòng đang tan nát.

Anh chưa hề xem cô là vợ mình nhưng cô luôn giữ bổn phận của một người vợ.

- ----

Hôm nay, anh thật quá đáng. Anh dẫn Linh Chi về nhà mình. Cô ta liên tục lên mặt với Hạ Uyên. Bữa cơm là do Hạ Uyên nấu nên cô ta không ngừng chê bai. Cô ta gấp miếng thịt lên rồi bỏ xuống:

- Cái này mà cho người ăn à. Thật là nhà quê.

Hạ Uyên cố nhịn nhục im lặng rồi cô ta nũng nịu với Gia Minh: "Anh bảo chúng ta về nhà ăn cơm. Mà anh thấy không, cô ta nấu mấy cái này là cho ai ăn chứ. Em biết nhà hàng này ngon lắm. Chúng ta đi ăn đi anh. Đi đi anh."

Gia Minh nựng cằm Linh Chi dỗ dành: "Được rồi. Chúng ta đi thôi."

Thế là hai người đứng dậy bước đi. Hạ Uyên buông bát xuống âm ỉ nuốt nước mắt vào lòng.

Tối đến họ vẫn chưa tha cho cô, anh dẫn cô ta về nhà. Hạ Uyên đang xếp đồ cho anh thì anh nói:

- Đêm nay Linh Chi sẽ ngủ ở đây. Cô ra sofa ngủ đi.

- Anh... anh đừng quá đáng như vậy.

- Tôi như vậy thì sao? Cô không chịu được thì về nhà mẹ cô đi.

Anh biết cô vì gia đình mình sẽ không dám cãi lại anh. Cô lần nữa bất lực đem chăn ra ngoài sofa ngủ. Khi đi ra Linh Chi nhìn cô với khuôn mặt kéknh kiêu.

- Tôi nói rồi chồng cô là của tôi.

- ----

Sang hôm sau, Linh Chi đã đi từ sớm.

- Cô sau này đừng ngủ chung giường với tôi nữa. Cô ấy không thích chúng ta ngủ chung.

- Tôi cũng không muốn ngủ trên chiếc giường dơ bẩn này nữa.

Anh liền bước tới bóp cằm cô, cô đau đến nghẹt thở.

- Cô nên biết điều một chút. Tôi đã cho cô tất cả, tiền bạc, địa vị lẫn danh dự cho nên cô đừng dùng thái độ đó mà nói với tôi.

Sau đó liền buông tay ra, cô liên tục xoa cằm vì quá đau.

Đúng vậy, anh đã cho cô tất cả. Thế tin dụng của cô lúc nào cũng rùng rình tiển, có thể nói số tiền cô có một tháng cô xài cả năm cũng không hết. Cô là vợ giám đốc một công ty hàng đầu nên không ngừng có người đến nhà nịnh nọt cô. Cô thật sự chán ghét họ nhưng vẫn tỏ ra vui vẻ tươi cười. Họ tôn trọng anh nên đối với cô cũng kính nể vài phần. Còn về phía gia đình, anh luôn làm tròn nghĩa vụ của một người con rể nên ba mẹ cô rất thương anh. Bên ngoài nhìn vào ai nấy đều rất ngưỡng mộ cô nhưng ít ai biết cô đã chịu đau khổ như thế nào. Cô ăn cơm chan nước mắt hàng ngày. Sự cô đơn, đau đớn dần biến cô trở nên cam chịu hơn.

- ---

Cô liền dọn sang phòng đọc sách của anh mà ngủ. Cô mãi miết ở trong nhà, tự tay trồng những cây hoa mà cô thích. Những bụi dành dành cô trồng ngày càng lớn nhưng vẫn chưa chịu ra hoa. Đôi lúc thả hồn vào các tác phẩm mình vẽ ra.

Một hôm, Gia Minh vào phòng tìm sách thấy cô ngủ trên sofa nhưng tay vẫn cầm chặt lấy cây cọ. Không hiểu sao trong lòng anh có chút xao xuyến liền lấy chăn đắp cho cô. Khuôn mặt cô căng như dây đàn khiến anh bối rối. Tim anh có chút đau đớn nhưng vẫn không biết vì sao như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nước Mắt Người Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Trời vào thu, không khí cũng trở nên mát hơn. Hạ Uyên một mình đi dạo trong công viên. Đột nhiên có một người chạy ngang qua giật lấy túi xách của cô. Cô chạy theo nhưng không kịp. Đúng lúc có một người từ xa cầm túi xách đến đưa cho cô.

- Cái này của cô đúng không?

- Dạ.

- Cầm lấy đi, tên cướp đó chạy thoát rồi cũng may vẫn giữ được túi xách.

- Cảm ơn anh ạ.

Anh xua tay tươi cười: "Không sao"

- ----

Cô trở về với vẻ mặt hốt hoảng. Gia Minh thấy vậy liền hỏi han.

- Cô không sao chứ? Xảy ra chuyện gì vậy?

Cô bước ngang qua anh nhưng anh kéo tay cô lại.

- Tôi đang hỏi cô đấy.

- Anh quan tâm tôi sao?

- Không.

- Vậy tại sao tôi phải nói với anh?

- Vì tôi là chồng cô.

Cô bật cười: "Chồng tôi sao?"

- Chân cô bị thương rồi. Để tôi giúp cô.

Gia Minh kéo cô ngồi trên giường. Sau đó xoắn ống quần cô lên, vết thương liền hiện ra. Chính là lúc cô bị giật túi xách, tên cướp kia đã đẩy cô ngã xuống đất. Vết thương ở khuỷu chân tuôn máu ra. Anh có chút xót xa trong lòng, nâng chân cô lên nhìn một lát mới giúp cô băng bó nó lại. Anh vận không hiểu tại sao anh không yêu cô nhưng lúc nhìn cô đau đớn anh cũng cảm thấy như chính mình đau đớn vậy.

- Xong rồi.

- Cảm ơn anh.

- ----

Bạn đang đọc truyện *Nước Mắt Người Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Một tuần nữa lại trôi qua, hôm nay anh về rất sớm kéo thêm một người bạn nữa. Đó là bạn của anh, người mà anh rất thân. Nhưng khi Hạ Uyên nhìn thấy đã rất thân quen. Đó chính là người cô thương thầm trong suốt thời đi học. Anh là người cô thích hỏi cấp ba.

Bảo Huy, một chàng trai ngọt ngào và ấm áp. Cô luôn nhớ lần đầu họ gặp nhau. Anh đã giúp cô che thân vì áo dài cô bị rách do té xe. Nhưng 1 năm sau đó anh đã chuyển trường, anh đến học chung với Gia Minh. Ánh mắt anh trĩu mến nhìn cô rồi giờ tay bắt tay cô khi Gia Minh giới thiệu cô.

- Đây là vợ tôi.

Bảo Huy ngắt ngang lời Gia Minh: "Hạ Uyên."

Gia Minh ngạc nhiên nhìn Bảo Huy nhưng sau đó liền liếc nhẹ sang Hạ Uyên. Anh thấy ánh mắt cô có chút gợn sóng trào lên: "Hai người quen nhau sao?"

Bảo Huy trả lời ngay lập tức: "Là người tớ đã nói với cậu đó. Chính là cô ấy."

Cô ấy mà Bảo Huy nhắc đến chính là mối tình mà anh khắc cốt ghi tâm nhất. Anh nhớ dáng vẻ dịu dàng đắm thắm của cô. Anh nhớ giọng nói ngọt ngào êm tai của cô. Anh nhớ cô, rất nhớ cô. Anh đã biết cô thích anh từ lâu nhưng vì tương lai nên đã giả vờ không yêu cô khiến cô tưởng mình yêu đơn phương anh. Thật ra, người cô thích cũng thích cô.

- Vào nhà ăn cơm thôi.- Gia Minh nói to khiến hai người đang nhìn nhau giật mình.

Sau bữa cơm Hạ Uyên và Bảo Huy cùng hàng huyên tâm sự bên ngoài sân vườn khiến Gia Minh không khỏi bức tức. Anh không biết phải làm sao liền đi đi lại lại trong phòng khách nhìn ra ngoài.

Tối đến, anh lật đật chạy sang phòng khách tìm cô nhìn thấy cô đang vẽ liền nói:

- Hai người đã từng yêu nhau phải không?

- Chỉ có mình tôi yêu anh ấy thôi.- cô thẳng thắn trả lời.

Nghe cô nói, tim anh đập nhanh hơn bức tức hơn liền đá giá về sang một bên, hai tay nắm vai cô lắc lư:

"Cô có thể nói yêu người khác ngay trước mặt chồng mình hay sao?"

Cô gạt tay anh ra:"Không phải anh ngủ chung với nhân tình trên giường của chúng ta hay sao?"

- Cô....

- Tôi với anh ấy hoàn toàn trong sạch?

Anh bấu vai cô mạnh hơn nữa:"Tôi không tin hai người trong sạch. Hai người nhìn nhau như vậy, ánh mắt đó bình thường sao?"

Cô buồn bã đáp lại:"Bình thường hay không, quan trọng lắm sao?" Cô đẩy anh rồi một mồi bước chậm lại ngồi trên mép giường nói:"Tôi đã là vợ của anh rồi. Tôi cũng không thể làm gì hơn. Anh cứ an tâm, tôi sẽ không làm anh mất mặt đâu."

Anh nhìn cô lạnh lùng nói:"Cô biết vậy là tốt."

Nói rồi, Gia Minh quay bước đi ra. Cả đêm đó, anh uống rượu trong phòng làm việc đến say khướt. Không biết vì sao, nhưng anh thấy trong lòng rất đau và có chút thất vọng.

"Chỉ có mình tôi yêu anh ấy thôi." Lời nói của cô như ngàn dao rạch nát tim anh. Anh yêu cô không? Không. Anh không yêu cô. Người anh yêu là Linh Chi cơ mà. Nhưng tại sao anh lại thấy đau lòng khi nghe câu nói ấy. Chính anh cũng không biết tại sao lại như vậy.

- ----

Khoảng 3 giờ rưỡi sáng. Gia Minh bước thấp bước dài bước về phòng ngủ. Anh mở cửa phòng sầm sầm đi vào sau đó ngã trên giường thì thào: "Hạ Uyên. Cô đâu rồi. Hạ Uyên."

Anh liên tục gọi cô, cô ngồi trên sofa bật dậy, chạy ngay về phòng ngủ.

"Gia Minh. Anh sao vậy?"

Gia Minh mơ màng gọi tên cô lần nữa khiến cô chạnh lòng:"Hạ Uyên. Hạ Uyên."

Tay cô nắm chặt lấy bàn tay anh:"Là em đây."

Sau đó cô định đứng dậy thì bị anh kéo xuống, cô nằm trên người anh. Cô không ngừng cảm nhận được nhịp tim của anh, nó đập liên hồi, hơi thở lan tỏa mùi rượu khiến Hạ Uyên ngay ngất.

- Buông tôi ra. Để tôi đi pha nước chanh ấm cho anh.

Gia Minh lại vòng tay ôm eo cô, lật người cô sang một bên để người cô nằm gọn trong người anh. Anh tựa cằm lên đỉnh đầu cô, giọng nói ảm áp truyền ra:"Đừng đi đâu. Ở cạnh tôi đi."

Lời nói ảm áp khiến cô yếu lòng, vòng tay ôm lấy anh, cảm nhận nhịp tim lẫn hơi thở nồng nàn của anh.

Hạ Uyên yêu Bảo Huy, nhưng đó chỉ là rung động đầu đời. Tình yêu cô tưởng rằng mình đơn phương nhưng hóa ra lại là sự thật. Cô yêu anh nhưng không phải lúc này. Bây giờ trái tim cô đã chứa đựng một hình bóng mới, Gia Minh. Cho dù cô không yêu anh thì cô cũng là vợ anh, cô không thể làm điều gì thất lễ được.

- ----

Sáng hôm sau, Gia Minh vẫn còn mơ màng, đầu óc quay cuồng. Anh vừa đi vừa xoa bóp cánh tay, cánh tay nhức mỏi do đêm qua Hạ Uyên nằm trên đấy. Bước xuống cầu thang, hình ảnh một người vợ đắm đuối ập vào mắt anh.

Hạ Uyên đeo tạp dề bung bát cháo đặt lên bàn. Tuy không son phấn nhưng trông cô không hề nhạt nhòa mà rất mộc mạc, bình dị.

"Anh ăn cháo đi rồi hẳn đi làm."

Gia Minh thong thả ngồi vào bàn. Anh múc từng muỗng cho vào miệng. Sức nóng của cháo làm anh bình tĩnh, cảm thấy trong bụng lần đầu óc cũng dễ chịu hơn. Anh quay sang nhìn Hạ Uyên, cô vẫn lục đục dọn dẹp. Anh nhủ mấy lời:

- Sao cô không ăn đi?

Cô vừa đặt chén đĩa lên kệ xong liền cầm đĩa trái cây đặt lên bàn cho anh:"Ăn táo vào buổi sáng rất tốt cho sức khỏe. Anh ăn thử đi."

Gia Minh sau khi đã ăn hết tô cháo liền cầm lấy một quả táo cho vào miệng. Vị ngọt thanh của quả táo khiến anh trầm trồ, sau đó cắn thêm một ít nữa. Rồi anh đứng dậy cầm áo khoác đi khỏi.

Anh sợ nhìn thấy cô trong hoàn cảnh như vậy. Anh sợ anh sẽ rung động trước cô, hay nói cách khác là anh sợ yêu cô. Anh không thể làm gì có lỗi với Linh Chi-"người con gái yêu anh mà chẳng cần danh phận gì".

Bạn đang đọc truyện *Nước Mắt Người Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8

Mấy ngày sau, trong lúc Hạ Uyên đang miệt mài trồng hoa thì Gia Minh dẫn Linh Chi về nhà. Anh ôm eo cô nồng nhiệt chuyện trò.

" Hôm nay em vui lắm. Bộ trang sức này em thích lắm. Cảm ơn chồng yêu của em." Linh Chi nũng nịu hôn lấy Gia Minh.

Lúc này Gia Minh say đắm nhìn Hạ Uyên đang lăm lăm tắm mồ hôi xối đất, trong lòng thấy khó chịu vì sự cực khổ của cô liền buông giọng nói:" Cô không cần làm những việc này đâu. Để yên đó đi tôi sẽ gọi người lại giúp."

Thấy Hạ Uyên im lặng, anh lại nói:" Tôi sẽ gọi người làm vườn tới. Cô dừng lại đi"

Hạ Uyên vừa đặt một mầm cây cúc họa mi xuống đất vừa nói: " Không cần. Những việc nhỏ nhặt thế này tôi làm được"

Gia Minh liền chạy tới nắm tay cô ngăn cản:" Tôi đã bảo cô dừng lại rồi. Đừng để người ngoài nhìn vào nói tôi bắt nạt cô."

Hạ Uyên liền buông xèng ra, nhìn chằm chằm Gia Minh nghiêm túc nói: " Tôi còn tưởng anh lo cho tôi, hóa ra anh cũng chỉ vì thể diện của mình thôi."

Là thể diện sao? Anh có lòng tốt quan tâm cô không ngờ cô lại đối với anh như vậy.

Gia Minh đang cầm tay Hạ Uyên liền buông ra thật mạnh cứ như vừa vứt một miếng rác vậy. Anh đứng dậy, chỉnh đốn trang phục, gắng giọng nói:

- Nếu cô đã thích làm osin như vậy thì cứ việc làm đi. Thật ra tôi cưới cô về cũng chỉ để làm việc nhà mà thôi.

Sau đó bỏ mặc cô liền vòng tay qua chiếc eo nhỏ nhắn của Linh Chi mà bước vào nhà.

- ----

Khi Gia Minh nhìn Hạ Uyên, ánh mắt anh có chút thâm tình. Chính ánh mắt này đã bị Linh Chi nhìn thấu. Cô liền tức giận, tìm mọi cách phá hoại tình cảm đang chớm nở của hai người.

Bàn ăn được dọn ra sẵn chỉ thiếu mỗi tô canh. Hạ Uyên lập tức chạy vào bếp, cô múc tô canh vừa định bung ra thì Linh Chi nhanh chóng giật lấy.

- Đưa tôi.

- Không cần- Hạ Uyên đáp lại với giọng nhạt nhẽo.

- Bữa sáng của chồng tôi tôi tự lo được. Cô nên nhớ thân phận của mình ở trong ngôi nhà này. Đừng để tâm những lời nói hoa mỹ bên ngoài, họ chỉ lấy lòng cô thôi. Gia Minh nói rồi, cô chỉ là một con osin thấp kém được anh ấy cưới về mà thôi.

Hạ Uyên đau lắm. Nhưng Hạ Uyên không hề đáp trả vì rằng cô cũng đã nghe điều này từ miệng Gia Minh nhiều lần rồi. Anh chỉ cưới cô về để làm việc nhà, chỉ là cô cao cấp hơn những osin còn lại. Tiền lương của cô gấp trăm lần họ, danh dự cũng nhiều hơn.

Linh Chi lại nói tiếp:

- Người anh ấy yêu là tôi, mãi mãi cũng là tôi.

- Cô chắc chắn điều đó chứ?- Hạ Uyên hỏi.

- Sao lại không? Để tôi chứng minh cho cô xem

Nói rồi cô ta giật lấy tô canh trong tay Hạ Uyên, ánh mắt khiêu khích nhìn Hạ Uyên. Sau đó cô ta tự tay đổ thẳng tô canh lên tay mình. Nước canh còn nóng hổi làm tay cô ta nhanh chóng phồng lên đỏ ửng, cô ta hét lên thảm thiết. Gia Minh nghe vậy liền nhanh chóng chạy vào. Anh nhìn Linh Chi đang ôm bàn tay mình ân cần hỏi thăm. Rồi liếc sang Hạ Uyên đầy giận dữ.

- Cô đang làm cái gì vậy hả?

Hạ Uyên sợ hãi ánh mắt này liên tục lắc đầu phủ nhận:

- Không phải tôi. Không phải tôi.

Gia Minh gào lên trước mặt Hạ uyên:" Không phải cô thì là ai? Chẳng lẽ Linh Chi tự làm mình tổn thương à."

Hạ Uyên nắc không thành lời:

" Là... là..."

Anh chẳng thèm nghe tới lời cô giải thích, anh chỉ quan tâm đến bàn tay sưng đỏ của Linh Chi. Anh ôm cô ta vào lòng liên tục trấn an, vỗ về. Sau đó diu cô ta ra cửa: " Đi thôi. Lên phòng anh bôi thuốc cho em"

Linh Chi giàn giụa nước mắt gạt đầu: " Vâng." Rồi quay lại nhìn Hạ Uyên bằng ánh mắt khinh miệt, miệng nở một nụ cười gian tà.

Hạ Uyên bất lực, cô không thể phản kháng được chỉ đành chôn chân tại chỗ mà khóc.

"Ba ơi! Mẹ ơi! Con phải làm sao đây?" Trong lúc này cô không thể làm gì khác ngoài khóc lóc, cô muốn nhanh chóng chạy về nhà ôm ba mẹ mình mà khóc. Nhưng cô không thể làm như vậy được. Cô không thể để ba mẹ mình phiền lòng được.

" Anh hai ơi! Em nhớ anh lắm!" Cô muốn nhào ngay vào lòng anh trai mình mà khóc như mọi khi nhưng giờ này anh cô đã không còn ở đây nữa. Anh cô sau khi dự hôn lễ của cô cũng đã quay lại Pháp lần nữa.

- ----

Nhiều lần tỉnh giấc, cô liên hồi xoa lưng mình. Vì ngủ trên sofa nên lưng cô luôn cảm thấy ê ẩm. Cô thấy hơi khát nước liền đi xuống tìm nước. Cô đi ngang qua phòng của anh. Cánh cửa khép hờ hững lộ ra một khe sáng. Cô tò mò nhìn vào trong đó, một cảnh tượng mà lẽ ra cô không nên thấy giữa Gia Minh và Linh Chi. Cô hốt hoảng làm rơi ly nước đang cầm trong tay, hai người họ liền liếc nhìn cô.

Hạ Uyên lùi ra phía sau hai bước, Gia Minh đẩy Linh Chi đang nằm trên người mình ra, bật dậy hùng hổ tiến lại gần cô. Ánh mắt lạnh khốc nhìn cô:

- Cô nghĩ mình là ai mà đứng ở đây hả?

- Tôi... tôi không cố ý.

Gia Minh quát vào mặt Hạ Uyên, tay dứt khoát chỉ vào phòng của cô." Cô biến đi cho tôi. Đừng để tôi thấy mặt cô nữa " sau đó đóng cửa lại một cái rầm.

Hạ Uyên buồn bã quay về phòng, cô ngồi trên sofa, đầu cúi vào gối nức nò. Cô đau lòng khi chứng kiến cảnh ân ái của chồng mình với một phụ nữ khác ngay chính trên giường của mình.

- ----

Một tháng sau cô gặp lại Bảo Huy, anh đến nhà dùng cơm theo lời mời của Gia Minh. Bảo Huy nhìn Hạ Uyên với ánh mắt chan chứa yêu thương.

" Em đã là vợ người ta rồi, tôi phải làm sao đây? Giá như ngày đó tôi chịu thổ lộ với em. Giá như ngày đó tôi không chuyển trường thì bây giờ tôi đã không mất em rồi." Bảo Huy nhìn cô buồn bã.

Trong bữa ăn, Bảo Huy nhìn chăm chăm Hạ Uyên. Tay trái cô bị trầy một vết nhỏ, nhưng lộ ra rất rõ ràng. Bị Bảo Huy nhìn thấy, anh bắt lấy tay cô khi cô đang múc canh cho anh.

- Tay em bị làm sao vậy?

Lúc này, Gia Minh cũng bất chợt nhìn ra vết thương của cô. Bất ổn cô rút tay lại: " Em không sao. Hồi chiều tía cây vô tình bị cành cây đâm trúng thôi."

- Em tía cây sao?- Bảo Huy trầm trồ.

Hạ Uyên cười mím gật đầu rồi đưa bát canh cho anh. Cô thông thả ngồi xuống. Bảo Huy quay sang Gia Minh trách móc:

- Cậu để cô ấy làm những việc nguy hiểm như vậy sao? Cậu vô tâm quá rồi.

- Là tự cô ấy muốn làm không phải mình bảo.- Gia Minh gay gắt trả lời.

- Đúng vậy. Ở nhà buồn quá không có việc gì làm nên em mới làm vậy thôi. Không có gì đâu anh.- Cô tươi cười nói với Bảo Huy.

Bảo Huy nghe cô bảo buồn liền phăng tới:

- Ở nhà chán thôi thì ra ngoài đi. Cuối tuần này anh và chồng em đi Vũng Tàu,em cũng đi đi.

Hạ Uyên nghe vậy liền nhìn sang Gia Minh, anh vẫn im lặng khiến cô dù muốn vẫn trả lời không:" Thôi. Em ở nhà được rồi. Máy anh đi công việc đem em theo chỉ gây phiền phức mà thôi."

- Sao lại nói vậy được? Sao anh lại thấy phiền phức chứ. Gia Minh, cậu có thấy phiền phức khi đưa vợ mình đi không?

Gia Minh cười như không cười sau đó nắm tay Hạ Uyên: " Tại sao tôi lại lấy phiền phức khi đi cùng vợ mình chứ."

- Ok. Vậy chốt nhé.- Bảo Huy cầm ly rượu giờ lên.

Gia Minh cũng nâng ly rượu trong tay: "Chốt"

Gia Minh một mình nốc cạn ly rượu, ánh mắt lạnh đậm nhìn Hạ Uyên nhưng cô không nhìn anh chỉ cúi mặt mân mê ly nước lọc.

Bạn đang đọc truyện *Nước Mất Người Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Vũng Tàu.

Xe chở ba người từ nhà ra Vũng Tàu đầy tĩnh lặng và ngột ngạt. Gió biển thổi vào khiến Hạ Uyên ngay ngất, đến gần làng Bình An là một đoạn đường tràn ngập sắc hoa của hoa giấy. Loài hoa tuy không có hương thơm nhưng lại khiến người ta say đắm.

Dừng xe lại. Bên đường một người con trai mặc áo phông trắng, quần short đang đứng đợi. Gia Minh ngoái ra khung cửa kêu lên:

- Thanh Duy. Lên xe.

Thanh Duy, một người em họ của Gia Minh. Tính tình rất hài hước, trẻ con. Ngay khi vừa lên xe đã liên tục than vãn:

- Anh có biết em đứng ở đây chờ mọi người sắp biến thành hòn Vọng Phu rồi không? Nặng gì mà muốn chết hà. Ôi đen chết tôi rồi.

- Mây cũng sợ đen nữa à. Không phải vừa đi châu Phi nghỉ mát về à.- Gia Minh cười chọc Thanh Duy.

- Thôi. Thôi. Đừng nhắc tới chuyện đi đó nữa. Xem tí không còn mạng về nữa nè.- sau cởi kính đen ra, anh nhìn lên trên phát hiện ra Hạ Uyên.- Ủa. Sao cô ở đây?

Bảo Huy nhìn Thanh Duy thắc mắc: " Hai người quen nhau sao?"

- Anh là...- Hạ Uyên cố nhớ lại.

- Là người giặt lại túi xách cho cô đó. Quên tôi nhanh vậy sao?

- À. Tôi nhớ rồi. Cảm ơn anh nha.

- Cô đã cảm ơn rồi mà. Lần này cảm ơn vì điều gì đây.

Gia Minh gắng giọng nói: " Cảm ơn và xin lỗi- người này chỉ biết vậy thôi."

- Nhưng đây là ai?- Thanh Duy.

- Vợ tao.

- Wow. Anh đá cái con Linh Chi rồi hả? Em biết mà. Thế nào cũng chia tay hà. Cái con đó. Nó...

Chưa nói hết câu thì đã bị Gia Minh quát thẳng vào mặt: " Im đi."

- Không cho nói thì thôi, anh làm gì dữ vậy. Không phải tại tháng trước em còn thấy anh với nó đi... - nhận ra mình không nên nói điều này ra Thanh Duy liền quay sang chuyện khác- Ở bên kia có đàn hoa giấy đẹp kia, dừng lại làm vài pic đi.

Chiếc xe dừng lại, mọi người đều bước ra xe. Thanh Duy tí mắt cầm máy ảnh lên làm vài bức.

Hạ Uyên ngọt ngào trong chiếc maxi vàng đứng dưới gốc hoa giấy cười e thẹn. Cô với tay hái một nụ hoa giấy màu đỏ nhưng không tới. Một cánh tay giơ lên, hái nụ hoa đó đặt vào tay cô. Cô quay mặt sang thì đó là Gia Minh.

- Được rồi. Cẩn thận gai đấy.

- Cảm ơn.

- Cô không còn câu nào khác sao?

- Anh không...- Thanh Duy chạy tới kéo Hạ Uyên đi làm cô không nói thêm lời nào nữa.- Chị dâu, qua đây em chụp cho vài pic.

Cô đứng dưới gốc xoay lại, khuôn miệng hé một nụ cười nhẹ nhưng đẹp đến nao lòng. Gia Minh và Bảo Huy nhìn đến ngay người. Sau đó Thanh Duy ra hiệu với hai người.

- Hai anh ra đó đứng chung với chị đi.

Bảo Huy vội lên tiếng: " Không hợp đâu. Em cứ chụp cho hai vợ chồng họ đi." Mặc dù lòng rất thương nhưng Bảo Huy vẫn giữ đúng khuôn phép của mình.

- Hai người xích lại gần chút đi.

- Anh lại gần chị dâu chút đi.

- Hai người thân mật được không? Không cần phải ngại đâu.

- Hai người này làm gì vậy?

Thanh Duy than vãn, liền bước tới kéo Gia Minh lại sát Hạ Uyên. Anh liên tục chỉ kiêu chụp cho hai người họ.

- Cô phối hợp tí đi- Gia Minh thì thảo vào tay cô.

Hạ Uyên đứng nép vào người Gia Minh, tay anh ôm eo cô khiến cô giật mình. Một bức ảnh hoàn hảo, một khung cảnh lãng mạn của cặp vợ chồng " hạnh phúc", một người buồn lặng lẽ xò tay vào túi quần thần thờ.

- ----

- Cậu còn quen với Linh Chi sao, Gia Minh?

- Minh quen ai liên quan đến cậu sao?- Gia Minh tựa vào ghế nhìn Bảo Huy

- Cậu đã có vợ rồi. Cậu không nên làm ra chuyện như vậy.

- Cậu là người biết rõ nhất chuyện của mình mà. Đừng khuyên mình bất cứ chuyện gì nữa. Cậu biết mình đâu phải người dễ thay lòng phải không?

- Cậu không thấy tội nghiệp cho Hạ Uyên hay sao?- nói xong Bảo Huy nhìn ra phía Hạ Uyên và Thanh Duy đang tươi cười ngoài cửa.- Cô ấy không đáng bị như vậy.

Mọi chuyện Gia Minh đều kể cho Bảo Huy nghe hết tất cả. Chính Bảo Huy đã khuyên Gia Minh chấp nhận Hạ Uyên khi Gia Minh vừa chia tay Linh Chi.

- Là mình sai, mình không nên nghĩ ra cách này cho cậu. Nhưng cậu nên nhớ, nếu cậu làm tổn thương Hạ Uyên, mình sẽ không bỏ qua cho cậu đâu. Nhân tình chỉ là nhân tình, cô ta không thể đi với cậu mãi mãi, chỉ có vợ là người cùng ta đến suốt cuộc đời. Cậu hiểu không?- anh nghiêm túc nhìn Gia Minh.

- Mình biết rồi.

- ----

Đêm đó, Gia Minh luôn trần trọc vì những lời nói của Bảo Huy dành cho anh. Lúc cô trở về phòng cũng đã khuya, cô vẫn quyết định không ngủ chung với anh. Cô mang gối ra sofa nằm. Nửa đêm, anh lặng lẽ lấy chăn đắp cho cô. Anh sợ cô bị lạnh, bị ốm nhưng đã không còn cách nào khiến cô lên giường ngủ cùng mình được.

- ----

Trên con đèo lên ngọn hải đăng, những cây bông gòn nở trắng xóa cả một vùng trời Vũng Tàu. Hạ Uyên một mình rảo bước ngậm ngùi nhìn lại cuộc đời mình.

- Minh sẽ sống như thế này cả đời sao?

- Sao cuộc đời mình chỉ toàn đơn phương người khác vậy. Lúc đầu là Bảo Huy, em đã quên anh rồi, hôm nay anh xuất hiện trước mặt em, nhưng trái tim em đã dành cho người khác rồi anh ơi!

- Anh hai, anh mau về đi, em muốn kể hết mọi chuyện cho anh nghe. Em phải làm sao đây anh hai?

Trọng Nam từ phương xa liên tục hắt hơi, anh nghĩ mình bị bệnh. Nhưng đó là do cô nhắc đến anh. Anh vẫn không hề biết đằng sau những nụ cười của em gái qua bao cú điện thoại là một sự thật đau lòng.

Anh có vô tâm với em gái mình không, Trọng Nam?

Một bàn tay ấm áp chạm vào vai cô, cô rùng mình quay lại.

- Sao anh lại ở đây?

- Bảo Huy nói. Cậu ấy luôn dõi theo cô từng bước chân.

- Anh có ý gì?

- Không phải cô đơn phương đâu, cậu ấy... cậu ấy cũng yêu cô. Cậu ấy không kịp thổ lộ với cô.

- Nhưng thời gian không thể quay lại được nữa. Tôi đã y...

- Nếu tôi tạo cơ hội cho hai người quay lại thì sao?- dừng một lát rồi nói tiếp- Huống hồ cô cũng không yêu tôi- hít một hơi thật sâu- hãy cho cậu ấy thêm một cơ hội đi. Tôi sẽ không để ý chuyện này đâu.

Cô im lặng, tại sao anh lại nghĩ cô như vậy. Cô của bây giờ chính là yêu anh mà, sao lại muốn cô cho người khác một cơ hội chứ.

Cô không nói gì lặng lẽ bước đi bỏ mặc anh ở đó. Anh chết lặng vì những lời nói mà chính mình nói ra.

"Minh đang làm gì vậy? Một người chồng sao có thể để vợ mình yêu người khác chứ. Tại sao lại đau lòng như vậy?" Anh sờ tay lên ngực liền cảm thấy đau nhói.

Bạn đang đọc truyện *Nước Mắt Người Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Trở về nhà, cô và anh vẫn không nói chuyện với nhau nhưng bốn phận thì cô luôn chu toàn.

Buổi tiệc liên hoan cuối năm diễn ra, theo lẽ thì vợ giám đốc cũng sẽ đi theo nhưng Hạ Uyên không được đi. Người mà anh dẫn cùng là Linh Chi. Cô ta vênh váo lên mặt khiến mọi người trong công ty rất chán ghét.

- Đúng là đồ hồ ly tinh. Lấy chồng người ta mà làm như tốt đẹp lắm vậy.- vị phu nhân trẻ của giám đốc Trần bữu môi nói

- Không hiểu sao, vợ giám đốc đẹp, nét na như vậy mà anh ta còn mèo mửa gà đồng chứ. Thật tội nghiệp cô ấy mà.- vợ một giám đốc khác nói

- Ước gì vợ tôi sau này sẽ giống như vợ giám đốc Gia Minh vậy. Hiền hậu, đảm đang và tháo vát.- trưởng phòng của công ty cho hay

....

Lời ra tiếng vào rất nhiều, và nó vô tình lọt vào tai Thanh Duy. Anh cũng phần nào hiểu được anh mình sau khi tìm hiểu một vài nhân viên. Anh thật sự rất ghét Linh Chi, và rất quý mến Hạ Uyên. Anh không muốn anh mình sẽ bỏ lỡ cô gái tốt như Hạ Uyên nên đã không ngừng nghĩ cách hàn gắn hai người này. Anh gọi điện báo Bảo Huy dẫn Hạ Uyên đến đây.

- ---

- Đi thôi. Anh đưa em đến một nơi.- Bảo Huy nắm lấy tay Hạ Uyên kéo lên xe khi cô vừa mở cửa nhà.

- Đi đâu vậy. Để em đóng cửa đã.

Bảo Huy dẫn cô đi trang điểm rồi đến một cửa hàng quần áo mà Thanh Duy đã hẹn trước. Họ mang đến cho cô một bộ váy bằng ren màu đỏ. Khi cô vừa thay xong bộ váy bước ra nhìn cô cực kỳ quyến rũ.

- Đẹp lắm- anh vỗ tay tán thưởng

Anh chờ cô tới buổi tiệc. Bảo Huy lịch thiệp giữ tay cho cô khoác dẫn cô từ từ vào buổi tiệc đầy sang trọng. Cô khép khiêng trên đôi gầy cao gót bước theo anh.

- Bước theo anh.- anh nói nhỏ vào tay cô

Gia Minh nhìn cô đến không chớp mắt. Một hình tượng hoàn toàn khác biệt với thường ngày. Chiếc váy bằng ren đỏ khoe trọn làn da trắng nõn của cô, thiết kế ôm sát hiện lên ba vòng chuẩn mực. Phần lưng hở ra chỉ bắt chéo bằng hai cọng dây hồ hững. Đôi môi màu đỏ đậm cổ điển MAC Audacious thêm phần quý phái, ánh mắt trong vắt nhưng đầy quyến rũ.

Bảo Huy mang cô đến gần Gia Minh. Anh cầm tay cô trao cho Gia Minh.

- Cô ấy là vợ cậu. Hãy chăm sóc cô ấy cho tốt.

Gia Minh gật đầu, sau một hồi nhìn cô say đắm liền vòng tay ôm eo cô thì thầm

- Cô đẹp lắm. Đi sang đây với tôi.

Anh dìu cô từ từ giới thiệu với mọi người. Mọi người ai nấy đều ngưỡng mộ cho cặp đôi này. Chỉ riêng Linh Chi, ánh mắt căm phẫn nhìn Hạ Uyên. Thanh Duy bước tới liên tục vỗ tay chọc tức Linh Chi. Anh vừa cười vừa nói rõ:

- Thấy không? Vợ chồng người ta hạnh phúc là vậy. Nhân tình mãi mãi là nhân tình. Cô có cố đến mấy cũng chỉ là nhân tình mà thôi. Cũng không... có... danh.... phận.

Anh cười to rồi quay bước đi, Linh Chi tức đến nổi cuộn bàn tay thành nắm đấm, chỉ thiếu chút nữa những mạch máu sẽ vỡ ra ngoài.

- ----

- Tôi không ngờ cô lại tài giỏi như vậy. Đến cả đối tác khó tính nhất của tôi cũng hài lòng về cách nói chuyện khéo léo của cô.- trên xe Gia Minh nâng cằm Hạ Uyên ôn nhu

Hạ Uyên liếc lảng tránh quay mặt sang một bên khi anh từ từ đưa mặt mình lại gần cô

Gia Minh buông cằm cô ra, sau đó khởi động xe. Anh vừa nói: " Cô cũng biết tiếng anh sao?"

Hạ Uyên nhìn ra cửa sổ:" Không phải vì anh hai đi Pháp sớm như vậy, tôi cũng sẽ không từ bỏ ước mơ của mình."

Anh nhìn Hạ Uyên trêu mến nói: " Sau này có cơ hội tôi sẽ dắt cô ra ngoài" trên đường anh luôn nghĩ về những lời đối tác khó tính nói với mình. " Cậu thật may mắn có cô vợ vừa xinh đẹp lại giỏi giang như vậy. Đừng đánh mất cô ấy."

- ---

Hạ Uyên có uống chút rượu nên cơ thể say ngất. Chỉ một chút thôi nhưng với người không quen uống rượu như cô đã làm cô say bí tỉ. Gia Minh bế cô từ xe vào phòng. Anh đặt cô lên giường, tự tay tháo giày cho cô rồi đắp chăn cẩn thận lại.

Anh không ngừng vuốt ve khuôn mặt cô, từng đường nét thanh tú hiện lên rõ ràng. Anh nhóm người định hôn lên môi cô nhưng cô nhào người bật dậy. Hai tay cô choàng lấy cổ anh rồi ngã vào lòng anh nghẹn ngào.

- Anh hai ơi! Em nhớ anh lắm. Sao bây giờ anh mới chịu tới thăm em.

Sau đó cô lấy tay đập lên ngực mình: " Chỗ này đau lắm, anh hai ơi! Em yêu anh ta nhưng anh ta không... yêu... em" nói xong cô gục vào vòng tay Gia Minh.

Cả đêm đó, anh không ngủ chỉ để chăm sóc cho cô. Anh ôm cô vào lòng nhưng vẫn thức mắc: " Anh ta. Rốt cuộc anh ta là ai? Người cô yêu là ai? Bảo Huy sao?" Mặc kệ anh vẫn ôm cô đến sáng.

- ---

Ánh nắng chiếu xuyên qua cửa sổ khiến Hạ Uyên thức giấc. Thấy mình hơi khó thở cô từ từ mở mắt. Cánh tay Gia Minh vẫn ôm chặt cô, ôm cô chặt đến nỗi như muốn khảm cô vào người mình.

- ---

Tôi sẽ khiến cô hối hận Hạ Uyên. Tôi sẽ không để anh rời khỏi tôi đâu, Gia Minh. Tôi sẽ khiến hai người đau lòng hơn tôi bây giờ.- Linh Chi nghiêng răng nhìn vào gương nói đầy dữ tợn.

- ---

Để chọc tức anh mình, Thanh Duy đã đặt cuộc hẹn riêng cho chị dâu mình và Bảo Huy. Sau đó còn giả vờ gọi báo cho anh mình.

- Anh à, chị dâu có nhà không?

- Anh đang ở công ty.

- Em mới thấy chị dâu đi cùng anh Bảo Huy đấy. Chắc không phải đâu, chắc em nhìn nhầm thôi.

Gia Minh bật dậy hốt hoảng:" Ở đâu?"

- Em nhìn nhầm thôi anh, Bảo Huy sẽ không làm vậy đâu.

Gia Minh căm phẫn đập bàn hỏi lại:" Tao hỏi mày cô ấy ở đâu?"

- Dạ ở ở khách sạn Thiên Nga.

- ---

Gia Minh lái xe tốc tốc chạy ngay tới đó. Anh xăm xăm bước vào sảnh liền thấy Hạ Uyên và Bảo Huy đi ra nhưng cùng một người khác. Đó chính là Thanh Duy. Thanh Duy hào hứng bước tới.

- Ủa anh tới đây chi vậy? - liền thì thầm vào tai Gia Minh- Thì ra anh của em cũng biết ghen đấy chứ - rồi quay sang nói với Bảo Huy và Hạ Uyên- Lúc đầu đi ăn không may em làm ướt áo chị dâu nên mới vào khách sạn này cho chị tiện thay áo, anh không hiểu lầm đó chứ.

Gia Minh hừ nhẹ rồi quay đi, Thanh Duy kéo Hạ Uyên đẩy đi: "Anh giận em rồi chị dâu ơi, giúp em đi"

Hạ Uyên chạy theo Gia Minh, anh bước càng nhanh hơn. Cô chạy theo đến vấp ngã. Anh thấy vậy liền quay lại hỏi thăm cô:

- Không sao đấy chứ.

- Anh không giận em sao?

- Không.- Gia Minh bế cô lên rồi bế cô ra xe

- Bỏ em xuống, người ta nhìn kia.

- Kệ họ.

Bạn đang đọc truyện *Nước Mắt Người Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Tình cảm giữa Hạ Uyên và Gia Minh vừa mới chớm nở thì tai họa lại ập đến.

- Em có thai rồi.- Linh Chi ngồi lên đùi Gia Minh vuốt ve mặt anh.

- Được. Anh sẽ lo cho em và con đầy đủ. Cần gì cứ nói với anh.

- Vâng- cô ôm anh hôn lên má anh ông ọ.

- ---

Hạ Uyên biết chuyện có chút thất vọng. Cô liền đi du lịch theo lời mời của Thanh Duy. Anh ta biết cô buồn nên muốn cô đi cho khuây khỏa.

- Đừng buồn nữa chị dâu. Con của cô ta...

- Đừng nói nữa. Số trời đã định rồi. Chị và anh ấy vẫn không có kết quả đâu.

Thanh Duy vỗ lưng Hạ Uyên an ủi.

- ----

Cô bước về nhà với tâm trạng buồn tột độ khi nghe Hạ Uyên sẽ dọn qua nhà ở. Cô thất thần lướt qua Gia Minh.

- Tôi xin lỗi.

Cô gạt tay anh ra rồi bước về phòng.

Gia Minh đặt rất nhiều kì vọng vào đứa bé này. Anh muốn nó được sinh ra một cách bình an và mạnh khỏe. Còn riêng Linh Chi, cô ta lấy lý do đứa bé mà liên tục lên mặt với Hạ Uyên.

- ---

Hạ Uyên mệt mỏi bước lên cầu thang, bất ngờ chạm mặt Linh Chi. Cô ta nắm lấy tay cô giằng co, rồi tự mình lùi ra phía sau. Thanh Duy thấy điều này định can ngăn nhưng..

Rầm. Linh Chi ngã từ cầu thang xuống, máu đỏ chảy khắp chiếc váy trắng. Gia Minh nghe tiếng động liền lao ra. Một cảnh tượng hãi hùng hiện ra. Anh ôm cô ta vào lòng. Cô ta thì thào.

- Cứu con chúng ta. Em..

- Được. Được. Chúng ta đến bệnh viện. Con chúng ta nhất định sẽ không sao đâu.

Gia Minh bế Linh Chi một cách âm áp và vội vã lướt qua Hạ Uyên. Cô chết lặng khi nhìn thấy Linh Chi như vậy.

"Không phải mình. Mình không có hại cô ấy. Không. Không..." Nước mắt tuôn trào nơi hốc mắt, cô lắc đầu phủ nhận.

- ---

- Xin lỗi đứa bé không còn nữa rồi.- bác sĩ nói.

- Là cô ta. Cô ta không muốn thấy con chúng ta nữa. Em hận cô ta.

Gia Minh nhìn người anh yêu xót xa đến đau lòng. Đứa con anh yêu thương và mong đợi đã không còn nữa.

"Là cô. Hạ Uyên. Cô đã giết con của tôi. Cô phải trả giá"

- ----

Về đến nhà.

- Cô ấy có....

Bốp. Một bạt tay dán lên mặt Hạ Uyên. Cô ôm mặt mình rung rung. Thanh Duy bước tới nắm chặt vai cô nhìn về phía Gia Minh mà giận dữ:

- Sao anh có thể làm vậy với vợ mình hả? Anh quá đáng rồi.

Gia Minh mong muốn đứa bé được sinh ra hơn bao giờ hết.

- Là cô đã hại con tôi. Cô phải trả giá.

Anh kéo cô lên phòng đóng chặt cửa lại. Anh đẩy mạnh cô lên giường rồi đè lên người cô. Môi áp lên môi cô nhưng đó không phải là hôn mà là dày vò. Anh cắn lên cổ cô bầm lên. Tay không ngừng xé áo cô. Cô vùng vẫy lại: " Buông em ra. Em không có hại cô ta"

- Chính cô.

- Không phải em mà.- cô nghẹn ngào

- Cô mau trả lại con cho tôi.

- Buông em ra.

- Không phải cô muốn làm vợ chính thức của tôi sao? Vậy chuyện này sao cô phải sợ hãi.

Anh hôn cô một cách ngẫu nhiên. Cô kiệt sức buông người ra, anh bất chợt dừng lại rồi quay bước ra khỏi phòng. Vừa mở cửa, Bảo Huy liền tung nắm đấm vào mặt anh. Bảo Huy nắm cổ áo anh đâm vào mặt anh liên hồi. Còn Thanh Duy chạy tới lấy áo khoác khoác cho cô.

- Không sao chứ chị dâu?

- Tôi đã nói cô ấy không làm rồi mà.- Bảo Huy la lớn

- Anh trai. Chính cô ta tự ngã không phải chị dâu. Chính mắt em đã thấy...

- Không phải cô ta thì là ai? Chẳng lẽ là Linh Chi sao?

- Đúng vậy. Chính cô ta- Thanh Duy nói.

- Mày không thấy vô lý sao? Hồ dữ còn không ăn thịt con, cô ấy sao làm ra việc này được. Chính cô ta, người lương thiện này đã làm- Gia Minh chỉ thẳng mặt Hạ Uyên.

- Không phải em- cô rụt rè nắm chặt áo khoác phủ nhận

- Em sẽ chứng minh cho anh thấy.- Thanh Duy nói đầy tự tin.

- ----

Nói rồi Gia Minh quay bước đi, còn lại Bảo Huy và Thanh Duy liên tục trấn an Hạ Uyên.

- Không phải em làm mà.

- Anh tin em

- Em cũng tin chị, chị dâu.

- Nhưng anh ấy không tin tôi.- cô buồn bã thì thầm

Bảo Huy nắm lấy tay cô an ủi dưới ánh mắt không vui của Thanh Duy.

- Anh sẽ bảo vệ em

- -----

- Anh trai, em có chuyện muốn nói.

- Mày đừng giải thích nữa. Tao không muốn nghe.

- Anh không muốn nghe nhưng em vẫn sẽ nói cho dù anh có mắng, có đánh em như thế nào. Chị dâu không phải loại người như vậy. Cô ta mới là người độc ác, chính mắt em thấy cô ta tự ngã.

Gia Minh buông điều thuốc trong tay hét lên:

- Tao biết mày ghét Linh Chi nhưng mày không thể vu khống cô ấy như vậy. Mày thấy có người mẹ nào tự tay giết con mình chưa?

- Em nói nhiều như vậy mà anh vẫn không tin sao? Vậy anh hãy chống mắt lên, em sẽ chứng minh rằng điều em nói là sự thật. Em sẽ cho anh thấy bộ mặt thật của cô ta.

Thanh Duy tức giận quay đi, được ba bước anh lại quay lại cảnh báo:

- Nếu anh cứ như vậy, chị dâu sẽ rơi vào vòng tay của người khác cho xem. Đến lúc đó em cũng không thể giúp anh nữa. Anh bảo trọng.

Gia Minh ngồi phịch xuống ghế trong phòng làm việc trong công ty. Anh nhắm mắt mệt mỏi.

" Tiếng chuông điện thoại reo "

Gia Minh với tay lấy điện thoại, không cần nhìn màn hình anh bấm nghe ngay lập tức.

- Từ hôm nay tôi sẽ không để cô ấy tổn thương nữa. Tôi sẽ dành lại cô ấy cho dù cô ấy có là vợ của cậu hay không. Gia Minh... Tôi... sẽ cạnh tranh với cậu.

"Tút... Tút..."

- Bảo Huy...- Gia Minh thét lên đầy giận dữ, dường chỉ mắt trong mắt đỏ lên, hằn lên rõ rệt đầy dữ tợn. Anh quơ tay 1 phát hết thấy tài liệu trên bàn đều bay tứ tung.

- ----

Về đến nhà cũng gần sáng, Gia Minh tay cầm chai rượu tiến về phòng Hạ Uyên.

- Là cô. Chính là cô hại con tôi.

- Em không có.

- Chính là cô.

Gia Minh ngã nghiêng, chân trụ không vững liền ngã nhào vào người Hạ Uyên. Cô nặng nhọc diu anh về phòng ngủ, đắp chăn cẩn thận cho anh rồi bước ra.

" Tại sao anh lại không tin em chứ? "

Bạn đang đọc truyện *Nước Mất Người Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 12

- Thanh Duy, em đưa chị đến bệnh viện được không?

- Chị bị làm sao? Chóng mặt hay nhức đầu.- anh lo lắng đặt tay lên trán cô.

Hạ Uyên lắc đầu, cố mỉm cười nhỏ nhẹ: " Chị muốn thăm Linh Chi "

Thanh Duy ngay lập tức đứng dậy vùng vằng: " Không. Cô ta hại chị như vậy, chị còn muốn thăm cô ta hay sao? "

- Cô ấy mới sảy thai, thân thể cần được bồi dưỡng. Chị.

- Không. Em không đi. Em không muốn thấy mặt con người đó.

- Thanh...

- Anh sẽ chờ em đi- Bảo Huy dịu dàng lên tiếng- Anh cũng muốn xem tình trạng của cô ta ra sao?

- Được. Để em xuống bếp lấy ít canh hầm cho cô ấy.

Trước khi đi, Thanh Duy đã căn dặn họ.

- Cẩn thận. Cô ta không phải người bình thường, coi chừng lại giờ ra trò gì hại chị nữa đó.

- -----

Bệnh viện. Căn phòng VIP

- Cô đến đây làm gì? Cô hại con tôi rồi, cô vừa lòng rồi phải không?

- Là ai làm thì tự người đó biết. Cô không cần đổ lỗi cho người khác.- Bảo Huy nhìn chăm chăm Linh Chi.

Giương mặt Linh Chi không hề xanh xao như người vừa sảy thai trái lại cực kì hồng hào. Tình trạng cũng tốt, không hề có chút gì là buồn đau.

- Tôi có hầm chút canh cho cô. Cô dùng một ít đi.- Hạ Uyên múc một chén đưa cho cô ta.

Linh Chi nhìn cô nhếch mép nói:

- Tay tôi không cử động được. Cơ thể tôi không có chút sức lực nào.

- Cô đừng quá đáng như vậy. Hạ Uyên, em không cần phải làm vậy.- Bảo Huy cảm lòng không được lên tiếng.

- Không sao, em làm được.- sau đó quay sang Linh Chi- Để tôi giúp cô.- Hạ Uyên nâng bát lên, múc 1 muỗng thổi nhẹ đưa cho cô ta.

Tiếng bước chân đi tới. Là Gia Minh.

" Choang "

Linh Chi vừa thấy bóng Gia Minh liền vùng tay hất chén canh lên tay Hạ Uyên. Nước trong chén đổ vào tay Hạ Uyên. Nóng rát cô buông chén ra làm nó rơi xuống sàn.

- Cô đi ra đi, cô đến đây làm gì? Cô hại tôi như vậy, cô chưa hài lòng sao? Cô muốn nhìn thấy bộ dạng thê thảm của tôi phải không?- Linh Chi phát hoảng, hai tay ôm đầu rúc người lại cứ như phát điên lên.

Gia Minh chạy tới, đẩy Hạ Uyên đi ra, cú đẩy mạnh đến mức Hạ Uyên ngã xuống đầy mảnh vỡ của chén canh lúc nãy. Một vài mảnh nhỏ đâm vào tay cô, ứa máu ra. Bảo Huy nhanh chóng lại đỡ cô đứng dậy.

Gia Minh ôm Linh Chi vào lòng đầy ảm áp. Anh liên tục xoa đầu cô ta:

- Không sao? Có anh ở đây? Cô ta không làm gì em được đâu?

- Cô ta hại em và con. Là cô ta đẩy em ngã, cô ta muốn giết con em, là cô ta.- Linh Chi tỏ vẻ sợ hãi trong lời nói.

- Các người còn ở đây làm gì? Cô giết con tôi còn chưa đủ sao, có phải muốn giết Linh Chi nữa mới vừa lòng không?- ánh mắt dữ tợn nhìn Hạ Uyên, thanh âm đầy sát khí.

- Em... chỉ là...- cô nghẹn ngào không thành lời.

Bảo Huy thấy vậy liền ôm vai Hạ Uyên." Đi thôi. Cậu ta sẽ chẳng bao giờ tin em đâu. Không cần phải phải giải thích làm chi." Sau đó liền dẫn cô đi khỏi đó.

- ---

- Tay em bị thương rồi.

- Em không sao đâu. Anh đừng quá lo lắng.

- Để anh đưa em về.

Sau khi được bác sĩ băng bó vết thương, Bảo Huy chở cô về nhà. Trước khi cô vào cổng, Bảo Huy ôm chặt lấy cô khiến cô hốt hoảng đẩy anh ra nhưng bị anh ôm càng chặt hơn.

- Hãy cho anh một cơ hội. Anh yêu em, Hạ Uyên à.

- Anh sẽ đợi em trả lời.

Bảo Huy hôn lên trán cô đầy dịu dàng rồi rời đi. Cô thần thờ nhìn chiếc xe của anh khuất đi. Không ngờ, trên lầu cũng có người nhìn cô. Gia Minh đầy tức giận, hai tay nắm chặt đến từng cọng gân xanh đều nổi cộm lên.

- ---

Hạ Uyên thất thần bước chậm chậm về phòng mình. Cô mở cửa vào rồi thờ dài mở đèn lên.

- Cô về rồi sao?

Cô hốt hoảng nhìn Gia Minh đang ngồi trên ghế. Cô đặt túi xách lên ghế đối diện với anh, cái ghế sofa dài mà cô hay nằm ngủ bấy lâu nay.

- Em mới về.

- Cô đi với ai?

- Anh Huy.

- Gọi tên người ta thân mật đến như vậy sao?

- Anh đừng nói bậy. Em với anh ấy chẳng có gì cả.

- Làm sao tôi tin cô được? Khi nãy tôi còn thấy hai người hôn nhau nồng nhiệt lắm mà, chỉ thiếu cái giường nữa thôi.

- Anh... - cô thờ dài không muốn giải thích, liền quay chân bước đi.

Gia Minh đứng dậy, nắm chặt tay cô kéo lại.

- Buông ra. Tay em..

Anh nắm trúng bàn tay có vết thương của cô, cô đau đớn vùng vẫy nhưng anh cũng không buông. Càng vùng vẫy anh càng ghì chặt hơn sau đó giờ lên trước mặt cô:

- Cô cũng biết đau sao? Tôi còn tưởng cô không biết chứ.

- Buông em ra.

- Báo ứng. Là báo ứng.

- Anh nói gì vậy?

- Không phải cô muốn tạt nước canh vô tay Linh Chi lần nữa sao? Cũng may ông trời có mắt, người tốt như Linh Chi không sao. Còn cô, gây ông đập lưng ông.

Anh nhếch miệng cười khinh bỉ. Bàn tay cô bị anh nắm chặt đến mức ứa máu ra, thoáng chốc miếng băng gạc màu trắng đã bị nhuộm đỏ. Gương mặt cô trắng bệch đi, cô khụy xuống sau đó ngất đi.

Gia Minh lo lắng liền xốc cô dậy:" Cô không sao chứ? Hạ Uyên."

- ----

Tỉnh dậy, Hạ Uyên nhìn trăng trắng lên trần nhà.

"Không phải phòng mình. Nước.. nước." Cổ họng khô khốc cô thì thào.

- Nước của cô đây.- Gia Minh đỡ cô dậy, nâng ly nước cho cô uống.

- Đây là...

- Là phòng tôi. Tôi nay cô ngủ tạm ở phòng tôi đi. Bác sĩ nói cô bị suy nhược cơ thể.

Hạ Uyên ngược mặt lên nhìn Gia Minh đầy cảm kích:

- Sao anh lại cứu em?

Gia Minh lấy tay nâng cằm cô lên nhìn thẳng vào mắt cô:

- Cô phải sống để còn trả giá cho tội ác của mình. Bao nhiêu đây vẫn chưa đủ so với nỗi đau của Linh Chi đâu.

Sau đó anh hất mạnh mặt cô ra rồi ngồi dậy, giả bộ đắp chăn cho cô một cách cẩn thận.

- Tôi sẽ không để cô và anh Huy của cô yên ổn đâu.

Đau. Cô đau lắm. Tim cô thất lại từng cơn, ngày càng đau hơn. Đau đến mức cô muốn tắt thở.

"Tại sao không tin em?"

- ----

Bảo Huy muốn bảo vệ cô. Anh muốn giành cô lại từ tay Gia Minh nhưng những hành động của anh không hề quá đáng.

Anh đưa cô đến nơi hai người từng gặp nhau. Là nơi đầu tiên họ gặp nhau.

Dưới gốc tử đằng, anh trao cho cô một cây kẹo bông gòn, mỉm cười đầy dịu dàng:

- Cho em.

Cô ung dung nhận lấy từ tay anh, cắn một ít. Vị ngọt từ từ lan tỏa khắp khoang miệng.

- Vẫn giống như ngày nào. Kẹo vẫn ngọt như vậy nhưng sao lòng em đắng quá.

- Mẹ chồng em không biết chuyện gì sao?

Cô lắc đầu.

- Em không nói.

Cô gật đầu.

- Tại sao?

- Em không muốn liên quan đến người lớn. Em không muốn họ phiền lòng.

Bảo Huy nắm lấy tay Hạ Uyên, ánh mắt thâm tình nhìn cô.

- Nếu em đã không muốn nói anh sẽ giúp em giữ bí mật. Còn riêng em, khi nào muốn giải thoát mình thì cứ tìm đến anh. Anh lúc nào cũng yêu em.

- Em..

Bảo Huy đặt tay lên môi cô ngắt lời:

- Em đã có chồng thì đã sao. Chuyện đó anh không quan tâm. Chỉ cần giúp em được hạnh phúc là anh vui rồi.

- Cảm ơn anh.- cô rút tay lại.

Chiếc Audi màu đen đậu trước một nhà hàng Pháp. Hạ Uyên và Bảo Huy bước vào, cô đi trước anh theo sau.

Bảo Huy lịch thiệp kéo ghế mời cô. Không lâu sau, từ xa đã nghe tiếng chổi chang của Linh Chi.

- Hai người cũng đến đây dùng bữa sao? Thật trùng hợp quá phải không anh yêu.- cô ta vừa nói vừa dựa đầu vào vai Gia Minh.

Linh Chi buông tay Gia Minh ra, đi tới kéo ghế ngồi xuống.

- Tôi ngồi đây được chứ Hạ Uyên.

- Được.

Gia Minh cũng kéo ghế ngồi đối diện Hạ Uyên, ánh mắt lãnh đạm nhìn cô, thoáng chút ghen tuông.

Bón đĩa steak được dọn lên. Cả Bảo Huy và Gia Minh đều cắt sẵn miếng thịt ra. Nhưng Bảo Huy nhanh hơn một bước, anh đổi đĩa của mình cho Hạ Uyên. Cô bình thản nhận lấy trong sự tức giận của Gia Minh. Anh buông đĩa xuống cầm ly rượu vang đỏ nốc một ngụm lớn.

Bảo Huy gọi Hạ Uyên thân mật, giọng nói dịu dàng và ấm áp, dường như chỉ có mình anh và cô.

- Em muốn về lại không Hạ Uyên?

- Về sao? Muốn, em rất muốn nhưng bây giờ em không có ý tưởng nào cả.- cô hào hứng trả lời

- Anh còn giữ bức tranh em vẽ, em có nhớ bức đó không?

- Nhớ. Bức tranh đó em mất cả tháng hoàn thành làm sao không nhớ được chứ. Nhưng đến bây giờ anh còn giữ nó sao? Em cứ tưởng...

Bảo Huy nhanh chóng hôn lên môi cô một cái nhẹ.

- Em ngốc quá. Kỉ niệm của chúng ta làm sao anh quên được.

Cô thần thờ lấy tay chạm vào môi mình. Nụ hôn nhẹ nhàng ấm áp chứ không phải cắn xé như của Gia Minh. Bảo Huy như chợt nhớ ra Gia Minh đang ở đây, anh nói đầy chậm rãi:

- Anh quên chồng em cũng ở đây, nhưng cậu chắc không để ý đâu phải không, Gia Minh.

- Chắc chắn rồi. Gia Minh chỉ yêu mình Linh Chi thôi, phải không anh yêu?- Linh Chi ỏng eo với Gia Minh.

Gia Minh nhìn Hạ Uyên rồi trả lời dứt khoát.

- Đúng vậy. Anh chỉ yêu mình em thôi, Linh Chi. Trong tim anh không có hình bóng người con gái nào khác ngoài em đâu.

Hạ Uyên chưa xót nuốt nước mắt vào tim, cô cảm ly rượu lên chần chờ giây lát rồi mạnh dạn uống cạn nó.

" Khụ khụ" Hạ Uyên bị sốc bởi hơi men, Bảo Huy lấy tay xoa lưng cô.

- Không sao? Không sao?- cô lấy tay lau mặt nói.

Tay Gia Minh bám chặt lấy đầu gối anh.

- Không biết uống thì đừng uống. Có ai ép cô đâu.

Một lát sau.

- Je t'aime de tout mon coeur.- Bảo Huy nhìn Hạ Uyên nói đầy mạnh mẽ.

Hạ Uyên ngơ ngác nhìn Bảo Huy, cả Linh Chi cũng vậy.

Sau đó anh nhìn sang Gia Minh:" Chồng em sẽ dịch cho em biết, chồng em rất giỏi tiếng Pháp"

- Nghĩa là gì vậy anh?- Linh Chi nũng nịu hỏi Gia Minh.

- Bữa tối rất ngon.- Gia Minh nói

Bảo Huy nhìn Gia Minh cười giễu cợt.

Làm sao anh không biết chứ. Je t'aime de tout mon coeur không phải là " Tôi yêu em bằng cả trái tim" hay sao. Bảo Huy đang tỏ tình với vợ anh đây mà.

Tại sao tìm đâu quá, rõ ràng không yêu cô ta mà.

- -----

Vừa về đến nhà, cô bị một bàn tay to lớn kéo vào phòng.

Chưa kịp hoàn hồn lại, môi cô liền bị một cánh môi nóng chiếm lấy. Gia Minh cắn môi cô đến chảy máu. Cô hoảng hốt đẩy người anh ra nhưng không đủ sức. Hành động của anh chính là muốn trút giận lên người cô.

Bàn tay anh không chịu yên, xuyên qua áo cô luồn vào trong. Cô giật mình đẩy anh ra. Nhưng anh tiếp tục cắn lên môi cô sau đó xuống cổ. Cô ngán lệ van xin anh.

- Gia Minh, làm ơn. Em xin anh...

- Anh làm gì em cũng được đừng hành hạ em như vậy.

- Hành hạ. Cô là vợ tôi, chuyện này cô nên lường trước chứ.

- Nhưng em chưa sẵn sàng. Em...

Gia Minh tiếp tục ngấu nghiến môi cô một cách thô bạo. Cô sợ hãi rùng mình, hai tay dần buông xuôi. Chợt anh dừng lại.

- Tôi còn tưởng cô thú vị lắm. Ai ngờ không như tôi tưởng. Cô với Linh Chi khác nhau quá.

Nói xong bỏ mặc cô anh đứng dậy đi ra khỏi phòng. Cô rúc người lại khóc ào ào.

Bạn đang đọc truyện *Nước Mắt Người Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

- Cô đi đâu về?

- Em sang nhà...

Chưa nói xong, Gia Minh đã kéo Hạ Uyên đẩy vào tường.

- Là nhà Bảo Huy phải không?- càng tiến sát vào mặt cô hơn

- Vâng. - cô sợ hãi trả lời.

- Hai người đã làm gì?

- Có phải như thế này không?

Gia Minh ôm lấy đầu cô hôn lên môi cô một cách gượng ép. Cô không thờ được liền thuận tay vớ lấy bình hoa đập vào đầu anh.

Anh buông cô ra.

- Cô... cô đánh tôi.

- Em xin lỗi. Em không cố ý- cô buông bình hoa ra làm nó rơi xuống sàn nhà rồi vỡ ra.

Anh càng tiến gần hơn, một lần nữa ép cô vào tường, tiến gần mặt cô nhưng cô né tránh.

- Anh gọi em về có chuyện gì sao?

- Có chuyện gì mới được gọi cô hả? Tôi làm cô và người tình khó chịu hay sao?

- Em không phải loại người đó. Em hoàn toàn trong sạch.

- Tôi còn chưa biết cô trong sạch như thế nào? Anh vuốt cổ cô - Hay để tôi kiểm tra.

Gia Minh hôn khắp người cô, bàn tay sờ soạn lung tung. Anh nắm vấy cô tóc lên, bàn tay sờ từ đùi lên trên.

- Anh đừng làm vậy...

Nửa câu sau, anh đè cô lên sofa. Tay không yên thò vào áo cô.

- Đừng chạm vào em. Em xin anh đấy.

- Cô cầu xin tôi sao? Cô nói cô trong sạch, vậy cô sợ điều gì mà không cho tôi làm chuyện đó với cô.

- Em.

- Hay cô để danh sự trong sạch này cho nhân tình của cô.

- Em không có. Chỉ là... chỉ là.

- Không nói được chứ gì. Thân thể cô dơ bẩn như vậy, tôi cũng không muốn chạm vào người cô đâu, tôi chỉ thử cô thôi. Có phải cô đã trao cho Bảo Huy rồi không?

- Không phải. Em không làm chuyện đó.

- Tôi không tin cô. Cô khiến tôi cảm thấy ghê tởm.

"Không" Thân thể này em vẫn chưa trao cho ai. Chỉ là em chưa sẵn sàng. Em sợ... sợ nhiều lắm.

- -----

Buổi trưa mùa đông khá ấm áp, Hạ Uyên đi đến bệnh viện để khám sức khỏe sinh sản. Cô muốn mình thật sự hoàn hảo để đến bên anh. Cô muốn có một đứa con. Đứa con mà Gia Minh rất ao ước.

Từ phòng khám phụ khoa, cô bước ra.

- Em bị sao vậy, Hạ Uyên?- Bảo Huy đỡ cô khi cô bị choáng tựa vào cửa.

- Em không sao?

Khoảnh khắc bình thường dưới góc nhìn của Linh Chi liền biến thành một khoảnh khắc cực kỳ tình tứ và mờ ám khi cô nói với Gia Minh.

- Anh...

- Chuyện gì vậy Linh Chi, anh đang bận.

- Không có gì, để lúc khác em nói. Cũng không có gì quan trọng lắm đâu anh.

- Nói đi, xưa giờ em luôn thẳng thắn, em ấp úng như vậy là có chuyện lớn phải không? Có phải Hạ uyên, cô ta lại gây khó dễ cho em không?

- Không, em thấy Hạ Uyên cô ấy đi cùng với Bảo Huy.
- Cô ta đi đâu không liên quan tới anh.
- Em biết, anh không quan tâm cô ta. Nhưng em sợ thanh danh của anh bị cô ta làm cho tổn hại.

Gia Minh ngừng một lúc rồi thở dài:

- Nói đi, cô ta đang ở đâu?
- Bệnh viện.
- Cô ta bị bệnh?- anh thốt ra nhanh chóng kèm theo sự lo lắng.
- Em thấy cô ta và Bảo Huy bước ra từ khoa sản, không lẽ... không lẽ cô ấy có thai.

Gia Minh tức giận liền đứng dậy ngay, tay nắm chặt cạnh bàn.

- Chuyện hôm nay em thấy thì không sao? Nhưng lỡ để người ngoài thấy, người ta sẽ đánh giá anh ra sao? Cô ta dám cầm súng anh, mà người đó lại chính là bạn thân của anh. Em.. em

Gia Minh không muốn nghe liền tắt máy. Anh hủy mọi cuộc hẹn chạy xe về nhà. Hạ Uyên không hề hay biết mở cửa ra.

Anh ta nắm chặt tay cô kéo lên phòng ném cô xuống giường.

- Hôm nay cô đi đâu?
- Em đến bệnh viện.
- Làm gì?
- Em đau đầu nên...

"Cô nói dối." Gia Minh liền bóp lấy cằm cô, ghì mạnh khiến cô đau đớn hai tay đẩy tay anh ra.

- Đi cùng Bảo Huy từ khoa sản ra, cô đi khám thai phải không? Có phải cô đi khám thai không? Cô đã có con với nó phải không? Cho nên cô không cho tôi đụng vào cô...

- Không, Em- cô hòng ghen ứ khiến cô không thể giải thích được

Anh lại lao vào cô như một con thú hoang. Cô quằn quại đẩy anh ra. Anh tức giận la lên.

- Tại sao? Tại sao cô không cho tôi đụng vào, cô sợ ảnh hưởng đến cái thai phải không

Anh buông cô ra:

- Cô dám cầm súng tôi. Đồ giờ tôi luôn nghĩ cô gia giáo đáng hoàng, không ngờ cô lại là con đàn bà lẩn lộn như vậy.

Anh quay sang cầm lấy cái bình hoa liền quăng xuống sàn, thấy thứ gì liền trút giận lên nó. Cô khóc không thành tiếng, bịt hai tai lại mà phủ nhận một cách bất lực.

- ----

Cô nằm ngủ trong phòng của anh đợi anh về. Trong lúc mơ màng, cảm nhận cơ thể bị sờ mó. Cô giật mình khi nghe mùi rượu thoang thoảng bên tai.

Mở mắt ra, cô thấy Gia Minh đã đè lên người cô. Sau đó, khuôn miệng nhỏ nhắn của cô bị anh chiếm đoạt một cách thô bạo.

- Anh làm gì vậy? Gia Minh! Buông em ra.
- Không phải anh cảm thấy ghê tởm em sao?
- Tôi không muốn nhìn cô và cậu ta thân mật. Tôi muốn cô...
- Anh...

Một nụ hôn say đắm khiến Hạ Uyên thờ người.

"Anh ghen. Anh ghen sao?"

Có lẽ cô nên chấp nhận. Chuyện này sớm muộn gì cũng xảy ra. Cô dịu dàng quẩn lấy anh nhưng sau đó.

- Trả con của Linh Chi lại cho tôi. Tôi sẽ khiến cô phải hối hận vì những việc cô đã làm với Linh Chi.

"Tôi phải trả thù. Tại sao cô lại giết con tôi, tại sao lại ngủ chung với bạn tôi????"

Anh dùng động tác lại, ánh mắt tràn đầy sát khí. Thân thể anh nóng rực, mồ hôi tuôn như thác đổ. Bàn tay anh nhanh chóng cởi bỏ chiếc áo sơ mi đang mặc sau khi đã cởi bỏ áo của cô. Anh áp chặt người mình vào người cô, đôi môi không ngừng rà soát khắp người cô trong khi cơ thể cô đã cứng đờ khi nghe anh nhắc đến Linh Chi.

Cô buông mình mặc cho anh làm gì thì làm. Gia Minh không ngừng chiếm đoạt cô, anh khóa hai tay cô trên đỉnh đầu, hôn lên môi cô, má cô sau đó xuống cổ....

"Tôi sẽ khiến cô phải nhận báo ứng. Con của cô và nó sẽ không bao giờ được chào đời"- anh nhỏ nhen thầm nghĩ

Khoảnh khắc anh đi vào cơ thể cô, cô như muốn tan biến.

"Đau" một cảm giác cơ thể mình tan ra thành nhiều mảnh. Cô vẫn luôn nghĩ rằng lần đầu tiên của mình sẽ nhẹ nhàng nhưng không ngờ nó đầy thô bạo. Anh không hề nâng niu cô như những người chồng khác đã làm với vợ của mình. Mà anh đang hành hạ cô, trả thù cho con anh và Linh Chi.

Cô nằm yên bất động mặc cho người đàn ông này hết lần này đến lần khác đẩy dọ cô.

Nhưng chính anh cũng không biết tại sao mình lại muốn cô nhiều như vậy.

- ---

Sáng hôm sau.

Gia Minh mơ màng mở mắt, nhìn xung quanh liền nhớ ra chuyện đêm qua đã làm với cô. Anh quay sang nhưng người bên cạnh đã đi từ lúc nào rồi.

Gia Minh ngồi dậy xóc chân bước chân ra.

"Máu" Gia Minh thần thờ nhìn chăm chăm vào tấm ga giường. Rồi lại cười vu vơ xong lại nhàu mày:

"Em không phản bội tôi. Em vẫn còn trong sạch, tôi đã hiểu lầm em sao? Tôi đã làm em đau, tôi xin lỗi em "

Bạn đang đọc truyện *Nước Mắt Người Vơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Hạ Uyên đã thức dậy từ rất sớm, cô vô hồn rời khỏi vòng tay của anh. Rón rén gỡ cánh tay của anh đang ôm mình để lại vào chân, cô bước ra khỏi chăn.

Hạ Uyên vừa đặt chân xuống sàn, con đau lại ập đến, cô bước đi một cách khó khăn.

- ----

Sáng hôm sau.

Gia Minh chạy ra vườn liền nhìn thấy Hạ Uyên đang ngồi đu đưa trên chiếc xích đu. Anh khẽ đụng lên vai cô, cô quay lại nhìn anh rồi hoảng hốt đứng dậy. Khuôn mặt cô tái mét giạt mình liền chạy đi mất.

"Em sợ tôi đến vậy sao?"

- ----

Vừa nhìn thấy vết bầm trên cổ Hạ Uyên, Bảo Huy không khỏi xót xa.

Bảo Huy tung nắm đấm vào mặt Gia Minh.

- Cậu đánh cô ấy sao?

- Tôi đã nói Hạ Uyên không giết con cậu mà. Cô ấy không có hại Linh Chi.

- Tại sao không tin cô ấy chứ, người cô ấy yêu bây giờ là cậu đó.

Rồi lại thêm một cú đấm bên má phải, Thanh Duy liền can Bảo Huy lại.

- Đủ rồi, có đánh anh ta chết anh ấy cũng không tin chị dâu đâu. Anh ta bây giờ chỉ nghe lời con quý đó thôi.

Bảo Huy cố sấn tới nhưng lại bị Thanh Duy ôm lấy ngăn cản.

- Cậu làm ơn đừng hành hạ cô ấy nữa được không? Nếu không đừng trách tôi. Lần này tôi sẽ không nhượng bộ cậu nữa đâu, Gia Minh.

"Hạ Uyên yêu mình, là thật sao?"

Quán café.

Bảo Huy đưa tay chạm vào mặt Hạ Uyên nhưng cô cố né tránh. Bảo Huy quay mặt đi che giấu giọt nước mắt của mình, rồi xoay sang nhìn từng giọt mưa đang rơi bên ngoài đường. Hạ Uyên không khóc, nhưng vẻ mặt thất thần làm Bảo Huy rất lo lắng.

Rất lâu sau, Bảo Huy không kiềm được liền lên tiếng.

- Cậu ta đánh em phải không?

- Anh ấy không đánh em.

- Tại sao em cứ bao che cho cậu ta vậy? Em cứ nói thật với anh đi, đừng cố giấu nữa Hạ Uyên à.- anh thờ dài.

- Em nói thật, anh ấy không hề đánh em.- đúng, Gia Minh đâu có đánh cô. Nhưng cô làm sao nói ra mình bị chính chồng mình cưỡng đoạt chứ. Chuyện tế nhị như vậy, biểu cô làm sao nói ra được chứ.

- Được, anh tin em. Nhưng sau này cậu ấy có làm gì quá đáng thì cứ nói với anh. Anh sẽ bảo vệ em.- ánh mắt ân cần nhìn cô.

Hạ Uyên gật đầu nhẹ.

- Chị dâu, chị gắng đợi thêm một chút nữa đi.

- Đợi điều gì?

- Đợi một ngày anh em sẽ yêu chị, đến lúc đó chị tha hồ mà hành hạ anh ấy.

- Chắc không có ngày đó đâu em.- cô buồn bã mỉm cười với Thanh Duy.

Thanh Duy vỗ vai cô nói một câu rất chắc chắn.

- Tin em đi, sẽ có ngày đó.

- ----

- Anh hai về thật sao mẹ?

- Ủ. Anh con vừa về, nó đang chạy sang nhà con đó.

- Không phải năm sau anh mới về sao mẹ?

- Mẹ không biết, nó vừa về liền nói muốn gặp con. Chắc nó nhớ con lắm đó, con gái.

- Vâng mẹ.

Không hiểu sao trong lòng cô vô cảm giác bất an và vô cùng lo lắng.

Trọng Nam về nước liền lái xe sang tìm Hạ Uyên. Tiếng chuông reo lên, Hạ Uyên liền biết anh hai mình đã đến. Cô vội vã bước ra mở cửa.

Vừa xuống xe.

- Anh hai.- cô ôm chầm lấy anh nước mắt rơi không ngừng.

- Thấy anh về em không vui sao mà khóc mặt mày lấm lem vậy?

Cô buông anh ra, mỉm cười nhẹ lắc đầu: " Không có, em vui mới khóc đấy." Cô vui vì anh đã về, nhưng khóc vì anh sẽ biết hoàn cảnh cô ra sao. Vì đó giờ cô không bao giờ qua mặt được anh cả.

- Vào nhà đi.- anh choàng vai cô

- Vâng anh hai.

Hình dáng em gái mình tiêu tụy khiến Trọng Nam rất đau lòng. Cô nay không giống như ngày xưa, không còn là cô thiếu nữ nhỏ nhắn hồn nhiên nữa mà ra dáng một người vợ đảm đang nhưng khắc khổ. Tâm tư tương thông, Trọng Nam gọi tên Hạ Uyên khi cô đang loay hoay xuống bếp.

- Hạ Uyên, em dừng lại đi. Anh không ăn nổi gì đâu, em đừng nấu. Anh muốn nói chuyện với em.

Cô dừng hẳn động tác, cổ lau nước mắt nhưng đôi mắt vẫn còn đỏ hoe. Cô lấy tay dụi mắt nhưng từ đằng sau, Trọng Nam xoay người cô lại.

- Em khóc có phải không?

- Không. Hành cay quá em mới chảy nước mắt, chuyện bình thường mà anh.

Trọng Nam nắm chặt hai vai cô, nhìn sâu vào mắt em gái mình." Em nói dối anh."

- Em.. em không... nói... dối.- cô nói ấp úng sau đó liền không giấu nổi anh, cô ôm chầm lấy anh khóc ào lên.

- ----

Phòng khách.

Hạ Uyên nằm trên đùi Trọng Nam như hồi hai người còn nhỏ. Anh vuốt ve mái tóc suông mượt của em gái mình.

- Chồng em đối xử không tốt với em phải không?

- Anh ấy rất tốt với em, nhưng anh ấy không yêu em.

- Không yêu em?

- Vâng. Anh ấy yêu Linh Chi, hai người họ yêu nhau 5 năm rồi. Lúc đầu, anh ấy có nói với em nhưng lễ cưới đã sắp đặt rồi, em sợ ba mẹ mất mặt.

- Nên em đã không nói.

Cô gật đầu rồi nói tiếp.

- Anh ấy cho em tất cả tiền bạc, quyền lực, danh vọng nhưng đó không phải thứ em cần. Em cũng làm lỡ chuyện này rồi, nhưng đến một ngày xảy ra...- cô ngốc đầu dẩy nghẹn ngào nhìn em

Trọng Nam đưa hai tay lau nước mắt cho em gái mình.

- Anh biết. Em gái anh sẽ không bao giờ làm hại cô ta đâu. Em gái anh ngay cả một con kiến còn chẳng dám giết chứ nói chi là một sinh mạng còn chưa được sinh ra.
- Làm sao anh biết những chuyện này?
- Đừng quan tâm, anh có tay mắt ở đây, em gái anh chịu khổ làm sao anh chịu được. Anh không thể nhẫn nhịn được nữa.
- Vậy là anh về đây vì em đúng không?

Anh gạt đầu.

- Nhưng anh định làm gì?
- Anh sẽ trả em về đúng vị trí ban đầu.

Cô vội gạt tay anh ra.

- Không. Em không thể ly hôn được anh hai, làm như vậy ba mẹ sẽ buồn lắm.
- Em vì ba mẹ, nếu ba mẹ biết em đau khổ như thế này, em nghĩ ba mẹ vui sao?
- Thà em đau còn hơn để ba mẹ đau.

Hạ Uyên liền quỳ xuống hai tay chắp lại van xin anh:

- Em xin anh đấy. Đừng nói cho ba mẹ biết mà anh. Coi như anh thương em, anh đừng nói mà anh hai.
- Em...- anh bắt lực thờ dài.

Rồi Trọng Nam trầm ngâm nhìn em gái mình.

- Được rồi. Anh sẽ không nói đâu." Nhưng anh sẽ cho cậu ta một bài học vì tội dám làm em gái anh buồn"- Trọng Nam không nói ra những suy nghĩ sau cùng.
- ----

Gia Minh đang ngồi làm việc thì có điện thoại gọi tới.

- Tôi muốn gặp cậu. Tối quán bar D, cậu biết đúng không?
- ----

- Ngồi đi. Hôm nay tôi có chuyện muốn nói với cậu.

Gia Minh ngồi xuống ghế bần khoăn hỏi Trọng Nam:

- Có chuyện gì vậy anh hai?
- Đừng gọi tôi là anh hai. Cậu và em gái tôi ly dị đi.

Tay đang cầm chai rượu rót cho Trọng Nam liền dừng lại.

- Tại sao?
- Vì cậu không đáng để em tôi hy sinh như vậy. Nó chưa bao giờ chịu khổ như vậy, ngay cả tôi còn không dám để nó đau lòng. Vậy mà ngay khi lấy cậu nó đã khổ sở đến mức nào hả? Cậu nói tôi nghe xem.
- Cô ấy nói với anh?
- Nếu nó chịu nói với tôi thì bây giờ tôi với cậu sẽ không có cơ hội gặp mặt nhau như thế này đâu.
- Cậu nghĩ kĩ đi, cậu không yêu em tôi. Đừng hành hạ nó nữa. Hãy trả lại tự do cho nó đi.
- Một cô gái đã lấy chồng rồi anh nghĩ còn ai muốn nữa chứ. Đàn ông ly hôn thì dễ vẫn có cơ hội tìm người khác nhưng với phụ nữ, chuyện này khó lắm.
- Chuyện này cậu đừng lo, vẫn có người yêu em tôi hơn cậu. Thậm chí, người đó còn có thể dâng hiến mạng sống cho em gái tôi nữa.
- Anh đã gặp Bảo Huy?
- Không phải gặp mà chúng tôi chưa hề mất liên lạc bao giờ cả.
- ----

- Tôi muốn gặp cậu.- Bảo Huy
- Tôi muốn gặp cậu.- Gia Minh

Cả hai đều đồng thanh trên điện thoại.

- Cậu thật sự đã hành động.

- Tôi nói rồi, tôi sẽ dùng mọi cách để bảo vệ người con gái tôi yêu.

- Cô ấy là vợ tôi, không cần cậu quan tâm. À; mấy vết bầm lằn trước cậu thấy. Tôi không đánh cô ấy, chỉ là chúng tôi đã làm việc mà những cặp vợ chồng khác đều làm mà thôi.

- ---

- Anh hai về rồi. - cô háo hức khoe với Bảo Huy

- Em yêu Gia Minh rồi phải không?- Bảo Huy nóng lòng câu trả lời của Hạ Uyên.

- Em xin lỗi vì đã phụ lòng anh. Chuyện của chúng ta đã là quá khứ, có trách thì trách ông trời cho chúng ta gặp nhau nhưng không cho chúng ta đến với nhau. Người bây giờ em yêu là chồng em.

- Nhưng cậu ấy không hề yêu em

- Không sao, em chịu được. Rồi sẽ có một ngày những cơn mưa rào sẽ tạnh và lòng em sẽ ấm áp hơn. 5 năm trước anh đã nói với em như vậy mà.

- Anh vẫn luôn chờ em

- Đừng chờ em. Tìm em sẽ không thay đổi nữa đâu. Em đã yêu anh ấy rồi. Cho dù đau khổ thế nào em cũng sẽ chịu được.

Bảo Huy thờ dài nhìn cô:

- Sao em ngốc quá vậy Hạ Uyên?

Cô lắc đầu: " Em không ngốc, chỉ là em vẫn còn hy vọng."

Hy vọng. Cô luôn như vậy, cô hy vọng một ngày nào đó Gia Minh sẽ yêu mình. Rồi anh sẽ nhìn cô bằng ánh mắt yêu thương và ấm áp như thuở ban đầu.

- ----

Bạn đang đọc truyện *Nước Mắt Người Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

- Cậu nghe hết rồi đó, Gia Minh.

Sau khi Hạ Uyên rời khỏi bàn ăn. Gia Minh sau tấm rèm bước ra. Anh hồi hận ngồi vào bàn.

- Tôi sai rồi. Tôi không nên nghi ngờ cô ấy.- Gia Minh dùng tay xoa thái dương buồn bã.

- Đúng, cậu không nên làm như vậy. Tình cảm cô ấy đối với cậu là thật, làm ơn hãy trân trọng nó. Đừng như tôi đến lúc đánh mất rồi có tìm lại cũng chẳng được.

Gia Minh rất hối hận sau khi nghe những lời nói của Hạ Uyên.

- ---

- Anh hai, hôm nay em sẽ cho anh xem một vở kịch hay.- Thanh Duy hào hứng nói với Gia Minh.

- Anh mệt lắm để anh nghỉ ngơi đi.- Gia Minh thờ dài ngồi lại vào ghế.

- Không. Anh nhất định phải đi với em

Trong quán bar, tiếng nhạc inh ỏi hòa trong muôn màu sắc sỡ của những ánh đèn khiến Gia Minh liên tục xoa thái dương. Gia Minh lê từng bước chân nặng trĩu theo Thanh Duy. Len lỏi qua đám trai gái đang nhún nhảy, Gia Minh bắt gặp một người phụ nữ đang quần quít lấy người đàn ông chừng 50 mấy tuổi. Cô ta mặc chiếc váy body màu đỏ với đường xẻ ngực cực kỳ sâu.

Người phụ nữ ông ọ lên tiếng cùng với ly rượu trên tay đưa cho người đàn ông kia:

- Anh à! Tối nay chúng ta hết mình nhé!

Một người đáng tuổi cha chú vậy mà cô ta gọi là anh một cách vô cùng thân mật. Ngay cả cử chỉ cũng khiến người ngoài nhìn vào cảm thấy đỏ mặt. Một tay người đàn ông không ngừng vuốt ve cặp đùi trắng nõn của cô, một tay đặt sau mông cô ta bóp nhẹ.

- Tối nay em sẽ cho anh xem cái này thú vị lắm.- vừa nói cô ta vừa lấy tay người đàn ông đặt lên ngực mình.

Gia Minh như chết đứng khi người con gái ấy quay mặt lại. Không ngờ người đàn bà lẳng lơ như vậy lại là người mà anh hết mực thương yêu. Anh như không tin vào mắt mình, ánh mắt mờ mịt bỗng lóe sáng như ánh mặt trời. Anh vô thức thụt lùi một bước đứng phải cạnh bàn. Cạnh bàn sắc nhọn đâm lưng anh khiến anh như tỉnh hẳn ra.

- Linh Chi!- Gia Minh gầm lên.

Linh Chi hoảng hốt đứng dậy gương mặt cô ta trắng đến không còn giọt máu. Đôi môi run lên bần bật, nhưng với sự sắc sảo vốn có cô ta nhanh trí kéo Gia Minh đi khỏi chỗ hỗn độn đó.

- Không như anh nghĩ đâu,Gia Minh!

Rồi chỉ tay vào mặt Thanh Duy nói:

- Là nó hại em.Anh phải tin em

- Em bảo tôi làm sao tin em được khi chính mắt tôi đã chứng kiến cảnh tượng ấy.

- Không. Anh ơi! Anh nghe em giải thích đã.

- Tôi không muốn nghe em nói điều gì nữa. Em để tôi yên đi.

Gia Minh bắt lực rồi khỏi đó, anh lái xe với tốc độ cao nhưng sau đó lại giảm tốc độ dần sau đó dừng lại bên vệ đường.

" Là cô phản bội tôi hết lần này đến lần khác. Tôi đã yêu cô như vậy mà cô nỡ lòng... - Gia Minh vui đầu vào vô lăng nước nớc.

Hạ Uyên, anh xin lỗi. Xin lỗi em, là anh sai. Anh đã không tin em, anh hành hạ em, anh... anh.... Tha thứ cho anh được không?"

Giọt nước mắt không ngừng rơi xuống. Gia Minh phải lấy tay lau nó để mắt không bị nhòe. Anh đau lòng không phải vì Linh Chi bên cạnh người khác mà anh đau lòng vì con người Linh Chi vốn chẳng chịu thay đổi. Anh biết cô ta đã phản bội mình không chỉ một lần, anh làm ngơ cho qua vì anh yêu cô. Anh tin cô sẽ thay đổi nhưng đối với cô tình yêu vẫn không bằng tiền bạc.

Một đoạn clip được Thanh Duy gửi tới. Gia Minh bấm xem, trong đoạn clip quay lại toàn bộ quá trình mà Linh Chi té cầu thang. Chính lúc này anh mới tin rằng Hạ Uyên vô tội. Sự hối hận trong anh dâng lên tột độ, nó như găm nhăm từng chút từng chút một trái tim bé nhỏ của anh. Anh cảm thấy đau, đau vì bị phản bội, đau vì hối hận,...

Linh Chi không có thai, là cô ta thông đồng với bác sĩ. Ngày cô ta té trên lầu xuống, camera nhà đã quay lại. Là cô ta tự làm mình té, thứ màu đỏ tường chừng là máu kia cũng chỉ là ít phẩm màu được cô ta để sẵn trong túi nhỏ.

" Trời ơi! Anh sai rồi, anh sai thật rồi."

Gia Minh đập mạnh tay lên vô lăng, sau đó ôm mặt khóc rưng rức.

- ----

Rầm

Xe anh va chạm với một xe khác. Anh gục trên vô lăng, máu chảy từ trên trán xuống cổ rồi lăn xuống thấm ướt cả chiếc sơ mi trắng. Một cơn đau âm ỉ trong đầu khiến anh choáng váng. Anh cố mở mắt nhưng vẫn không thể nào làm được. Anh cảm thấy cơ thể mình nhẹ hẫng ra, một chút mơ màng nhớ đến khoảnh khắc anh và Hạ Uyên gặp nhau. Cô đã mặc một chiếc váy trắng, mái tóc cài nhánh hoa dành dành.

" Đẹp. Em đẹp lắm. Em hồn nhiên và ngây thơ. Nhưng bây giờ..."

" Là anh hại em. Anh đã khiến em chịu khổ."

Anh nở nụ cười nhẹ sau đó ngất đi.

- ----

Mặt trời chỉ vừa nhú lên nhưng đã xua tan màn sương mù của mùa thu mang đến một cảm giác vô cùng ấm áp.

Hạ Uyên đang dùng bữa với anh trai thì mí mắt giật lên liên hồi. Cảm giác tim nhói lên từng cơn, đến cả món cô thích ăn nhất cũng ăn không thấy ngon.

- Hạ Uyên, em bị làm sao thế?

- Em không biết, chắc tại đêm qua em bị mất ngủ.

Nghe Hạ Uyên nhắc không ngủ được, Trọng Nam nghĩ cô bị Gia Minh hành hạ. Anh nắm lấy bàn tay cô, ánh mắt sắc bén nói:

- Có phải là Gia Minh không?

Hạ Uyên lắc đầu phủ nhận. Sau đó điện thoại từ bệnh viện gọi tới khiến Hạ Uyên sững sốt. Cô một mực muốn đến thăm Gia Minh nhưng anh cô khẳng khái không cho.

- Anh hai! Gia Minh đang cấp cứu trong bệnh viện. Anh cho em đến chăm sóc anh ấy đi.

- Không được!

- Anh ấy bị thương rất nghiêm trọng, anh ấy rất cần có em bên cạnh.

- Người nó cần bên cạnh không phải là em mà là người tình của nó. Em nghĩ nó cần đến em sao?

- Nhưng..

- Không nhưng gì hết, anh nói rồi, đó là quả báo của nó nó phải tự nhận lấy. Còn em, em phải chăm sóc bản thân thật tốt.

Hạ Uyên ôn nhu nhìn anh trai mình mà nài nỉ:

- Anh hai à! Em biết anh ấy không yêu em nhưng chúng em là vợ chồng.

- Vợ chồng trên giấy tờ sao?

Hạ Uyên cười khẩy ánh mắt lảng động như nước mùa thu:

- Đúng vậy. Chúng em chỉ là vợ chồng trên giấy tờ mà thôi.

Ngừng một lát cô lại nói tiếp:

- Vợ chồng không nhất thiết phải sống với nhau vì tình yêu đâu anh mà còn vì tình nghĩa dành cho nhau. Em biết anh ấy đối xử với em không tốt nhưng chỉ vì anh ấy đang hiểu lầm em mà thôi. Sẽ có ngày anh ấy nhận ra sự thật và sẽ đối xử tốt với em

- Ngày đó sẽ không có đâu. Em đừng nên hy vọng vì anh sẽ giúp em chấm dứt chuỗi ngày đau khổ này.

- Anh muốn làm gì?

- Ly hôn. Anh sẽ giúp em nói với ba mẹ.

- Em nói rồi. Em không muốn ly hôn, nếu em làm như vậy ba mẹ sẽ buồn lắm. Em không muốn ba mẹ buồn.

Hạ Uyên vừa nói vừa nghẹn ngào không thành tiếng.

Trọng Nam dùng tay lau nước mắt cho cô, anh hít một hơi dài nói:

- Đừng khóc. Nếu em không muốn anh sẽ không bắt buộc em.

Sau đó anh ôm cô vào lòng và nói: " Nếu em không dám nói với ba mẹ em cứ tâm sự với anh. Em là đứa em gái anh yêu thương nhất. Anh luôn tôn trọng quyết định của em. Nếu sau này em không chịu nổi nữa muốn ly hôn, anh sẽ giúp em."

Hạ Uyên gạt đầu ngược lên nhìn anh trai mình.

- Vâng, khi nào em cảm thấy mình không nhận được nữa em sẽ nhờ anh giúp.

Sự cố chấp của Hạ Uyên cuối cùng cũng đã thắng được Trọng Nam. Anh chở cô đến bệnh viện và cùng ngồi đợi với cô ngoài phòng cấp cứu suốt 4 tiếng.

Hạ Uyên tựa đầu lên vai anh mình, nước mắt có thể rơi bất cứ lúc nào.

- Anh ấy sẽ không sao phải không anh?

- Anh không biết.

Trong suốt 4 tiếng, chỉ khi bác sĩ thông báo Gia Minh đã qua cơn nguy kịch thì Hạ uyên mới thở phào nhẹ nhõm. Khuôn mặt cô mới có sức sống trở lại, cô hớn hờ nhưng anh trai cô thì không. Thật ra, anh trai cô không muốn Gia Minh tỉnh dậy, anh không muốn người hành hạ em gái mình được sống. Có như thế em gái anh mới được bình yên. Nhưng không may, ý trời đã định hai người họ vẫn phải bên nhau.

Hạ Uyên nhìn khuôn mặt hốc hác của anh mà không khỏi đau lòng. Cô vuốt ve khuôn mặt người đàn ông đã hành hạ mình một cách chân thành. Đợi anh tỉnh dậy, cô nắm lấy tay anh mà thiết nghĩ lúc nào không hay.

- --

Mở mắt ra, Gia Minh liền nhìn thấy khuôn mặt Hạ Uyên gần trong gang tấc. Anh sờ nhẹ khuôn mặt thanh tú của cô chợt làm cô thức giấc.

- Anh tỉnh rồi?- cô vui mừng đến phát khóc.

Anh gạt đầu mỉm cười dịu dàng xoa đầu cô.

- Em đã bên cạnh anh bao lâu rồi.

- Đã hai ngày một đêm rồi. Em sợ anh không tỉnh lại nữa. Em sợ lắm...- cô nghẹn ngào ôm lấy anh.

Anh xoa lưng cô:" Không sao? Không sao?"

- Anh muốn ăn gì không? À, cháo để em lấy cháo cho anh.

Bàn tay anh nắm chặt tay cô, anh lắc đầu.

- Ở cạnh anh, đừng đi đâu. Chỉ cần em bên cạnh anh là đủ rồi.

Cô gạt đầu thật mạnh, vùi đầu vào người anh.

Suốt khoảng thời gian anh nằm viện, chính tay cô đã ân cần chăm sóc cho anh. Mỗi cử chỉ ân cần của cô khiến anh cảm thấy toàn thân đều mang tội lỗi. Ngày xuất viện về nhà cô cũng tận tay chăm sóc anh.

Một ngày nọ, Linh Chi đến nhưng lúc đó Hạ Uyên đã rời khỏi nhà.

- Cô biến khỏi mắt tôi ngay.- anh chỉ tay vào mặt cô ta.

- Em xin lỗi. Em không cố ý đâu. Anh tha thứ cho em đi.

- Cô không thấy trơ trên sao, Linh Chi. Cô còn mặt mũi tới gặp tôi sao?

- Anh nói yêu em nhất mà, sao bây giờ lại đối xử với em như vậy. Anh không tin em nữa sao anh, anh hiểu lầm em rồi.

Gia Minh chấp tay sau lưng quay lại nhìn cô:

- Hiểu lắm.

- Đúng anh hiểu lắm em rồi. Em với ông ta không có quan hệ gì hết. Chính là Hạ Uyên đã gài bẫy em. Cô ta gọi em đến đó, cô ta nói anh đợi em, em mới đến. Lúc anh đến, em bị ông ta xâm sỗ thì anh thấy... Em không làm gì có lỗi với anh đâu.

- Hạ Uyên đã gọi cho cô?

- Đúng, chính cô ta và Thanh Duy đã thông đồng hại em.

Gia Minh bật cười. Anh bước đến bên cô, nắm vai cô, từng tia sắc bén ẩn trong đáy mắt anh:

- Tôi hỏi cô lại một lần nữa, con của chúng ta thật sự bị Hạ Uyên giết sao? Trả lời thật cho tôi biết đi.

- Đúng! Chính là....

"Bốp" Gia Minh tát vào mặt cô ta một cái khiến khuôn mặt cô ta vốn dĩ trắng lại ửng hồng lên rõ rệt. Xưa nay anh chưa bao giờ đánh con gái, nhất là đối với người anh đã từng rất thương. Cái tát anh đã từng dành cho Hạ Uyên khiến anh thẹn lòng mỗi khi đối diện với cô. Cái tát ngày hôm nay anh dành cho Linh Chi vì cô dám nói xấu Hạ Uyên. Anh muốn Linh Chi nói thật lòng, không ngờ cô ta vẫn một mực ám hại Hạ Uyên.

- Anh đánh em.

- Đến bây giờ cô vẫn không chịu nói sự thật sao?

- Anh không tin em, những gì em nói đều là sự thật. Là cô ta ghen ghét em vì anh yêu em, cô ta cũng ghét con của chúng ta nữa. Chẳng lẽ em lại giết con của mình chứ... - cô ta đưa tay xoa bụng- con ơi, là mẹ bảo vệ con không tốt.

- Con sao? Cô còn nói dối.

- Không. Em không nói dối.

Gia Minh bước tới quỳ xuống nắm lấy cằm Linh Chi.

- Ngày cô thông báo cô có con, tôi vui lắm. Nhưng trước đó mấy tháng tôi với cô có xảy ra quan hệ đâu. Tôi nghĩ tôi nhớ lắm. Tôi tin cô, tin vào đứa con trong bụng cô. Vậy mà cô lấy lòng tin của tôi đi hãm hại Hạ Uyên. Cô không thấy mình ác độc sao?

- Em có con thật mà.

- Là con trên giấy tờ hả? Cô đã cho gã bác sĩ kia bao nhiêu tiền tôi đều biết hết rồi.

- Làm sao anh biết được?

- Quan trọng sao? Cô đi đi. Sau này đừng gặp lại tôi nữa. Tôi và cô hết duyên hết nợ rồi. Căn nhà và chiếc xe cùng những thứ mà tôi đã mua cho cô, cô cứ giữ lấy mà dùng. Sau này đừng làm phiền tôi nữa.

- Em xin anh. Anh tha thứ cho em đi. Em xin anh đấy.- Linh Chi chấp tay van xin Gia Minh

- Đi đi. Đừng để tôi gọi người đuổi cô đi.

Cảm thấy mình không thể nào thuyết phục được Gia Minh nữa, Linh Chi liền trở mặt vì bên cạnh cô nay đã có một đại gia khác. Cô ta đưa tay quệt nước mắt, nhếch mép nói:

- Được. Nếu đã như vậy thì tôi không cần diễn kịch nữa. Ai biết anh ngu, anh tin tôi làm gì. Sau này tôi nhất định sẽ không tìm anh nữa đâu. Chỉ có một mình cô ta ngu, cô ta mới tin vào tình yêu của anh. Còn tôi, tạm biệt.

- ---

Bạn đang đọc truyện *Nước Mắt Người Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Bảo Huy cùng Hạ Uyên hợp tác mở một tiệm tranh. Mọi thứ đều rất suông sẻ dưới sự giúp đỡ của anh. Trọng Nam thì về gấp lại Pháp vì công việc. Thanh Duy thì tiếp tục đi du lịch đây đó.

Ngày tháng trôi qua, Gia Minh không còn hành hạ cô nữa. Nhưng cũng chẳng còn mặt mũi nào nhìn cô nên hay tránh mặt cô. Lúc anh về cô cũng đã ngủ rồi, chỉ thấy mặt nhau vào buổi sáng.

Không có sự xuất hiện của Linh Chi trong ngôi nhà này khiến Hạ Uyên cảm thấy dễ chịu hơn phần nào. Còn Gia Minh ân hận không biết mở lời với cô như thế nào nên tạo cho cô cảm thấy anh rất thờ ơ. Hai người cũng chẳng nói với nhau nhiều hơn 3 câu. Chỉ là.

- Anh ăn sáng rồi hãy đi làm.

- Ừ.- anh lạnh nhạt trả lời.

- Em lên phòng chuẩn bị đồ cho anh.

Ngày nào cũng vậy, chỉ vón vện trong 3 câu nói đó. Niềm hy vọng trong cô cũng tắt dần. Cô buồn tủi nhưng không khóc nhiều nữa. Cô chỉ làm tròn nghĩa vụ một người vợ, nấu ăn, giặt đồ và dọn dẹp nhà cửa. Anh cũng không đụng đến thân thể của cô nữa nhưng cũng không làm cô thôi sợ hãi khi nghĩ về chuyện đó. Khoảng cách giữa hai người ngày càng kéo dài ra, cứ như hai người xa lạ.

- ----

Một ngày giông bão ập tới, ba Hạ Uyên qua đời. Cô khóc ròng về dự lễ tang. Người ba mà cô yêu thương, người dạy cô những triết lý sâu sắc,.... giờ đây cô không còn nghe những lời nói ấm áp ấy nữa. Ba cô không bị bệnh cũng không bị tai nạn gì, ông đã ra đi một cách đầy thanh thản. Nhưng chính cái thanh thản của ông lại trở thành cái đột ngột của Hạ Uyên. Cô đã không gặp ba mẹ mình cách đây nửa năm rồi vì cô sợ phải đối diện với họ. Cô không biết phải giải thích thế nào với họ mỗi lần cô về nhà mà không có chồng ở bên cạnh.

Trọng Nam cũng về nước lập tức để chịu tang ba mình. Tang lễ tổ chức trong vòng 5 ngày, suốt 3 ngày đầu tuy không có con trai trưởng trong nhà nhưng Gia Minh đã làm hết trách nhiệm một cách chính chu nhất có thể. Những ngày đen tối đến với Hạ Uyên, cô không chịu được mà ngất đến hơn chục lần. Hai mắt sưng búp lên đỏ hoe, giọng nói không thành tiếng.

Mặc dù ba cô đã an nghỉ, nhưng trong lòng Hạ Uyên vẫn dâng trào một nỗi buồn vô tận. Trong đêm tối sau tang lễ 2 ngày, Gia Minh đi làm về trời đã khuya, căn nhà u ám như chính tâm trạng Hạ Uyên. Anh mở cửa phòng ngủ, một màu đen bao trùm cả gian phòng. Anh mở đèn flash điện thoại lên, loay hoay tìm công tắc đèn nhưng một giọng nói vô hồn cất lên:

- Đừng mở đèn.

Lần đầu tiên Hạ Uyên ra lệnh với Gia Minh. Anh dò theo âm thanh phát ra để tìm cô, cô ngồi ngay mép tường phía sau tấm rèm cửa. Hai tay cô gối lên đầu gối mình, khuôn mặt đắm nước mắt nhìn lên ánh trắng đang chiếu từng tia sáng yếu ớt.

Gia Minh bước đến bên cạnh cô, ngồi xuống rồi ôm lấy cô vào lòng mình.

- Cứ khóc đi. Có anh ở đây rồi.

- Ba đi thật rồi. Em nhớ ba lắm. Em không ngoan, không phải đứa con gái hiếu thảo của ba. Em không chăm sóc tốt cho ba....- cô vô ôa trong vòng tay của anh.

Anh ôm thân thể người con gái anh đã từng hành hạ mà siết chặt. Anh cảm nhận sự yếu đuối của cô, cô như thủy tinh có thể vỡ tan bất cứ lúc nào.

Bằng giọng trầm ấm, anh an ủi cô:

- Không phải lỗi của em. Tất cả là tại anh không tốt.

- Là tại em, em không quan tâm đến ba, ba muốn gặp em vậy mà em viện cớ tránh mặt ba. Là do em không tốt, bây giờ em có muốn thấy mặt ba nữa cũng không được.

- Đừng tự trách mình nữa, ba không muốn nhìn thấy em như vậy đâu. Chúng ta hãy để ba ra đi một cách thanh thản như cách mà ba đã chọn.

Bỗng nhiên Hạ Uyên đẩy mạnh Gia Minh ra, trừng mắt mà nói với anh rằng:

- Anh biết gì chứ?

Gia Minh cười nhẹ rồi tựa đầu vào tường nhìn cô:

- Sao anh không biết chứ! Em tự trách mình, còn anh anh thậm chí còn muốn giết chết bản thân mình đây này.

Gia Minh bậm môi rồi chớp mắt một cái nhẹ để nước mắt không trào ra:

- Ba anh bị ung thư gan mà mất, ông ấy phải chịu con đau giày xéo cơ thể suốt 3 năm trời. Trước lúc ba mất 1 tháng, anh và ba cãi nhau một trận lớn, kết quả anh vì tức giận mà bỏ sang Pháp. 1 năm sau, mẹ gọi điện báo anh về nhưng là về dự lễ giỗ của ba. Lúc nghe mẹ nói, anh chỉ nghĩ là mình nghe nhầm. Nhưng không ngờ nó là sự thật. Đến lúc anh nhận ra mình sai thì đã quá muộn rồi....- giọng Gia Minh nhỏ dần rồi nghẹn ứ ở cổ họng.

- Em xin lỗi.- Hạ Uyên ngồi dậy từ từ, cô lấy tay lau nước mắt sau đó hít một hơi thật sâu nói tiếp- Nước ấm em pha sẵn rồi, anh tắm rồi hãy ngủ. Đồ ăn em cũng nấu xong rồi, nếu anh đói cứ việc hâm nóng lên là có thể ăn rồi. Em hơi mệt em về phòng của mình đây.

Cô quay lưng bước đi bỏ mặt anh ngồi đó. Không phải cô vô tâm với anh mà vì chính cô cũng không biết an ủi anh như thế nào khi lòng cô đang rối bời.

Cô trở về phòng mình, nằm rúc người co ro trên sofa. Những hình ảnh của ba xuất hiện liên tục trong đầu cô khiến cô không khỏi khắc khoải. Người ba cô luôn kính trọng nay đã không còn, cô càng cảm nhận sự mất mát rõ hơn. Bên cạnh cô chỉ còn mẹ, cô không thể để mất bà ấy nữa. Cho nên sau khi đã suy nghĩ kỹ càng cô muốn ly hôn... Cô lấy máy gọi cho anh trai mình.

- Anh nghe đây! Có chuyện gì sao em gái? Có phải Gia Minh làm gì em nữa không? - Trọng Nam chỉ mới bay về Pháp chưa kịp ổn định tình hình thì em gái gọi tới khiến anh lo lắng mà nhắc máy lên liền.

- Em chịu hết nỗi rồi, em muốn ly hôn, anh à!- lời nói vô cùng dứt khoát không hề đáng đo gi.

- Cuối cùng em cũng chịu cho mình lối thoát rồi. Được, anh sẽ giúp em. - Trọng Nam hôn hờ trả lời.

Ngừng một lúc lâu, Trọng Nam nói tiếp:

- Nhưng bây giờ thì chưa được, anh đang sắp xếp lại công việc. E là....

Cô bật khóc, nói lớn trong máy:

- Anh đã nói là sẽ giúp em mà, sao bây giờ lại nói e là... là làm sao hả anh? Không phải anh rất muốn em ly hôn với Gia Minh sao? Bây giờ em quyết định rồi, anh giúp em đi.

- Không phải, em hiểu lầm ý anh rồi. Làm sao anh không giúp em gái anh được chứ! Nhưng em có thể đợi anh thêm 4 tháng nữa không? Anh đang làm thủ tục về hân Việt Nam luôn. Anh sẽ về nước làm việc, cũng để chăm sóc cho mẹ và em nữa.

- 4 tháng hà anh?

- Đúng, chỉ 4 tháng thôi. Em cố gắng đợi anh có được không?

- Được. Em sẽ đợi anh.

- Anh xin lỗi.

- Không sao, em chờ được.

Sáng hôm sau, Gia Minh thức giấc cũng đã 8 giờ 30 sáng. Anh thức giấc trễ như vậy là vì mỗi khi Hạ Uyên dậy sớm, cô đã kéo rèm cửa đón ánh mặt trời. Nhưng hôm nay, rèm vẫn kín bưng, không có một tia sáng nào có thể lọt vào. Cũng may hôm nay là chủ nhật, Gia Minh không đi làm.

Đánh răng, rửa mặt xong Gia Minh bụng đã cồn cào, anh bước xuống bếp tìm đồ ăn. Trên bàn, bữa sáng đã chuẩn bị sẵn sàng gồm một tô cháo bí đỏ còn nghi ngút khói và một ly sữa kèm theo một đĩa táo đã gọt sẵn. Anh tìm kiếm nhưng không thấy Hạ Uyên đâu, chỉ nghe tiếng lạch cạch phát ra trên phòng. Anh bước nhanh lên phòng tìm cô nhưng cô đã bước xuống nửa cầu thang rồi. Cô cất giọng khàn khàn hỏi anh:

- Sao anh không ăn sáng đi?

- À... anh... sẽ ăn mà.

- Được rồi. Đi ăn sáng thôi.

Cô lướt qua anh vào bàn ăn. Cô ngồi xuống, tay mân mê ly nước lọc trong tay. Thấy anh nhìn mình cô lên tiếng hỏi:

- Em nấu không ngon sao?

- Không...

- Không ngon- cô nhìn anh với ánh mắt vô cảm.

Anh liền xua tay giải thích:

- Không phải. Ngon lắm nhưng... hôm nay em lạ lắm.

Hạ Uyên mỉm cười dịu dàng nhìn anh nhưng ánh mắt vẫn vậy, không có chút niềm vui nào: "Vậy anh không mau ăn đi."

Gia Minh luống cuống cầm muỗng lên và ăn. Cô ngắm nhìn anh thật kĩ, đợi đến khi anh ăn hết tô cháo mới lên tiếng:

- Tờ đơn ly hôn em đã kí rồi. Anh đọc xong rồi kí đi.

- Em muốn ly hôn?- chiếc muỗng trên tay Gia Minh rơi xuống tạo nên âm thanh làm cho Gia Minh giật mình.

- Đúng. Giữa hai chúng ta sớm đã không có tình yêu. Ở bên cạnh nhau cũng chỉ hành hạ nhau mà thôi. Ba em mất rồi, mẹ em cũng già rồi. Em muốn chăm sóc cho mẹ đến cuối đời. Em không muốn phải hối tiếc nữa.

- Ai nói giữa hai chúng ta không có tình yêu chứ?

- Vậy anh có yêu em không?

- Anh...- Gia Minh ấp úng không thành lời

"Anh yêu em" lời nói tuy dễ nhưng tại sao anh không thể nói ra được chứ, nó nghẹn ứ khiến anh không thốt ra được.

- Anh không yêu em. Chúng ta đừng làm khổ nhau nữa, hãy giải thoát cho nhau đi anh. Còn một chuyện nữa, em muốn nhờ anh.

- Chuyện gì, em cứ nói đi.

- 4 tháng nữa hãy nói với gia đình chúng ta. Lúc đó anh hai em về, anh ấy sẽ giúp em nói với mẹ. Còn bây giờ, em không thể nói được. Giúp em duy trì mối quan hệ này 4 tháng nữa được không anh?

- Được.

- Em cảm ơn anh.

Gia Minh chưa bao giờ thấy mình bất lực như lúc này. Một người vô cùng hoạt ngôn, lời lẽ thì thanh thép khiến người đối diện luôn khép nép trước anh. Nhưng giờ này, một lời nói hay lời ra lệnh để níu kéo cô lại cũng không thể thốt ra. Tay chân anh như rụng rời nhìn cô bước lên phòng. Anh ngồi bất động ở đó suốt mấy tiếng, chỉ đến khi cô kéo vali xuống anh mới nhìn cô.

- Em đi đây.

Anh bật dậy khiến chân mình đá trúng chân bàn, nỗi đau truyền đến khiến anh nhắm mắt.

- Để anh giúp em- chính anh cũng không hiểu tại sao lời nói ra lại là giúp cô ra đi chứ không phải là giữ cô lại.

- Em tự làm được, anh không cần giúp em đâu.

- Để anh giúp em.

- Anh nóng lòng tiễn em đi đến như vậy sao?

- Không phải, chỉ là...

- Em biết, anh và Linh Chi cố gắng đợi em 4 tháng nữa đi. Đến lúc đó, cả ba chúng ta sẽ dễ chịu hơn. Anh không cần tiễn em đâu, từ đầu chính là em cố chấp tạo ra rắc rối cho ba chúng ta nay hãy để tự em giải quyết nó. Chúc anh và cô ấy hạnh phúc.

Nói xong cô rời đi, anh cũng không biết tại sao mình lại chôn chân ở đó nữa.

- -----

Ngày cô kéo vali rời khỏi nhà, Gia Minh chỉ lặng lẽ ngắm nhìn cô qua khung cửa sổ. Anh không thể giữ cô lại, anh không có lý do để giữ cô lại.

Vừa bước qua cổng nhà, trước khi ngồi vào taxi Hạ Uyên một lần nữa quay đầu ngắm lại căn nhà, nơi mà nước mắt cô rơi đến mức không thể nào rơi được nữa. Cô hít mũi nhẹ, khẽ mỉm cười. Có lẽ cô nên buông tay, cái gì buông được thì cũng nên buông thôi...

Hạ Uyên vừa đi khỏi căn nhà bỗng trở nên âm đạm. Suốt ngày anh tìm đến rượu để giải sầu. Nhưng càng uống anh càng tỉnh ra. Anh cảm nhận sự cô đơn mà cô đã chịu đựng trong ngôi nhà này.

Mọi góc ngách đều có hình bóng cô. Căn phòng ngủ mà anh đã từng hành hạ cô, căn phòng cô bị đuổi ra ngoài ngủ, chiếc sofa cô hay nằm ngủ đều mang hương thơm của cô. Anh ngã lưng trên chiếc ghế, nước mắt không ngừng lăn dài. Trong căn bếp, hình ảnh cô càng hiện rõ hơn, đáng về cô lúc nấu ăn làm anh không khỏi nhung nhớ. Trong sân vườn, những loài hoa cô trồng đã hé nở. Ngay cả cây dành dành cô mang từ nhà đến cũng đã chịu nở rồi. Hoa kia đã nở nhưng người con gái ấy đã không còn để ngắm.

"Em vẫn chưa ngắm được đóa hoa đầu tiên mà."

- --

Ngày đầu tiên sau khi cô rời khỏi. Gia Minh làm việc để quên đi thời gian, mãi đến khuya anh mới về nhà. Tay cầm áo vest, anh mở cửa rồi tự nhiên lên tiếng:

- Hạ Uyên? Em đâu rồi? Sao không mở đèn lên?

Rồi anh quăng chiếc áo lên sofa, tự cười một mình vì nhận ra cô đã đi rồi.

Ngày thứ hai sau khi cô rời đi, vừa về đến nhà Gia Minh cũng gọi tên cô. Anh không thấy cô ở phòng khách liền nhủ mảy vào phòng bếp rồi đến phòng ngủ, sau đó tháo cả vạt quăng xuống giường. Anh mở tủ quần áo ra, một khoảng trống rất lớn (nơi đựng quần áo của cô) xuất hiện. Lúc trước anh khá bức bối khi cô chiếm mất chỗ anh để đồ nhưng bây giờ trống trải lại khiến anh không vui. Anh hít một hơi sâu, hương thơm cô hay dùng để ướp đồ anh vẫn còn thoang thoảng đâu đây.

Ngày thứ ba, thứ tư,... đến chủ nhật, lúc nào anh cũng về nhà trong tình trạng say khướt. Đến sáng hôm sau lại vật vờ thức dậy không ăn sáng mà vẫn đi làm.

Ngày thứ đầu tiên của tuần thứ hai sau khi cô rời đi.

Gia Minh tựa vào ghế, hai mắt nhắm nghiền lại. Miệng đang phì phèo thuốc trên tay. Trên bàn thì rượu nằm ngổn ngang. Chỉ một tuần không có mặt của Hạ Uyên mà anh đã tàn tạ đến vậy. Khuôn mặt hốc hác, hai mắt thâm quầng, râu thì lởm chởm, quần áo thì xộc xệch.

Thanh Duy vừa đi du lịch Thái Lan nghe tin Hạ Uyên bỏ đi liền tức tốc chạy về. Anh vừa mở cửa thấy Gia Minh như vậy liền tức giận.

- Anh còn ở đây uống rượu được sao? Anh còn không mau đi tìm chị dâu về đi.

- Tại sao phải tìm cô ấy, một người đã muốn ra đi thì có dùng bao nhiêu cách cũng không thể giữ cô ấy lại không?

- Anh không thử làm sao biết được?

Gia Minh cười nhàn nhạt, nụ cười cay đắng mà nói thật lòng mình cho Thanh Duy biết:

- Anh không có mặt mũi nào đi gặp cô ấy.

- Vậy thì cứ để mặt chị ấy đi. Chắc chắn Bảo Huy, anh ấy sẽ đối xử với chị dâu tốt hơn anh.

- Đúng vậy. Cứ để hai người họ thoải mái đi. Anh không quan tâm.

- Anh...

- Là anh sai. Anh không đủ tư cách ở bên cạnh cô ấy. Anh cũng không thể nhận sự tha thứ của cô ấy được.

- Được rồi. Vậy anh mau ký vào tờ giấy ly hôn đi. Giải thoát cho anh và cho cả chị dâu nữa. Sau đó đến dự hôn lễ của chị dâu và Bảo Huy.

- Em nói gì? Hai người đó kết hôn - nghe đến hai từ kết hôn Gia Minh chợt tỉnh táo hơn hẳn.

- Ủ. Họ sắp kết hôn rồi. Anh còn không mau đi giành lại vợ mình đi.

"Không được, em không thể kết hôn với người khác được. Anh yêu em, anh yêu em mà. Hạ Uyên".

Bạn đang đọc truyện *Nước Mắt Người VỢ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Gia Minh hối hả chạy về nhà cô nhưng cô không có ở nhà. Anh liền chạy ra biển. Hóa ra cô ở đó. Cô vẫn dịu dàng như vậy, mặc một chiếc váy trắng ngồi trên cát. Anh định chạy lại nhưng...

"Hạ Uyên. Về nhà thôi."

Bảo Huy mang đến cho cô một đóa hoa baby trắng. Anh trao cho cô. Rồi hai người họ quay lại liền nhìn thấy Gia Minh đứng đó.

Gia Minh từ từ tiến lại chỗ họ. Anh mặc chiếc sơ mi trắng nhưng đến tận 3 nút áo từ cổ xuống vẫn chưa giải. Một tay cầm áo vest đen, một tay xò vào túi quần.

- Mẹ nói em ở ngoài đây.

- Anh đến tìm em có chuyện gì không?

- Anh... - Gia Minh ngập ngừng, thật ra anh muốn nói rằng " Anh nhớ em, anh muốn gặp em"

- Về nhà thôi, trời sắp tối rồi.- Bảo Huy lên tiếng chặt đứt không gian ngọt ngào giữa ba người.

- ----

Bàn ăn.

Hạ Uyên ngồi đối diện với Gia Minh còn Bảo Huy đã xin phép về trước vì công việc ở tiệm tranh. Mẹ cô ngồi vào ghế ba cô hay ngồi. Bà gấp thức ăn cho Gia Minh:

- Con rề, ăn nhiều vào. - rồi quay sang nhìn Hạ Uyên - sao con không gấp thức ăn cho chồng con. Mẹ đã nói mẹ tự lo được rồi, con nhìn chồng con xem, thiếu con nó xanh xao thấy mà thương.

Hạ Uyên bầm bụng gấp một đũa cho Gia Minh. Anh mỉm cười nồng thắm nhìn cô.

Dùng một lát, mẹ cô lại nói tiếp:

- Món món này ăn hoài con không ngán sao?

- Không mẹ à, món vợ con nấu là ngon nhất.

- Coi kia, nịnh vợ thế không biết. Không ngán thì ăn nhiều vào.

Làm sao anh ngán được chứ. Anh nhớ mùi vị cô nấu đến phát điên. Ngày trước có cô anh vô tâm, không thèm ăn những món cô nấu. Nhưng khi đã niếm thử vài lần, anh như bị nghiện. Món cô nấu chan chứa yêu thương và rất ngọt ngào. Từ khi cô đi, anh càng nhớ hơn nữa. Hôm nay được ăn lại, anh mừng muốn khóc.

- ----

Trời đã tối, anh được mẹ vợ giữ lại. Chỉ một tuần không gặp mặt, nhưng Hạ Uyên hoàn toàn trở thành một con người khác. Cô không còn yếu đuối như ngày nào mà vô cùng mạnh mẽ. Mạnh mẽ từ hành động đến lời nói khiến Gia Minh rất bất ngờ. Cô lấy quần áo của anh hai cô mang cho anh thay. Sau khi tắm xong, anh thấy cô đang loay hoay với tấm niệm dưới sàn anh liền hỏi:

- Em làm gì vậy?

- Tối nay anh ngủ trên giường đi, em ngủ dưới đây.- Hạ Uyên trải niệm trên sàn gần mép giường, vừa làm cô vừa nói rất ung dung.

- Sao không ngủ chung với anh?

- Em không quen.- nói xong cô đắp chăn kín mít không nói thêm nữa.

Hạ Uyên giờ nhẹ chân ra, cô quay mặt sang thì thấy anh nằm gần mép giường đang hướng mắt nhìn cô. Cô kinh ngạc kéo chăn lại rồi lại từ giờ ra.

- Anh nhìn em làm gì? Sao không ngủ đi.

- Anh không ngủ được. Anh...

Cô như nhớ ra tờ giấy ly hôn liền chặn ngang câu nói của anh:

- Anh gấp gấp đến tìm em như vậy có phải thủ tục ly hôn gấp vấn đề không?

- Em nóng lòng muốn ly hôn với anh đến vậy sao?

Cô liền ngồi bật dậy.

- Không phải là em mà là anh nóng lòng. Còn 3 tháng 3 tuần nữa thôi anh vẫn không chịu được sao? Hay là Linh Chi....

Nghe nhắc đến Linh Chi anh liền quay sang chỗ khác. Thấy anh không muốn nghe, cô cũng không nói nữa liền nằm xuống cũng quay sang một hướng khác. Cô không hề biết chuyện của Linh Chi và anh. Cô cứ tưởng anh nôn nóng muốn ly dị để sống chung với Linh Chi nên mới đến đây.

Một lúc sau, không gian im ắng bị anh phá tan với lời nói rất lạnh lẽo:

- Tờ giấy ly hôn anh xé rồi. Anh không muốn ly hôn.

Cô đã nghe nhưng vẫn giả vờ không nghe. Cô im lặng rồi ngủ đi. Cả hai đều ngủ nhưng không nhìn mặt nhau nhưng nhịp thở lại đều đều như nhau.

- ---

Sáng hôm sau. Hạ Uyên tựa vào tường nhìn trắng trắng Gia Minh đang ngồi trên giường mà nói:

- Anh về đi, nếu anh không làm được thì kí xong đưa em. Em sẽ làm nốt thủ tục cuối cùng.

- Anh đã nói anh không muốn ly hôn rồi. Tại sao em lại nóng lòng như vậy. Có phải vì Bảo Huy không?- anh ngồi dậy chạy lại nắm chặt vai cô.

Cô gạt tay anh ra, quay ra cửa sổ.

- Không liên quan đến anh ấy. Đây đều là ý của em. Em muốn chúng ta không làm lỡ dở nhau. Anh còn có Linh Chi, không phải anh vẫn luôn yêu cô ấy sao? Em biết anh thương hại em nên mới đến đây nhưng em không sao. Người anh nên bên cạnh bây giờ là cô ấy không phải em.

Gia Minh bước tới, hai tay đặt lên vai cô xoay người cô lại.

- Không. Người anh cần bên cạnh là em không phải cô ta. Anh và cô ta đã chấm dứt rồi.

Cô tròn mắt kinh ngạc:" Chấm dứt."

- Đúng. Anh biết hết sự thật rồi, là cô ta hại em. Lẽ ra anh nên tin em, anh xin lỗi.

Nghe anh nói, nước mắt cô lắng đọng nơi khóe mắt. Cuối cùng anh cũng tin cô. Cô nhếch miệng cười như treu đùa chính bản thân mình, ngẩng cao đầu nhìn anh:

- Tại sao đến bây giờ anh mới tin em? Em đã giải thích với anh rất nhiều nhưng anh vẫn không chịu tin.

Cô ảm ức mà nói, rồi đẩy anh ra, nuốt nước bọt thật mạnh rồi quả quyết:

- Sáng tỏ rồi, em cũng mãn nguyện rồi. Nhưng chuyện của chúng ta vẫn không thể tiếp tục được. Anh ký đơn đi, chuyện còn lại em sẽ giải quyết.

- Không, anh không muốn. Anh xin lỗi, là anh không tốt. Anh đã dày vò em, hãy cho anh một cơ hội đi Hạ Uyên.

- Em mệt rồi, hãy buông tay em ra đi anh.

Gia Minh bước tới ôm chặt lấy cô.

- Anh sẽ không buông tay em đâu. Em đừng hòng.

- Em đã quyết định rồi, em sẽ không thay đổi nữa đâu.

- Em không thay đổi được, anh sẽ giúp em thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Nước Mắt Người Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Mấy hôm sau, Gia Minh vẫn ở đây. Anh giúp cô chăm sóc cho mẹ. Đối với người con rể này, bà vô cùng hài lòng luôn miệng nói tốt cho anh. Thậm chí còn bênh anh khi cô ăn hiếp anh. Còn Hạ Uyên, cô luôn thấy không thoải mái với sự có mặt của anh. Mỗi hành động của Gia Minh đều khiến Hạ Uyên không vừa lòng. Anh thấy cô đang chuẩn bị cơm chiều liền xoắn tay áo vào giúp cô, nhưng anh chỉ được cái đẹp trai và tài giỏi trong việc kinh doanh mà thôi. Còn nấu ăn phải nói là dở tệ, củ cà rốt bị anh cắt thành muôn hình thù quái lạ, nồi canh hầm cô cắt công nấu 2 tiếng bị anh lỡ tay cho muối vào mặn đến mức phải đổ đi, đồng bát anh rửa đều vỡ nát dưới sàn.

" Choang" Chiếc đĩa thứ 20 vừa bị anh làm rơi xuống sàn vỡ tan nát. Hạ Uyên hậm hực nhìn Gia Minh, vẻ mặt cô tức giận khiến anh tái mặt:

- Anh xin lỗi. Anh xin lỗi.

- Anh đừng phá tôi nữa. Anh mau về đi.- cô lên giọng nói.

- Anh không về?

- Anh có biết đây là chiếc đĩa thứ mấy anh làm vỡ rồi không? Chỉ ba ngày anh đến đây mà đã làm vỡ 20 chiếc đĩa, 15 cái bát và 5 cái tô rồi.

Gia Minh hốt hoảng, không ngờ anh làm vỡ nhiều đến thế, anh cười giả là nói:

- Nhiều đến thế sao? Ngày mai anh dẫn em đi mua cái khác.

Anh cầm thêm một chiếc đĩa khác lên chuẩn bị rửa thì bị cô chặn lại:

- Tôi biết anh nhiều tiền, anh có thể mua cho tôi nhiều hơn như vậy nhưng anh nhìn xem- cô chỉ vào chiếc đĩa bị vỡ thành bốn mảnh nhỏ dưới sàn- Chiếc đĩa bị vỡ rồi làm sao có thể lành lại được. Tôi và anh cũng như vậy.

Những lời nói day nghiền phát ra từ miệng Hạ Uyên làm Gia Minh không khỏi xót xa. Chính lúc này anh mới hiểu cảm giác người khác xưng tôi với mình là như thế nào. Anh nghe chẳng lọt tai nhưng lại không có cách nào khiến cô thay đổi. Anh biết cô đang giận mình, mà chính bản thân anh là người sai trái trước nên cũng không trách được Hạ Uyên mà thay vào đó là cảm giác tội lỗi tội độ.

Tầm 7 giờ tối, Bảo Huy lái xe đến gặp Hạ Uyên. Hai người họ trò chuyện rất lâu. Gia Minh ghen đỏ mặt đi đi lại lại nhìn từ khung cửa kính lớn ra sân vườn. Mẹ cô nhìn thấy anh như vậy thì chỉ mỉm cười. Bà vỗ vai chàng rể của mình, lại góp thêm ít dầu vào ngọn lửa đang cháy sục sôi trong tim anh:

- Cả tuần nay ngày nào Bảo Huy cũng đến tìm vợ con. Lại đến vì chuyện đó nữa chứ gì.

- Chuyện gì là chuyện gì hả mẹ?- anh sốt ruột khiến hai mày cau lại.

- Thì chuyện của tiệm tranh chứ chuyện gì nữa hả con. Nghe đâu, có ông khách nào muốn mua tranh của vợ con vẽ, ông khách đó ra giá đắt lắm nhưng vợ con không chịu bán. Chắc lần này Bảo Huy đến thuyết phục nó đó.

Gia Minh xoa ngực thở phào nhẹ nhõm nhưng mẹ cô lại nói tiếp:

- Có phải hai vợ chồng đang giận nhau không?

- Không có đâu mẹ. Mẹ đừng hiểu lầm.

Anh phủ nhận liên tục nhưng vẫn không thể qua nổi mắt mẹ cô, bà kéo anh vào ghế ngồi rồi ôn tồn nói:

- Hai đứa đừng qua mặt mẹ. Có chuyện xảy ra với hai đứa phải không? Có phải vì con bé ngang bướng gây rắc rối cho con phải không, con rể?

- Không, mẹ à.- anh đặt tay mình lên tay bà- Vợ con rất tốt, tất cả đều là lỗi của con. Con không xứng đáng để mẹ yêu thương con như vậy.

- Con là con rể duy nhất của mẹ cũng là người chồng duy nhất của con gái mẹ. Nếu mẹ không yêu thương con thì phải yêu thương ai đây. Con có muốn mẹ giúp gì cho con không?

- Con cảm ơn mẹ. Nhưng là con sai với vợ con trước, cô ấy giận con chẳng có gì sai đâu mẹ. Là vì..

- Con sai nhưng con biết sửa sai là chuyện hoàn toàn đúng đắn. Và vợ con cũng nên tha thứ cho con được rồi, tại con phải chung sống với nhau cả đời chứ không phải ngày một ngày hai. Các con phải biết dĩ hòa vi quý, có như thế gia đình mới hạnh phúc được. Mẹ sẽ dạy bảo lại con bé, con đừng trách nó, nó còn nhỏ quá nên chưa hiểu hết chuyện đâu con.

- Mẹ đừng nói vậy, mẹ đã dạy bảo vợ con rất tốt rồi. Là tại con không tốt nên con đáng bị như vậy. Nhưng mẹ ơi, mẹ đừng nói chuyện này với vợ con. Con không muốn cô ấy khó xử, con sẽ tự giải quyết chuyện của con. Mẹ đừng bận tâm nữa, chỉ là chuyện nhỏ thôi, con làm được.

- Mẹ tin con rể của mẹ nhưng khi nào muốn mẹ giúp đỡ thì hãy nói mẹ.

- Vâng. Khuya rồi, để con dìu mẹ vào phòng ngủ.

- Được.

Bảo Huy nắm tay cô nhưng cô nhanh chóng rút lại.

- Em còn nhớ câu nói hôm đó anh đã nói với em không?

- Là Je t'aime de tout mon coeur. Gia Minh nói là bữa tối rất ngon.

Bảo Huy cười dịu dàng xoa đầu cô.

- Bảo em ngốc quả thật không sai tí nào.

- Không phải sao? Gia Minh anh ta giỏi tiếng Pháp lắm, không thể dịch sai được.- Gia Minh rất giỏi tiếng Pháp, ngay cả người Pháp cũng nghĩ anh là người bản xứ, giọng Pháp anh phát ra rất du dương và cuốn hút người nghe.

- Ủ. Tiếng Pháp Gia Minh rất giỏi. Không phải cậu ấy dịch sai mà cậu ấy cố tình dịch sai.

- Vậy nghĩa thật là gì?

- Tôi yêu em bằng cả trái tim- anh nhìn chăm chăm vào mắt cô.- Hạ Uyên, em biết tình cảm anh dành cho em mà. Chuyện của em và Gia Minh cũng sắp kết thúc rồi, em đến với anh được không? Em đã kết hôn, anh không quan tâm đến chuyện đó. Chúng ta bắt đầu như lúc cấp ba có được không?

Hạ Uyên đứng dậy khoanh hai tay lại. Cô thở dài nói:

- Chuyện chúng ta đã không thể nào rồi. Anh biết trái tim em đã dành cho ai rồi mà.

- Anh không tin em không còn chút tình cảm nào với anh.

- Còn. Nhưng đó chỉ là tình bạn, tình tri âm tri kỷ thôi anh. Bảo Huy, em xin lỗi.

- Đừng xin lỗi anh. Chỉ cần em đến bên anh là đủ rồi.

- Em..

Bảo Huy dùng ngón tay chặn môi cô:

- Vẫn không cho anh một cơ hội được sao?

Hạ Uyên khẽ mỉm cười.

- Rồi sẽ có người con gái khác tốt hơn em. Anh sẽ gặp cô ấy, em hy vọng anh sẽ quên được em và tìm được một cô gái yêu anh nhiều hơn em.

Bảo Huy cúi đầu xoay người đi.

- Thực ra, Gia Minh..

Lời nói còn chưa kịp thốt ra đã bị Hạ Uyên cắt ngang:

- Đối với Gia Minh cũng vậy, em và anh ấy sắp ly hôn rồi. Em không muốn để trái tim mình tổn thương nữa. Điều bây giờ em cần làm là chăm sóc cho mẹ thật tốt. Em không muốn mất mẹ như ba nữa.

- Được. Nếu em đã muốn như vậy, anh sẽ không ép em. Anh vẫn là bạn tốt của em, em hiểu chứ.

Bảo Huy với hai từ "bạn tốt" nói ra rất dễ nhưng anh chưa bao giờ muốn làm bạn của Hạ Uyên. Con người anh ảm áp như ngày nào, anh vẫn luôn yêu cô nhưng cô đã nói như vậy thì anh chẳng làm gì khác được nữa. Anh không cố chấp nhiều như Gia Minh nên mới đánh mất cô. Còn Gia Minh, một khi đã yêu thì rất si tình. Cũng vì yêu Linh Chi mà anh cố chấp đến với cô dù rằng mình đã kết hôn. Cũng vì cố chấp tin vào tình yêu Linh Chi dành cho mình mà anh đã bị cô ta làm mờ mắt.

Cô ôm anh một cái, anh cũng người hai tay muốn ôm lấy cô nhưng vẫn cố kiềm nén.

- Còn nữa, Gia Minh cũng yêu em.

- Đừng đốt cháy trái tim em nữa, em không muốn quan tâm đến anh ta.

- Vậy em tự tìm hiểu đi. Em nên nhớ, Gia Minh không như anh. Cậu ta cố chấp lắm.

- ----

Cô tiến Bảo Huy ra về liền vào phòng. Gia Minh ngồi trên giường, tay cầm cuốn sách nhưng nó bị ngược đầu. Ánh mắt anh thể hiện sự ghen tuông rất rõ ràng:

- Em và Bảo Huy nói gì mà lâu thế?- anh nôn nóng, vừa thấy cô vào đã hỏi liền.

- Không liên quan đến anh.- cô lướt qua anh, mở tủ lấy niệm

Gia Minh ngồi dậy đi theo sau cô mà nằng nặc hỏi:

- Tại sao không liên quan, anh là chồng em mà.

- Kệ tôi đi. Anh mau về đi. Đừng ở đây nữa, tôi không thay đổi quyết định đâu.- vừa nói vừa trải niệm

- Chừng nào em về thì anh mới về. Về nhà của chúng ta.- Gia Minh chặn trước mặt cô mà nói.

- Anh....

Cô nằm xuống gối, đắp chăn lại nhưng bị anh kéo ra.

- Anh làm gì vậy, để yên cho tôi ngủ đi.

- Anh muốn biết em và Bảo Huy đã nói gì với nhau?

Cô bực mình ngồi dậy:

- Anh muốn biết phải không?

Gia Minh gật đầu.

- Được rồi. Anh ấy nói Je t'aime de tout mon coeur không phải là Bữa tối rất ngon mà là... mà là... là.- cô vênh mặt lên trách móc anh- Anh biết nghĩa của nó mà, tại sao lại nói dối tôi.

- Rồi em trả lời cậu ấy như thế nào?- Gia Minh rất mong đợi, mồ hôi rơi trên trán đợi cô trả lời.

- Tôi... buồn ngủ rồi. Tôi đi ngủ đây.

- Không. Em không được ngủ.

Gia Minh dùng đầu gối của Hạ Uyên. Anh kéo lên, cô kéo xuống rồi anh tự nhiên kéo mạnh lên khiến cơ thể cô cũng theo đó mà bị kéo lên. Cô ngã lên người anh, môi áp lên môi anh.

"Két" cánh cửa mở ra. Là mẹ cô.

- Mẹ xin lỗi, mẹ không cố ý.

- Không phải đâu mẹ.- Hạ Uyên xua tay giải thích nhưng mẹ cô lại khép cửa lại" Hai đứa làm gì làm đi, đừng quan tâm đến mẹ."

- Mẹ!!!

- Anh! Buông tôi ra.

- Không. Vợ anh anh ôm.

- Buông...- anh hôn lấy cô, cô không thốt ra lời nào nữa.

Rồi chuyển sang sau gáy cô thì thầm:

- Mẹ còn bên ngoài, em muốn mẹ biết chuyện của chúng ta sao?

Rồi anh vòng qua eo cô, ôm cô siết chặt.

- Ngoan ngoan nằm đây đi.

Cô cựa quậy trong vòng tay anh, anh cắn lấy vành tai cô lại thì thầm:

- Em muốn anh nói với mẹ rằng chúng ta sắp ly hôn không? Anh không biết mẹ sẽ phản ứng như thế nào đâu nhé!- anh tựa cằm lên đỉnh đầu cô- Em cũng biết mẹ em rất tin tưởng anh phải không? Nếu bây giờ anh nói, em có người khác bên ngoài, không yêu anh nữa thì mẹ cũng tin anh nữa đấy. Đến lúc đó, em biết hậu quả như thế nào rồi nhé.

- Anh... anh đe dọa tôi.

- Không còn cách nào khác, em đừng bắt anh dùng đến con át chủ bài chứ.

Cô không muốn mẹ biết lúc này. Chính cô cũng không biết sau này cô nói ra sự thật thì mẹ cô sẽ có phản ứng như thế nào. Nên cô mới đợi đến lúc anh hai cô về. Chỉ ít anh cô sẽ đứng về phía cô.

Cô thấy thế liền ngoan ngoãn nằm trong vòng tay anh. Cho dù có chống cự, cô cũng không chống nổi anh.

Bữa tối rất đậm bạc, Hạ Uyên nấu vài món nhẹ.

- Con ở đây cũng gần nửa tháng rồi, con cũng nên về chăm sóc cho mẹ chồng con nữa, Hạ Uyên à.

- Vâng mẹ.

- Vậy ngày mai hai vợ chồng con về nhà bên đấy đi.

- Mẹ con còn có chú quân gia chăm sóc, mẹ đừng lo. - Gia Minh buông đũa lên tiếng.

- Nói vậy cũng không được, tóm lại hai đứa nên về bên đấy đi. Thành thạo hãy đến thăm mẹ.

- ----

Gia Minh và Hạ Uyên về nhà mẹ anh. Bà vô cùng vui mừng khi thấy hai vợ chồng họ. Từ ngày con trai bà lấy vợ, bà chưa từng thấy hai vợ chồng về chung với nhau như thế.

Tối hôm đó.

Hạ Uyên lấy trong tủ một bộ chăn, cô trải ga giường xuống sàn nhưng bị Gia Minh chặn lại. Cô vừa trải ra thì bị anh xếp lại, cứ lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy.

- Anh bị điên hả? Tối nay, tôi ngủ dưới đây. Anh để yên cho tôi dọn đi.

- Không. Em phải ngủ trên giường cùng anh.

- Không phải anh nói anh không muốn ngủ với tôi cùng một giường hay sao?

- Anh nói khi nào?

- Không phải anh nói Linh Chi không muốn anh ngủ chung với tôi hay sao?

- Đừng nhắc tới cô ta. Tối nay nhất định em phải ngủ với anh- anh đập tay lên giường nói- trên giường của chúng ta.

Nói xong, anh bất ngờ bế cô đặt nhẹ nhàng lên giường. Hai má cô ửng hồng khiến Gia Minh không nhìn chăm chú, hơi thở anh cũng gấp gáp.

Gia Minh cúi đầu nhẹ nhàng hôn cô, nhưng cô lẩn tránh nụ hôn đó. Cô quay sang một hướng khác. Cô sợ anh sẽ hành hạ cô như ngày hôm đó. Kí ức hôm đó cô vẫn chưa quên được.

Cô ngượng người ngồi dậy, lấy gối đặt sang một bên, đẩy gối anh ra xa hơn rồi đặt chiếc gối ôm ở giữa.

- Anh ngủ bên kia đi, không được lấn sang bên tôi. Chỉ còn 3 tháng rưỡi nữa chúng ta sẽ ly hôn, tôi không muốn giữa hai chúng ta xảy ra chuyện gì đâu.

- Xảy ra chuyện gì là chuyện gì? Anh không biết.- Gia Minh cười gian tà nhìn cô

- Anh biết sao còn làm khó tôi.

- À, là chuyện vợ chồng hả?

Cô thẹn thùng hai má đỏ lên khiến anh không nhịn được cười. Sau đó tiến gần cô hơn, dồn cô vào đầu gối, cười gian xảo nói:

- Đã là vợ chồng thì chuyện đó có gì phải ngại ngần chứ. Làm gì có cặp vợ chồng nào ngủ chung mà phải cách xa như thế này không?

- Chúng ta sắp ly hôn rồi. Anh nên nhớ kĩ điều đó.

Gia Minh không nói gì chỉ chấp nhận nằm bên phần gối của mình. Anh nằm ngửa, hai tay đặt trên bụng nhắm mắt lại.

- Anh nói rồi. Anh sẽ không ly hôn. Anh sẽ đợi đến lúc em chịu tha thứ cho anh cho dù đó có là mãi mãi.

- ----

Cuối cùng, với sự thuyết phục của mẹ, Hạ Uyên đành khuất phục sắp đồ theo anh về nhà.

Nhưng không phải đường về, mà anh đang lái xe ra sân bay.

- Anh đưa tôi đi đâu vậy? Tại sao lại ra sân bay.

- Chúng ta đi hấp hôn không phải về nhà.

- Anh...- cô bước xuống xe nhưng bị anh nắm tay kéo lại khóa môi cô bằng một nụ hôn

- Là Sapa. Em đi cùng anh nhé.

Lần này khi ngồi trên máy bay, anh rất ân cần chăm sóc cho cô. Anh quan sát một cách tỉ mỉ nét mặt cô. Mỗi khi cô nhú mày, anh sẽ xoa lưng cô. Quảng đường mệt mỏi, cô tựa đầu vào vai anh ngủ thiếp đi.

Anh đã đặt khách sạn ở ngay trung tâm thành phố. Đến tối, cô dùng ít súp rồi uể oải nằm trên giường. Anh nằm bên cạnh cô nhưng cô không hề hay biết, anh ôm rất chặt. Anh ôm cô từ phía sau, chỉ nhìn thấy khuôn mặt cô từ đỉnh đầu xuống chóp mũi.

Khi xưa, anh luôn nằm xoay lưng về phía cô. Nhưng đến hôm nay, cô đã có cơ hội xoay lưng về phía anh.

- ----

Bạn đang đọc truyện *Nước Mắt Người Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Buổi sáng thức dậy, cô cố xoay người nhưng bị anh ôm rất chặt.

- Ngủ thêm chút nữa đi, còn sớm lắm.

- Không được, buồn ngủ tôi ra.

- Không buồn ngủ- vừa nói anh vừa lắc đầu.

Hạ Uyên càng muốn thoát khỏi vòng tay của Gia Minh thì cô càng bị anh ôm chặt hơn nữa. Cho đến khi tiếng bụng cô cồn cào anh mới lên tiếng:

- Anh đã đặt đồ ăn sáng cho em. Đánh răng rửa mặt rồi xuống ăn.

- ---

Người ta nói rằng tiết trời một ngày ở Sapa có đủ bốn mùa. Buổi sáng tiết trời giống như mùa xuân, buổi trưa sẽ nắng nhẹ như mùa hè, sương xuống như mùa thu chính là buổi chiều và không khí bắt đầu rét lạnh lạnh là dấu hiệu để mọi người biết đã kết thúc một ngày dài. Bụng đã no căng, Gia Minh không nói không rằng mà kéo tay Hạ Uyên băng qua biển người đông nghịt. Ngón tay anh siết chặt lấy ngón tay cô, hơi ấm cũng theo đó mà truyền sang cho cô khiến tay cô vô cùng ấm áp.

Bỗng Gia Minh dừng lại đột ngột khiến Hạ Uyên va vào ngực anh. Cô ngại ngừng lùi lại sau đó ngẩn đầu đảo mắt khắp bốn phía để biết mình đang ở đâu.

- Là nhà thờ sao?- cô hỏi

- Đúng vậy.

Nhà thờ cô đang nhìn chính là nhà thờ đá. Đây chính là công trình mang đậm dấu ấn của người Pháp với hình dạng và kiến trúc được xây theo kiểu Gothic La Mã. Nét bay bổng của kiểu kiến trúc đó được thể hiện rất rõ qua hình chóp của mái nhà, tháp chuông, vòm cuốn,... Hạ Uyên ngược nhìn một hồi lâu thì bị Gia Minh nắm lấy tay cô kéo vào trong. Đứng trước bàn thánh anh nhìn lên tượng chúa Giesu mà thốt lên:

- Con cảm tạ Chúa. Cảm ơn Ngài đã mang đến cho con một người vợ hoàn hảo như vậy. Sau này con sẽ yêu thương cô ấy, xin Ngài hãy giúp con khuyên nhủ cô ấy. Đừng để cô ấy rời xa con.

Những lời nói lúc này của Gia Minh không hề đá động được quyết định của cô. Ngược lại nó khiến cô cảm thấy giả tạo sau bao điều anh đã làm với cô. Nhưng ở một nơi linh thiêng như thế này, Hạ Uyên không thể cự tuyệt anh nên im lặng lắng nghe anh nói.

Rồi anh bắt ngờ quỳ xuống trước mặt cô, đeo lên tay cô chiếc nhẫn cưới mà cô đã trả cho anh cùng với tờ ly hôn.

- Anh không cho phép em tháo chiếc nhẫn này ra.

- Tại sao?

- Vì em mãi mãi là vợ anh. Là người vợ duy nhất của anh.

Những ngón tay cô mân mê chiếc nhẫn kia bỗng ngừng lại, cô cười khẩy rồi nhìn anh đăm đăm nói:

- Sao anh cố chấp như vậy hà, Gia Minh. Hãy buông tay tôi đi, làm ơn hãy trả lại tự do cho tôi.

- Em vẫn còn giận anh vì chuyện của Linh Chi phải không? Ngày hôm nay anh sẽ nói hết tất cả cho em biết. Anh đã biết bộ mặt thật của cô ta. Và anh cũng đã nhận ra, em mới là người anh yêu nhất trên đời này. Là anh đã sai, anh đã hối hận rồi. Em tha thứ cho anh được không em?

- Tôi đã tha thứ cho anh từ lâu rồi nhưng chúng ta vẫn phải chia tay thôi vì chúng ta không hợp nhau.

Anh đứng phắt dậy khi nghe cô nói hai từ "không hợp". Tim anh như vỡ tan khi nghe cô nói như vậy.

- Em yêu anh, anh yêu em. Có gì mà chúng ta không hợp chứ.

- Tôi không yêu anh- cô lắc đầu quay đi.

Gia Minh xoay người cô lại:

- Em nhìn xem, Chúa đang nhìn chúng ta đấy. Em nói thật đi em có yêu anh không?

- Tôi..

Rồi anh lại nói tiếp:

- Chúa là người rất khoan dung, em là người tin vào Chúa, vậy tại sao em không thể tha thứ cho anh hả, Hạ Uyên. Anh phải làm gì thì em mới chịu cho anh một cơ hội hả em?

- Anh đừng ép tôi.

Nói xong, cô gạt tay anh, chiếc nhẫn cô đã bị tháo ra cũng theo đó mà rơi xuống sàn. Tay phải che nửa khuôn mặt giấu đi giọt nước mắt mà chạy ra khỏi nhà thờ.

Cô đã đứng bên ngoài rất lâu đợi anh. Tận 30p sau, anh mới trở ra. Trong 30p đó anh đã quỳ gối cầu nguyện cùng Chúa.

" Con biết Ngài luôn yêu thương và lắng nghe con chiến của Ngài. Con biết là con đã sai, cô đã khiến cho cô ấy chịu đau khổ. Con hối hận lắm rồi, con không muốn mất cô ấy. Xin Ngài hãy giúp con một lần, con xin ngài đấy."

- Chúng ta đi thôi.

Anh từ cửa lớn nhà thờ mà bước ra. Ánh mắt đượm buồn nhưng vẫn không giấu được sự thâm tình dành cho cô. Anh lái xe đưa cô đi, tựa như vô thức hai người ngồi trong xe nhưng chẳng nói lời nào. Trải dọc theo triền đồi dẫn đi Ga cáp treo Fansipan, là khoảng 8000m² hoa tam giác mạch trắng, hồng, tím xen kẽ nhau mà phủ kín núi đá. Hạ Uyên hít một hơi thật sâu, cô cảm nhận hương vị tươi mát của vùng cao mà bất giác hai chân mày giãn ra dễ chịu. Gương mặt cô không còn căng thẳng mà bình yên đến lạ.

Gia Minh nắm tay cô rảo bước trong biển hoa. Cô bị cánh đồng hoa này làm cho ngây ngất. Từng cơn gió thoảng qua làm cánh hoa bay phấp phới tạo nên một khung cảnh rất nên thơ. Họ hồn nhiên, vui vẻ như lần đầu đến đây.

Trên đường về, mấy viên đá lồi chồm trên đường khiến Hạ Uyên trượt chân. May thay Gia Minh đã đỡ lấy cô. Nhưng lại không may cho anh, anh lại bị trượt chân thay cô. Anh chênh vênh giữa chân trời và mồm núi. Tay anh bầu vuu vào một cành cây nhưng sức nặng cơ thể của anh lại quá đỗi so với cành cây. Nó đã gãy ngay khi anh nắm lấy được vài giây. Hơi thở anh trở nên phức tạp, gương mặt biến sắc. Hạ Uyên hốt hoảng chồm xuống đưa tay về phía anh:

- Nắm lấy tay em, em sẽ cứu anh.

Anh nắm lấy tay cô. Nhưng sức cô không chịu nổi. Anh thấy thế, chỉ sợ cô sẽ té xuống núi theo mình liền nói:

- Buông anh ra.

- Không được. Em không buông.

- Nghe lời anh, buông anh ra. Anh là người làm em chịu nhiều tổn thương, là anh khiến em phải đau lòng. Em nhớ không, anh đã nói nếu anh sống anh sẽ không buông tay em, anh sẽ không ký đơn ly hôn đâu. Cho nên nếu anh chết, em sẽ được tự do.

- Nhưng em không muốn anh chết.- cô meo máo

- Tại sao lại không muốn anh chết? Anh sống, em không thể ly hôn được. Nếu anh chết rồi, em sẽ dễ dàng ly hôn không phải sao?

- Không. Em muốn anh sống, em không muốn ly hôn. Em yêu anh, là em dối lòng mình, em vẫn yêu anh, em rất yêu anh.

Cô vừa nói, nước mắt vừa tuôn trào. Giọt nước mắt ấm áp của cô rơi lên má trên mặt anh. Cô sợ anh chết, cũng vì sợ mất anh, mất đi tình yêu duy nhất của mình.

Gia Minh nghe cô nói dường như có lại động lực. Anh nhanh trí phát hiện trên vách đá có một khe nứt vừa đủ để anh đặt chân vào. Anh muốn đánh cược một lần nữa với tình yêu cô dành cho anh.

- Có phải anh sống, em sẽ không ly hôn phải không?

- Đúng. Đúng. Chỉ cần anh sống là đủ rồi.

Cô gạt đầu lia lịa.

- Được.

Anh nắm lấy tay cô, một chân đạp vào khe nứt, dùng sức mà bò lên.

Vừa lên tới, anh đã ôm cô vào lòng siết chặt. Cô vui mừng đến nước mắt chảy ứa ra. Cũng may, cô đã cứu được anh, cứu được tình yêu duy nhất của mình.

- ----

Bạn đang đọc truyện *Nước Mắt Người Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Tối hôm đó, trải qua thời khắc sinh tử họ càng quý mến nhau hơn. Tuy cô uống rất ít rượu nhưng vẫn bị say. Anh đưa cô về phòng. Anh đặt cô nhẹ nhàng xuống giường, cởi giày cho cô.

Rồi ngồi bên cạnh giường, đưa tay chạm từng đường nét khuôn mặt cô. Anh dừng tay khi chạm vào môi cô. Cô mơ màng nắm tay anh, thì thảo cùng men rượu:

- Em yêu anh.

Lời nói khiến Gia Minh rung động. Anh từ từ tiến lại môi cô, hôn một nụ hôn mỏng. Cô choàng tay sau gáy anh, nồng nhiệt thích ứng.

Bàn tay anh chạm vào eo cô khiến cô bừng tỉnh, hai mắt mờ to, như nhớ lại đêm hôm đó cô đẩy anh ra. Đêm đó anh quan hệ vô cùng mạnh bạo khiến cô không thể nào quên và sợ hãi trước điều đó. Tay vẫn còn túm vạt áo của anh run run.

- Không được. Em...

- Anh sẽ không làm như vậy nữa đâu. Em không thích thì anh sẽ không làm.

Anh biết hôm đó khiến cô sợ hãi nên cũng không ép buộc cô. Anh dần dừng lại. Rồi định lấy chăn đắp cho cô nhưng cô nắm lấy vai anh. Cô ấp úng nói:

- Anh... anh có thể nhẹ nhàng được không?

Nói ra hai má cô ửng hồng lên, cô ngại ngùng nuốt nước bọt. Cô đã tha thứ cho anh, cô là vợ anh thì chuyện vợ chồng cô cũng nên chấp nhận.

- Được. Anh sẽ không làm em đau. - anh gật đầu.

Anh từ từ hôn lên má phải rồi sang má trái. Đến chóp mũi rồi chuyển đến môi. Anh chỉ vờn nhẹ ngoài cánh môi của cô. Cơ thể cô run lên, như cảm nhận được sự thay đổi của cô, anh bình tĩnh tách hai môi cô ra mút lấy lưỡi cô.

Một luồng điện lan tỏa khắp cơ thể, cô run lên. Anh chưa bao giờ hôn cô. Đây là lần đầu tiên. Ngoài anh ra cô cũng chưa từng hôn ai nên cô vẫn chưa biết cách hôn. Nhưng dưới sự dẫn dắt của anh cô cũng từ từ thích ứng.

Anh rời khỏi môi cô, cời chiếc sơ mi mình đang mặc ra. Cơ thể săn chắc và nam tính khiến Hạ Uyên xấu hổ. Cô lấy tay che mặt lại nhưng anh nắm tay cô ra.

- Đứng ngại. Chúng ta là vợ chồng. Em nên làm quen với thân thể anh đi.

Cô nhìn anh rồi lại ngại ngùng quay sang chỗ khác tạo điều kiện cho anh hôn lên cổ cô. Môi anh lướt qua cổ cô khiến cô rùng mình. Anh cắn nhẹ vào vành tai cô rồi thì thầm chỉ mình cô nghe:

- Xin lỗi, ngày hôm đó anh đã quá thô bạo với em. Sau này anh sẽ nâng niu và trân trọng em hơn.

Cô quay sang nhìn anh: Thật không?

- Thật.

Anh vói tay tắt đèn, trong bóng tối tay anh thoăn thoắt cởi chiếc áo cô đang mặc, kể cả áo trong sau đó đến váy và quần lót. Thoáng chốc, cơ thể cô lộ ra. Anh nhanh chóng đè lên người cô, hôn lên đôi môi ngọt ngào của cô. Anh đã hôn khắp cơ thể cô.

Với sự khéo léo của anh, cô không còn cảm giác đau đớn như lần đầu nữa mà thay vào đó là cảm giác hạnh phúc của một người phụ nữ.

Đêm hôm đó, vô cùng ngọt ngào.

- ----

Sáng hôm sau, anh vẫn ôm chặt lấy cơ thể cô. Cô tỉnh dậy liền ngẩng đầu lên nhìn anh. Anh đã thức dậy từ rất sớm, đôi mắt anh nhìn cô khiến cô thẹn thùng. Cô định quay xuống nhưng anh nhanh chóng cúi xuống hôn môi cô.

- Em dậy rồi à?

- Vâng. Anh thức dậy từ khi nào

- Từ khi em chưa thức dậy.

- Để làm gì?

- Để ngắm em ngủ.

- Anh.... có phải xấu lắm phải không?- cô vùi đầu vào ngực anh ngại ngùng.

- Không. Vợ anh là xinh nhất.

Anh hôn lên tóc cô, siết cô càng chặt hơn trong vòng tay mình.

- Ngày mai chúng ta sẽ về nhà. Anh có thứ muốn cho em xem. Ngủ đi còn sớm.

- ----

Trở về sau một chuyến bay dài, Hạ Uyên ngủ gục trên xe. Mặc dù đã về đến nhà rất sớm nhưng không muốn quấy rầy giấc ngủ của cô, Gia Minh đã không kêu cô dậy chỉ lặng lẽ ngắm nhìn cô trong suốt 2 tiếng.

Ánh nắng chiếu le lói qua khung cửa khiến Hạ Uyên tỉnh giấc. Cô vươn vai ngáp một cái chưa hề nhận ra anh đang nhìn cô. Cô quay sang liền nhìn thấy ánh mắt dịu hiền của anh khiến cô giật mình.

- Em đã ngủ bao lâu rồi?

Anh đưa tay vẹo má cô:

- Chỉ một lúc thôi. Anh vẫn chưa ngấm em đã nữa mà em tỉnh rồi.

Cô xoay người tháo dây an toàn rồi vừa nói vừa cười:

- Sau này anh sẽ được ngấm em cả đời. Tới lúc đó đừng có mà nói chán em đấy.

Cô vừa mở cửa xe định bước xuống thì bị anh kéo lại, anh tiến lại trao cho cô một nụ hôn:

- Chắc chắn sẽ không bao giờ chán đâu em. Cho dù chết anh vẫn muốn ngấm em.

- -----

- Em đã chuẩn bị xong chưa? 1 2 3

Gia Minh mở tay vừa che mắt của Hạ Uyên ra. Một màu trắng tinh khiết của hoa dành dành khiến cô ngây ngất. Cô sờ từng nụ hoa đã hé nở.

- Nở rồi. Cuối cùng cũng nở rồi.- cô vui mừng ra mặt.

Gia Minh bước tới ôm cô từ phía sau, anh hôn lên tóc cô sau đó thì thào vào tai cô:

- Em có ngửi thấy mùi gì không?

Tay Hạ Uyên mân mê cánh hoa chợt dừng lại: " Là hương thơm của hoa dành dành. Rất ngọt và dịu."

Gia Minh nhanh chóng tiếp theo lời cô: " Giống như em vậy."

Bạn đang đọc truyện *Nước Mất Người Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Công việc ở tiệm tranh cứ làm Hạ Uyên bận tới bụi. Cô hay đi sớm về khuya khiến Gia Minh vô cùng lo lắng. Mặc dù đã có lời nói trấn an của Bảo Huy nhưng anh vẫn cứ lo lắng.

- Cô ấy yêu cậu. Hãy chăm sóc cho cô ấy. Nếu không tớ sẽ dành lại cô ấy bất cứ lúc nào đấy.

Câu nói của Bảo Huy vừa chứng tỏ sự trong sạch của Hạ Uyên vừa ngụ ý đe dọa Gia Minh.

- ----

Một hôm Hạ Uyên về rất trễ, tưởng chừng Gia Minh đã ngủ nhưng anh vẫn thức chờ cô.

Cô vừa mở cửa phòng đi vào đã nhìn thấy vẻ mặt u ám của Gia Minh.

- Sao anh không ngủ trước đi, đợi em làm gì?

- Anh không ngủ được vì phải đợi em đấy. Bây giờ càng không ngủ được nữa.

- Tại sao lại không ngủ được nữa. Anh chỉ cần nhắm mắt lại là ngủ được thôi mà.

- Nhắm mắt lại vẫn không ngủ được.- anh bấu môi lắc đầu.

Hạ Uyên lo lắng anh sẽ bệnh liền bỏ túi xách chạy tới bên anh. Cô ngồi bên mép giường đưa tay đặt lên trán anh.

- Không sốt. Bình thường mà.

Sau đó Gia Minh liền lấy tay cô đặt trên ngực mình.

- Anh không ngủ được vì không có em bên cạnh.

Rồi anh vùi đầu vào người cô sau đó tiến lên phía cổ cô. Anh hít một hơi thật sâu rồi cắn nhẹ vào gáy cô. Không nhận được mà cô phát ra tiếng "a..."

Gia Minh đặt tay lên eo cô, bàn tay anh chạm eo khiến cô rùng người một cái đẩy anh ra:

- Em vẫn còn chưa tắm.

Gia Minh không ngần ngại hôn lấy hôn để lên môi cô. Nhưng cô lại đẩy anh ra.:

- Không được mà. Em phải đi tắm cái đã.

Cô đứng dậy thì bị anh kéo xuống. Cả người cô nằm gọn trong vòng tay của anh.

- Vậy anh sẽ giúp em tắm.

Nói xong, Gia Minh bế cô thẳng tiến vào phòng tắm. Vừa vào phòng tắm, anh đặt cô xuống, tay nhanh chóng cài mấy nút áo trên người cô. Hạ Uyên ngại ngần đẩy anh ra.

- Đi ra đi. Anh tắm rồi mà.

- Thì tắm lại lần nữa có sao đâu.

- Không được. Như vậy anh sẽ bệnh đấy. Anh bị bệnh em sẽ lo lắm đấy.

- Em lo thật không?

- Thật.

- Vậy anh tình nguyện bị bệnh để em ở nhà lo cho anh.

- Thôi mà. Đi ra đi mà. Tắm xong em sẽ ra.

Thấy vẻ mặt mệt mỏi của Hạ Uyên, Gia Minh bắt lặc đi ra. Chưa dừng lại anh còn nói thêm:

- Nước là anh pha cho em đấy. Anh đã pha sẵn nước ấm đợi em đó.

- Biết rồi. Biết rồi- cô đẩy anh ra rồi khép cửa lại nhưng tiếng của Gia Minh vẫn vang vọng vào trong." Nước là anh pha đấy."

Anh đòi công với cô khiến cô không nhận được mà phụt cười. Sau khi tắm xong thì Gia Minh cũng đã ngủ. Cô thấy anh nằm trên giường liền nhẹ nhàng nằm xuống để khỏi đánh thức anh. Nhưng cô vừa nằm xuống anh đã choàng tay ôm lấy cô.

- Ngủ đi. Anh biết hôm nay em rất mệt.

Gia Minh rất quan tâm đến cô. Lần nào cô về trễ anh cũng thức đợi cô về. Cô không cho anh đến rước cô vì cô sợ anh đi làm về sẽ mệt. Anh là giám đốc nên việc đi công tác cũng rất nhiều. Có lần anh phải đi công tác xa nhưng anh vẫn cố gắng chạy xe về ăn cơm tối với cô, sau đó lại chạy xe về để kịp cho công việc. Lại có lần, anh đứng trước tiệm tranh đón cô, cố tình để mình mắc mưa để được cô chăm sóc cho mình. Gia Minh rất trẻ con, nhưng khi anh đã yêu ai anh sẽ yêu người đó hết lòng.

Hạ Uyên rã rời mặc cho Gia Minh ôm mình. Cô biết anh muốn điều gì ở cô. Chính là chuyện đó, cả tuần rồi cô bị đèn đỏ mà ngày mai thì anh lại sang Pháp công tác. Phải đến cả tháng trời nữa thì cô với anh mới được gần nhau. Gia Minh đợi cô cả ngày, cổ tình trạng hoảng cho phòng ngủ. Anh muốn tạo một không gian lãng mạn cho hai vợ chồng nhưng không may Hạ Uyên quá yêu công việc của mình. Thấy cô mệt mỏi anh cố kiềm chế khát khao của mình.

Tại Paris, vừa đáp xuống phi trường Gia Minh đã nôn nóng gọi điện cho Hạ Uyên.

- Anh đến rồi. Anh nhớ em lắm vợ ơi!- Tiếng vợ ơi cất lên rất ngọt ngào khiến Hạ Uyên mỉm cười ngại ngần mà mát lòng.

- Em cũng nhớ anh.- cô thẹn thùng hai má ửng hồng nói ra nhưng không dám nhìn anh.

- Em đã ăn gì chưa? Không được để bụng đói đau đấy. Ngủ cũng phải đủ giấc nữa nghe chưa? Anh nói rồi. Đừng làm việc quá sức. Khi anh về, anh thấy em gầy đi, anh sẽ giận em đấy.

Những dặn dò đầy tình cảm của Gia Minh khiến cô ấm lòng. Cô không ngờ mình cũng chờ được ngày anh yêu cô. Nhưng cô lo sợ ngày này sẽ không còn lâu nữa.

Thấy Hạ Uyên im lặng Gia Minh liền sốt ruột hỏi han:

- Vợ ơi! Em làm sao vậy? Có phải em bị bệnh rồi không?

Cô lắc đầu. Anh lại nói tiếp:

- Hay là ai bắt nạt em đúng không?

- Không.

- Vậy sao em lại không nói chuyện với anh?

- Em... em yêu anh.

Vừa nói xong, Hạ Uyên mắc cỡ liền tắt máy ngay. Còn Gia Minh thì lại thấy phần khởi trong lòng, cả ngày hôm ấy anh cười khúc khích khiến anh thư ký đi bên cạnh cũng cảm thấy vui. So với vẻ mặt nghiêm nghị của giám đốc thì vẻ mặt của một người chồng hạnh phúc khiến anh thư ký thấy dễ chịu hơn. Đối với cấp dưới thì Gia Minh cũng ít khó chịu thay vào đó anh hay trêu chọc đồng nghiệp của mình.

Trên các mặt báo, hình ảnh tổng giám đốc Gia Minh đều phủ rộng khắp. Cuộc phỏng vấn của anh trên đài truyền hình Pháp càng khiến cho nhiều người thêm ngưỡng mộ Hạ Uyên hơn nữa.

Giọng Pháp của Gia Minh rất chuẩn, sau một loạt câu hỏi về công việc thì nữ MC hỏi về đời tư của anh. Gia Minh chẳng cần dài dòng mà trả lời rất xúc tích.

- Tôi có ngày hôm nay tất cả đều là nhờ vào vợ tôi. Phía sau một người đàn ông thành đạt đó chính là bóng dáng của một người vợ hiền. Vợ ơi!!! Anh yêu em. Chờ anh về nhé.

Vẻ mặt hí hửng không hề ngại ngần khi nói ra những câu cuối cùng của Gia Minh khiến mọi người khi xem đều trầm trồ. Còn Hạ Uyên, cô không dám đi ra ngoài đường vì sợ mọi người trêu chọc.

- Úi giờ! Anh hai từ khi nào mà sến súa thế không biết. Thấy gớm quá đi. Em nghe mà nổi da gà rồi này.

Thanh Duy vừa đi du lịch về đã chạy ngay đến nhà tìm Hạ Uyên.

- Ủ. - cô gât đầu.

- Thấy em nói chuẩn không? Em đã bảo là sẽ có ngày anh ấy yêu chị mà chị không tin. Bây giờ chị tin em rồi đúng không?

- Ủ. Chị tin em rồi. Cảm ơn em, Thanh Duy.

Thanh Duy cười hà hê mà nói:

- Anh ấy làm chị đau khổ, chị đừng có tha thứ cho anh ấy dễ dàng như vậy. Chị phải hành hạ anh ấy thiệt là nhiều, chị hiểu không?

- Chị không làm được.

- Không làm được em sẽ giúp chị.

Dứt lời, điện thoại của Hạ Uyên reo lên. Là Gia Minh.

Thanh Duy giật lấy điện thoại trong tay Hạ Uyên sau đó bấm nút tắt. Gia Minh lại gọi, Thanh Duy lại tắt. Cứ thế làm tới làm lui tận 5 lần.

Cuối cùng Thanh Duy bắt máy. Nhưng anh tắt camera ngay lập tức. Giọng Gia Minh giận dỗi:

- Vợ ơi! Sao anh gọi mà em không bắt máy, lại còn tắt camera nữa chứ. Em có biết là anh nhớ em nhiều lắm không? Anh nhớ em đến phát điên rồi này.

Nhìn vẻ mặt làm nũng của anh trai mình khiến Thanh Duy không kiềm được mà bật cười. Anh cố bịt chặt miệng lại để nhìn vẻ mặt nũng nịu của anh mình.

- Mở camera lên đi, anh nhớ em lắm rồi. Anh muốn nhìn thấy mặt em.

Thanh Duy liền mở camera lên, giả giọng con gái trêu chọc anh mình:

- Em cũng nhớ anh lắm, chồng ơi! À... không... anh hai ơi!

- Mày... sao lại có mặt ở đây? Hạ Uyên đâu.- Gia Minh phẫn nộ vì ngại.- Hạ Uyên đâu?

- Chị dâu ở đâu làm sao em biết? Không chừng đang bị Báo Huy quần lấy rồi.

- Cái gì?

- Cái gì là cái gì?

- Tao không giỡn với mày đâu? Đưa máy cho Hạ Uyên đi.

- Chị ấy đang làm việc không nghe điện thoại được. Tới anh gọi lại đi.

Nói xong Thanh Duy tắt máy ngay khiến Gia Minh bên kia đầu dây giận đến đỏ mặt tía tai. Anh gọi lại nhưng lại bị Thanh Duy tắt.

Đến tối, Thanh Duy vẫn chưa chịu trả điện thoại lại cho Hạ Uyên. Gia Minh gọi cho cô nhiều lần nhưng chỉ toàn gặp Thanh Duy mà thôi. Sự bõn cọt của Thanh Duy khiến Gia Minh gần như tức chết. Nếu không phải đang ở Pháp thì Thanh Duy đã bị Gia Minh xé sát hời nào không hay.

Những dòng tin nhắn đầy yêu thương Gia Minh dành cho Hạ Uyên dần chuyển sang hăm dọa khi biết rằng Thanh Duy đang cố chấp giữ điện thoại của cô.

- Anh nhớ em lắm. Em có nhớ anh không?

- Anh yêu em.

- Anh nhớ em, nhớ từng giây từng phút. Anh nhớ em rất nhiều.

.....

- Tao biết mày đang giữ điện thoại của vợ tao. Mau trả lại cho cô ấy mau.

- Tao không giỡn với mày đâu nhé, thẳng nhãi kia.

- Mày đừng có nhây như vậy được không?

Từ đe dọa Gia Minh không kiềm được nổi nhớ nhưng mà phải nhấn lại van xin:

- Coi như anh xin mày đấy, cho anh gặp vợ anh đi.

- Anh mày đang rất nhớ vợ. Làm ơn đi.

- Mày muốn đi du lịch chỗ nào? Mày cứ đi đi. Tiền anh mày lo hết.

- Mày thương anh mày chút đi.

Thanh Duy từ khi thấy những lời hăm dọa đã sợ hãi phát khiếp nên đã trả lại điện thoại cho Hạ Uyên. Những dòng tin nhắn van xin Thanh Duy khiến Hạ Uyên đọc mà phải nhin cười. Cũng may là Thanh Duy không đọc được, nếu không không biết mặt mũi Gia Minh đặt ở đâu nữa.

- Anh về rồi! Em đã sẵn sàng chưa?- Trọng Nam

Bạn đang đọc truyện *Nước Mắt Người Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.